

A romantic scene featuring a man and a woman in a garden. The man, with long blonde hair, is shirtless with a white shirt draped over his shoulders, holding a brown hat. The woman, with curly brown hair, wears a blue dress and looks up at him. They are surrounded by lush greenery and yellow and pink flowers.

Джуд Деверо

ЛЕЯ

ДЖУД ДЕВЕРО ЛЕЯ

Перевод: Екатерина Генцова

chitanka.info

Уесли, красив покорител на женските сърца, неочаквано попада в затруднено положение. Един каприз на съдбата го сгодява за жена, която не е виждал никога. Отчаян, той решава да заживее нов живот в дивия щат Кентъки. И тогава Уесли открива, че неговата годеница е съвсем различна от това, което черногледата му фантазия е нарисувала...

ГЛАВА ПЪРВА

Вирджиния

Септември 1803

Дъждът обгърна малката кръчма и тя потъна в мрак. Само светлината от фенера хвърляше тайнствени сенки по стената. Топлината на късното есенно слънце си беше отишла още с утрото и вътре стана почти студено. Зад високия дъбов тезгях закръглена и спретната хубавица миеше халбите. Меката ѝ кестенява коса бе прибрана в бяло муселинено боне. Работеше и си тананикаше. От време на време се усмихваше и на едната ѝ буза се появяваше трапчинка.

Изведнъж страничната врата се отвори. Студеният вятър нахлу в стаята заедно с едно момиче. То се спря за миг, докато привикне със светлината. Жената го изгледа и каза намръщено:

— Лея, с всеки ден изглеждаш все по-зле. Седни тук, докато ти стопля нещо за пиене.

Тя побутна зъзнещото девойче към един стол и разръчка огъня, крадешком оглеждайки влязлата.

Лея, по-малката ѝ сестра, беше съвсем отслабнала. Косите ѝ падаха по мръсната закръпена рокля. Очите ѝ бяха хлътнали, с големи сини сенки под тях. Носът ѝ, обгорял от слънцето, се белеше. Три кървави драскотини пресичаха едната ѝ буза. На другата имаше голяма синина.

— Той ли ти направи това? — попита кръчмарката и с отвращение мушна ръжена в горещата напитка.

Лея сви рамене и нетърпеливо протегна ръце към димящата чаша.

— Обясни ли ти защо те удари?

— Както винаги — каза тя, след като изпи половин халба и се облегна назад.

— Лея, защо не го...

Девойката погледна строго сестра си:

— Не започвай отново, Бес. Говорили сме за това и преди. Ти прави това, което трябва, а аз ще се погрижа за себе си и за децата.

Другата настръхна.

— Да прекараш известно време с няколко чистички господа е много по-лесно от това, което ти трябва да вършиш.

Лея дори не потрепна от грубите думи. Толкова пъти бяха спорили на тази тема, че това вече не можеше да я впечатли.

Преди две години на Бес ѝ омръзна вечния побой, който трябваше да понася от лудия си баща. Старецът беше убеден, че „жените са грешни по рождение“ и постоянно и жестоко налагаше дъщерите си. Тя напусна бедната запусната ферма и си намери работа, държейки се „приятелски“ с няколко господа. Естествено, Лея ядеше бой и заради нейните грехове. Въпреки това голямата сестра не можа да я убеди да напусне бащината колиба. Тя се грижеше за шестте по-малки братя и сестри. Ореше, жънеше, готвеше, поддържаше къщата и най-вече защитаваеше малките от гнева на бащата.

— Погледни се. Изглеждаш на четиридесет и пет, а си само на двадесет и две.

— Да — уморено отговори Лея. За пръв път беше прекарала деня без работа и топлото питие я накара да се отпусне. — Имаш ли някакви дрехи за мен?

Бес отново започна да се вайка, но тръгна към бара и взе шунка, хляб и горчица. Сложи чинията пред девойката и седна срещу нея. С крайчеца на окото забеляза как сестра ѝ се колебае дали да започне да яде.

— Мислиш си да вземеш храната и да им я занесеш, но аз сама ще ти я натъпча в гърлото.

Момичето се усмихна и с две ръце се нахвърли над чинията. С пълна уста и сведени очи запита небрежно, сякаш не се интересувахе от отговора:

— Виждала ли си го напоследък?

Жената погледна остро мръсната коса на сестра си.

— Ти си мислиш все още... — започна тя, загледана в камината.

Блесна светкавица и освети кръчмата. Бедната Лея, мислеше си кръчмарката. В известен смисъл тя приличаше на баща им — твърдоглава и упорита като скала. Бес можа да си отиде и да остави малките. А за Лея, въпреки буйствата на стареца, семейството беше

всичко. След като почина майка им, тя реши да се грижи за децата, докато и най-малкото порасне достатъчно, за да може само да се справя с живота. Отказваше да напусне дома, без значение какво ѝ се налагаше да изтърпи. Понасяше всичко, защото твърдоглаво вярваше в една мечта. Нейният живот нямаше да бъде като света, който желаше Бес. Мечтаеше за неща, по-различни от храна, подслон и топлина. Блянът на Лея беше неосъществим. Тя беше влюбена в господин Уесли Станфорд. Веднъж, когато беше малка, той дойде до къщата им, зададе ѝ няколко въпроса, от благодарност я целуна по бузата и ѝ даде златна монета от двадесет долара. Когато Лея разказа това на сестра си, очите ѝ искряха. Бес веднага поиска да похарчи парите за нови рокли, но Лея побесня. Тя крещеше, че монетата е от *нейния* Уесли, и че тя го обича, и той я обича, и когато порасне ще се омъжи за него. Дълго време голямата сестра си мислеше само за това, как скритата някъде лъскава монета може да бъде похарчена. Желаше този Уесли да е подарил на Лея букет цветя. Опитваше се да забрави късчето злато. Понякога виждаше девойката да оре впрегната в хомот и наред браздата да спира, втръсена в празното пространство.

— За какво мислиш? — я питаше.

— За него.

Бес изпъшкваше и си отиваше. Нямаше нужда от обяснения кой е *той*. Години по-късно реши, че повече не може да понася отвратителния нрав на баща си и непрестанния тежък труд. Напусна фермата и си намери работа в една кръчма отвъд реката. Илайа Саймънс лиши от наследство по-голямата си дъщеря. Не ѝ позволяваше да идва във фермата и да се среща с малките. През последните две години Лея успяваше на няколко пъти да се отскубне и да посети сестра си, за да вземе дрехите, които тя ѝ приготвяше. Хората искаха да помогнат на отчайващо бедните Саймънс, но Илайа отказваше да приема подаяния.

При първото си посещение в кръчмата Лея попита за Уесли Станфорд. По това време Бес беше омаяна от срещите си с всички плантатори, сред които Уесли и брат му Травис бяха най-богати. Половин час тя разказва колко красив е той, колко може да се разчита на него, колко често посещава заведението и колко щастлива ще бъде Лея, когато се оженят. Говореше за това, сякаш разказва красива приказка, с която да преживяват по-лесно дългите зимни вечери.

Мислеше, че Лея възприема по същия начин думите ѝ. Преди няколко месеца през смях тя съобщи на сестра си за годежа на Уес с красива млада дама — Кимбърли Шоу.

— Сега кого ще обичаш — изсмя се тя, преди да погледне преbledнялото лице на Лея. Девојката изглеждаше смъртнобледа въпреки наслоената мръсотия и раните.

— Лея! Ти не мислиш наистина за мъж като Уесли. Той е богат. Много богат. Не би допуснал жени като мен, или кльощаво и мръсно създание като теб дори там, където приема обикновени посетители. Тази мис Шоу е от неговата класа.

Лея се вдигна тихо от стола си и тръгна към вратата. Бес я сграбчи за ръка:

— Това е само мечта. Не го ли осъзнаваш? — Тя спря за момент, преглътна и бързо продължи: — Но Уесли има един градинар, който би проявил интерес към жена от... от нашата страна на реката.

Все още бледа, без да отговори, девојката излезе от кръчмата. При следващото си посещение тя се държеше така, сякаш никога не е чувала, че Уесли Станфорд е сгоден. Помоли Бес да ѝ разказва истории за него. Сестра ѝ се опита да ѝ припомни за годежа, но Лея я погледна смразяващо. Въпреки че беше слаба и крехка, понякога респектиреше с вида си. От този момент Бес престана да спори с нея и всеки път разказваше на момичето за последната си среща с Уес. Не ѝ споменавахе единствено за това, че посещенията са толкова чести, понеже кръчмата се намира наред пътя между неговата къща и тази на семейство Шоу.

Лея се облягаше и стискаше здраво скритата в многократно кърпениа ѝ джоб златна монета. През годините тя толкова често беше стискала и галила тази пара, че напълно я беше изгладила. Често, не можейки да заспи от болка след поредния побой, тя сядаше на сламения дюшек, галеше монетата и си припомняше отново и отново всяка секунда, прекарана с Уесли Станфорд. Той я беше целунал по бузата и това бе единствената целувка в живота ѝ. Понякога Бес казваше, че той се мисли за бог, че се смята за по-добър от всеки друг. Единствено Лея знаеше колко мил може да бъде той, колко щедро беше възнаградил и целунал мършавото мръсно малко момиче, което никога преди това не беше виждал. Суетните арогантни мъже не правят такива неща! Бес не го познаваше така, както Лея го познава. Един

ден, мислеше си тя, отново ще го срещне, той ще прочете любовта в очите ѝ, и...

— Лея! — Бес почти извика. — Не заспивай! Съвсем скоро баща ни ще разбере, че те няма. Трябва да се връщаш.

— Знам. Но тук е толкова топло и приятно.

— Можеш да останеш тук завинаги.

Лея строго я сръза:

— Благодаря ти за всичко. Ще се видим следващия месец. Не бихме могли да се оправим, ако не беше ти и твоя...

Тежката входна врата се отвори и една едра мъжка фигура се появи на прага. Вратата се затвори.

— Божичко — сепна се Бес. После се усмихна широко и тръгна към него. — Ужасно неприятно е да бъдеш навън в този дъжд, господин Станфорд. Нека ви помогна.

Тя взе палтото от раменете му и погледна Лея, която стоеше вкаменена с широко отворена уста. Не се е променил много, мислеше си. Беше по-висок, по-силен и по-красив от тогава. Гъстата му тъмна коса падаше на влажни къдрици по раменете. Капчиците дъжд по миглите правеха очите му да изглеждат по-тъмни и по-чувствени. Повдигната на пръсти, Бес изтръскваше с ръка водата от тъмнозеленото му вълнено сако. Тесни панталони от еленова кожа подчертаваха силните му бедра, а високи ботуши обгръщаха стъпалата и прасците му.

— Не бях сигурен дали е отворено. Бен никога ли не ти дава свободна вечер?

— Само когато е сигурен, че ще я оползотворя добре. А сега трябва да намерите друг, с когото да прекарате вечерта — подразни го тя. — Аз се връщам зад тезгяха. Седнете и ще ви донеса нещо за пиене.

Поведе го към едно сепаре, като се стараяше през цялото време да го държи с гръб към все още стреснато гледащата Лея. Той се мъчеше да отмести обгръщащите раменете му ръце и се подсмиваше:

— Какво се опитваш да ми направиш, Бес?

Тогава видя Лея. Кръчмарката забеляза трепването в погледа, с което опитният мъж преценява мястото на една жена в обществото.

— Коя е хубавата ти приятелка, Бес?

„Обноски“, помисли си тя. Тези хора ги учат на това още от люлката.

— Това е сестра ми Лея — каза тя. — Лея, време е да си тръгваш.

— Рано е. — Девојката пристъпи напред към светлото. Бес я изгледа с очите на непознат и откри само бедност и мизерия, надвиснали над нея като черен облак. В този момент Лея бе забравила за външния си вид. Очите ѝ бяха вперени в Уесли. Той започна да я разглежда преценяващо:

— Дали двете дами биха изпили заедно с мен бутилка ейл?

Кръчмарката застана между него и Лея. В своята невинност момичето гледаше любимия си така, както би гледала само една проститутка.

— Аз трябва да работя, а Лея ще си върви.

Тя настойчиво погледна сестра си.

— Нямам нищо неотложно у дома — ловко отвърна другата и се приближи към него. — Аз с удоволствие бих пила с вас, Уесли.

Тя изрече името му така, сякаш го е изговаряла стотици пъти на ден (което правеше), без да забележи как той повдигна вежди. Седна. Гледаше го с очакване.

— Питието е добро — каза тя.

Уес погледна мръсното ѝ наранено лице. Седна срещу нея:

— По едно за двамата — тихо поръча.

Бес гневно се запъти към бара.

— За Бен ли работиш? — попита Уес.

— Аз все още живея със семейството си.

Очите ѝ го поглъщаха. Мъчеше се да запомни всяка черта и извивка на лицето му.

— Успяхте ли да намерите съпругата на вашия приятел? — припомни тя първата им среща.

Отначало той нищо не разбра.

— Съпругата на Клей? — усмихна се озадачен. — Не е възможно ти да си малкото момиче, което ни помогна тогава!

Замечтано и с благоговение Лея извади златната монета от джоба на полата си и я постави на масата. Уес беше безкрайно изненадан. Взе я, поднесе я към светлината. Видя вдлъбнатината, която се беше получила на повърхността ѝ.

— Как стана това? — попита.

— С нокът — обясни тя с усмивка. — Отне ми доста време да я направя. Страхувах се, че ще я загубя, ако не я нося постоянно със себе си.

Уес се намръщи. Остави монетата на масата. Помисли си, че е много странно това момиче да запази златото, след като очевидно се нуждае от толкова много неща. Косата ѝ беше толкова мръсна и мазна, че той не можеше да определи какъв цвят е всъщност. Тя протегна ръка да вземе монетата и докосна пръстите му. Затаи дъх. Хвана дланта му с два пръста, като се чудеше на чистотата на ноктите му и на големите му ръце.

Бес донесе двете халби. Погледна Лея:

— Господин Станфорд — започна тя — защо не разкажете на сестра ми за младата си годеница? Лея с удоволствие би изслушала колко красива е тя, как хубаво танцува и какви прекрасни дрехи има.

Уес отдръпна ръката си и се засмя:

— Защо не ѝ разкажеш ти, Бес? Явно знаеш много за бъдещата ми съпруга.

— Добре.

Взе един стол от съседната маса и тръгна към тях, но погледна към Лея и се спря.

— Предпочитам да чуя какво ще каже Уесли — каза студено малката сестра.

Произнесе тези думи съвсем спокойно, но очите ѝ пронизваха Бес. Кръчмарката не успя да издържи погледа ѝ и се отдръпна. Защо ли се мъча да я закрилям, помисли си. Не беше ли това, което тя искаше от нея? Само ако не бе толкова сериозна! Въздъхна и ги остави сами.

Уес гледаше мършавото момиче през парата на питието си и се чудеше от колко ли време е проститутка. Въпреки отблъскващия си вид, тя определено привличаше мъжкото внимание. Начина, по който го гледаше, го караше да се чувства така, сякаш цял живот е чакала точно него. Ласкаеше го и го смущаваше. Държеше се така, сякаш той ѝ дължи нещо.

— Какво казваше, Уесли? — Тя се наведе към него и той усети миризмата на тялото ѝ.

— Кимбърли — започна с половин уста той. По-добре да мисли за Ким и господ да му е на помощ. Той би могъл да бъде омагьосан от

нея. — Сигурна ли си, че искаш да ти говоря за това? Знам, че никоя жена не обича да слуша за друга.

— Аз искам да знам всичко за теб — призна тя със сърдечна искреност.

— Няма какво толкова да се каже. Срецнахме се преди две години, когато тя дойде да посети брат си Стивън Шоу. Родителите им са починали, когато били малки и Кимбърли била изпратена да живее на изток при чичо си и леля си, а Стив е останал тук при роднини.

Думите на Уесли, че няма какво да се каже, се превърнаха в едновременно възторжен разказ. Двадесет подобни на него мъже се бяха влюбили от пръв поглед в красивата му годеница. Уес трябвало упорито да я ухажва в продължение на две години, за да я спечели. Разказваше колко хубава, мила, деликатна е Ким, колко е добра, как обича красотата, книгите и музиката.

Леля стисна халбата толкова здраво, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Ще се жените ли скоро — прошепна.

— Рано напролет, през април. След това тримата заедно със Стивън заминаваме за новия щат Кентъки. Там купих земя.

— Ще напуснеш Вирджиния? — попита учудено тя. — А какво ще стане тук с плантацията?

— Мисля, че Вирджиния не е достатъчно голяма за мен и брат ми. В продължение на тридесет и четири години ме наричат малкия брат на Травис. Това ме кара да желая да имам своя собствена плантация. Освен това ми харесва да започна отначало с красива съпруга на съвсем ново място.

— Няма да се върнеш — прошепна тя.

— Вероятно не — отговори той, като се мръщеше на настойчивостта ѝ. Въпреки погледите и миризмата ѝ тя го привличаше. — Дъждът спря. По-добре е да си тръгвам. — Изправи се. — Удоволствие бе за мен да се запознаем. — Подхвърли няколко монети на масата, за да плати напитките. — Ще се видим идната седмица, Бес — извика той и се запъти към вратата.

Само след секунда Леля тръгна след него. Бес я хвана за ръката:

— Сигурна ли си, че знаеш какво правиш?

Леля рязко се дръпна.

— Винаги съм мислила, че ти искаш да се забавлявам с мъжете.

— Да се забавляваш да, но боя се, че ти си омаяна от Уесли Станфорд. Той ще те нарани по-зле и от татко. Ти нищо не знаеш за мъжете. Всичко, което знаеш, е как се оре и как се търсят диви растения за ядене. Ти не знаеш...

— Може би ще се науча — изсъска Лея. — Обичам го, а той ще замине скоро. Имам единствена възможност и ще се възползвам.

— Моля те, Лея, не тръгвай след него. Нещо ужасно ще се случи. Зная, че ще се случи.

— Нищо *ужасно* няма да се случи — каза кротко Лея и излезе.

Уесли тъкмо се качваше на коня.

— Ще ме откараш ли донякъде? — попита тя, като се препъваше по пътеката.

Уес стоеше мълчаливо, гледаше я на лунната светлина и желаше с цялото си сърце да си отиде. В нея имаше нещо плашещо. Сякаш съдбата ги събираше. Това, което щеше да се случи, изглеждаше неизбежно. По дяволите, той беше толкова верен на Кимбърли откакто се бяха сгодили, и смяташе да остане такъв до сватбата. Не го притесняваше толкова възможността да бъде с Лея, колкото нейната настойчивост и сериозност. Защо, проклетницата, беше запазила монетата през всичките тези години?

— Да повървим — каза той и хвана юздите на коня.

Искаше да избегне допира на малкото ѝ слабо тяло, затова отказа да язди с нея.

През целия си живот Лея никога не се бе чувствала толкова жизнена. Беше с мъжа, когото обича. За този миг бе мечтала още от дете. С едната ръка стисна монетата в джоба, а с другата хвана Уесли под ръка.

Той я погледна. Дали от прикритието на мрака, или от въздействието на лунната светлина, но тя определено изглеждаше красива. Раните и драскотините, които преди му бяха попречили да види плътните ѝ устни и големите ѝ прелъстителни очи, сега не се виждаха. Той въздъхна и тръгна с нея.

Сърцето на Лея биеше бързо. Съзнанието ѝ, притъпено от трите халби бира, ѝ казваше, че Бес е права, тя няма работа тук. Друга част от нея ѝ говореше, че това е единствената ѝ възможност, и че тя трябва да се възползва от нея. По-късно, когато Уесли бъде на новото далечно

място, а тя продължава да се грижи за семейството си, ще си припомня тази нощ. Възможно е той отново да я целуне.

Мислейки си за всичко това, тя го погледна, а Уесли, без въобще да мисли за нищо, се наведе и я целуна. Тя омекна в ръцете му. Тялото ѝ беше крехко и сякаш чупливо в здравите му мъжки ръце. Устните ѝ бяха затворени съвсем по детински. Той се отдръпна. Очите му блестяха. В това момиче се съчетаваха чертите на опитна проститутка и девствена невинност. Все още със затворени очи, тя му поднесе устните си и той ги разтвори. За момент си помисли, че тя бързо схваща. След това всички мисли изчезнаха.

Тя му се отдаде така, сякаш бе изпитвала глад да бъде с него, а той и отвърна със силата на потискано месеци наред желание. Разроши сплъстената ѝ мръсна коса и я обърна към себе си, за да докосва устните ѝ. Очите му горяха. Дишаше трудно. Косата ѝ се разпиля до кръста. Страните ѝ бяха зачервени.

— Красива си — прошепна той.

Наведе се да я целуне, а ръцете му разкъсаха роклята ѝ.

— Не — каза Лея изплашено.

Това, за което мечтаеше, беше целувка и нищо повече. Но докато ръцете му търсеха голата ѝ плът, въпреки нейното „не“, тя знаеше, че в действителност никога не би се съпротивлявала.

— Уесли — прошепна тя и престана да се бори. — Моят единствен Уесли.

— Да, любима — каза той разсеяно, като я целуваше по шията.

Грубата ѝ рокля беше много стара и лесно се разкъса. За секунди Лея остана гола на лунната светлина. Всяка кост и всяко мускулче изпъкваха по слабото ѝ телце. Единственият признак на женственост бяха стегнатите ѝ налети гърди.

Уесли я взе внимателно на ръце и я положи на падналото от раменете му наметало.

Лея не знаеше какво да прави, нито как да отговори на ласките му. Лежеше безмълвно. Той я галеше по слабото тяло и бавно разкопчаваше дрехите си. Когато проникна в нея, тя изпищя. Уесли докосна косата ѝ и я целуна по бузата.

Лея го погледна с насълзени очи. Беше изпълнена с любов към него. Това беше нейният Уесли, мъжът, когото обичаше и щеше да обича винаги.

— Да — прошепна тя — да, да.

Уесли продължаваше. Накрая Лея почувства леко изтръпване. Когато свърши, той я сграбчи за раменете и прошепна в ухото ѝ „Кимбърли“.

Едва сега тя разбра какво се бе случило. *Кимбърли*, беше казал той. Уморено се отдръпна от нея. Очите му бяха полузатворени. Лея се опитваше да придърпа частите от старата си рокля.

— Добро момиче — каза той сънливо. Пъхна ръка в джоба на панталона си и хвърли една златна монета в краката ѝ: — За безпокойството. Ако продължим да се срещаме, ще получиш още много такива.

Лея го гледаше озадачено. Той стана, стегна колана си и взе наметалото и шапката. На тръгване докосна брадичката ѝ:

— Малко момиче, ще ми създадеш неприятности. — Отдръпна се. — Надявам се някои от вас да са чисти.

С тези думи той се качи на коня и се отдалечи.

Измина доста време, преди Лея да помръдне. Каква глупачка е била, си помисли с учудване. Чувстваше се като дете, което току-що е научило, че няма приказни феи. През всичките тези години тя устояваше на ужасите само защото си мислеше, че там някъде съществува Великият Бог Уесли. В края на краищата той се оказа само един мъж, който свободно си взе това, което му беше предложено.

— Свободна съм! — възкликна тя. Наведе се и взе монетата. Задържа я за миг. Почувства студенината ѝ и си помисли за всичката храна и дрехи, които могат да се купят с нея. Помисли и за това, какво ѝ струваше да я получи. Изсмя се на илюзиите, които беше градила години наред. За пръв път през живота си извърши нещо съвсем неразумно — захвърли монетата колкото може по-надалеч към реката и когато чу плясъкът, се усмихна.

— Не всички Саймънс са проститутки — извика с всички сили.

Положи усилие да не заплаче. Отдавна беше разбрала, че сълзите са безполезни. Когато се почувства малко по-добре, се запъти към дома. Болеше я тялото. Движеше се бавно. Знаеше, че не може да се прибере преди съмване. Отново я очакваше побой. Загубената мечта ѝ пречеше да върви. Повече от всякога мразеше живота, който ѝ предстоеше.

ГЛАВА ВТОРА

Март 1804 г.

Островърха и висока, църквата в Уайтфилд беше много красива отвътре. Стените бяха варосани. Слънчевите лъчи проникваха през извитите прозорци. Пасторският подиум се намираше високо над главите на хората. Към него водеха стълби от инкрустирано орехово дърво. На твърди пейки между покритите с ламперия стени седеше паството.

Уесли седеше до бъдещата си невеста. Държеше крайчеца на пръстите ѝ под пищните дипли на розовата ѝ копринена рокля. С гордо изправена глава, Кимбърли Шоу почтително гледаше пастора. Тя беше много хубава жена със закръглени бузи, големи сини очи и меки страстни устни. От време на време поглеждаше Уесли, усмихваше се и на бузата ѝ се появяваше трапчинка.

До нея седеше брат ѝ Стивън Шоу — копие на сестра си, висок, рус, красив, с трапчинка на брадичката.

До Стивън седяха две двойки — Клей и Никол Армстронг и Травис и Рийган Станфорд. Травис изгаряше от нетърпение да се прибере у дома. Непрекъснато шаваше с едрото си тяло, без да обръща внимание на постоянните смразяващи погледи на красивата си съпруга. Клей седеше спокойно. От време на време поглеждаше към малката си жена, сякаш за да се увери, че все още е там.

Уесли мислеше за всичко, което трябва да свърши, преди да заминат за Кентъки. Те ще се венчаят в неделя, ще прекарат прекрасната първа нощ в плантацията Станфорд и ще потеглят рано в понеделник сутринта. На новото място ги чакаше земята на Уес с нова къща, плевня и добитък, за който се грижи един съсед. За пръв път в живота си той ще живее на място, където няма да го сравняват с брат му.

Докато размишляваше върху това, страничната врата на църквата се отвори с трясък. Това накара преподобния Смит да спре за момент монотонната си проповед.

Влезе старият Илайа Саймънс. Лицето му беше почервенияло от гняв. Зад себе си влачеше една от дъщерите си. Ръцете ѝ бяха завързани с въже. Лицето ѝ беше толкова подуто и обезобразено от бой, че бе невъзможно да се разпознае коя точно е тя.

— Грешници — изкрещя старецът, — седите в господния дом, а всички сте прелюбодейци.

Той така силно блъсна девойката напред, че тя се спъна и падна на колене. А когато Илайа я дръпна назад за косата, стана ясно, че е бременна. Твърдият ѝ объл корем стърчеше пред измъченото и слабо тяло.

— Травис — извика Рийган умолително, но Травис бе станал вече, решен да спре стария човек. Бащата извади пистолет от джоба си и го насочи към главата на момичето:

— Блудницата не заслужава да живее.

— В господния дом! — възкликна преподобният.

Илайа тръгна към пастора. Влачеше дъщеря си след себе си.

— Погледни я! — извика той, като дърпаше главата ѝ силно назад, за да видят силно издутият ѝ корем. — Кой грешник е направил това?

Проповедникът искаше да слезе, но старецът натисна пистолета плътно към слепоочието на момичето. Тя изглеждаше полужива. Едното ѝ око беше подуто и затворено, а другото — уморено и сведено надолу.

Травис бавно тръгна към тях:

— Илайа — каза той успокоително, — ще намерим кой го е направил и той ще се ожени за нея.

— Дяволът го е направил — извика той с отметната назад глава.

Цялото паство, приковало поглед в него, ахна.

— Не — каза спокойно Травис, като приближаваше съвсем бавно към него. — Мъж го е направил и ние ще го накараме да си признае и да се ожени за нея. Дай ми сега пистолета си.

— Няма мъже — каза Илайа. — Наблюдавах я ден и нощ. Не съм я изпускал от поглед. Искях да я направя добра и безгрешна. А тя... — Той изви назад ръцете ѝ. — На дванадесети септември тя прекара цялата нощ навън. На другия ден аз се опитах да я накарам да се покае. Но тя е родена блудна и ще умре като блудница.

Уесли, чието лице ставаше все по-бяло, усети как светът около него се сгромолясва. Знаеше, че момичето е Лея, с която бе прекарал един час и чиято кръв на девственица бе видял на наметалото си на следващата утрин. Изобщо не се усъмни, че детето в утробата ѝ е негово. Ако признаеше вината си, вероятно нямаше да го задължат да се ожени за нея, но едва ли Кимбърли би простила единствената му малка грешка. Но ако замълчеше, момичето Лея би загубило живота си. Той се изправи.

— Стой надалеч от това, Уес — просъска Травис през зъби.

Уесли погледна към стареца.

— Аз съм бащата — каза ясно той.

За момент всичко утихна. Първият звук, който се чу, бе хлипането на Кимбърли.

— Вземи грешницата — изпищя Илайа и бутна момичето надолу по стълбите. Уесли и Травис заедно поеа Лея в ръцете си преди тялото ѝ да докосне пода. Травис се спусна да изтръгне пистолета от ръцете на лудия. Всички се раздвижиха. Хората развълнувано излязоха от църквата. Стивън придържаше Ким, която вървеше с гордо вдигната глава и сухи очи. Клей, Никол, преподобният Смит, Травис и Илайа последваха Уесли в църковната канцелария. Рийган повдигна полите на роклята си и изтича през страничната врата към дома на енорийския свещеник, откъдето поиска гореща вода и чисти кърпи. Когато се върна, навсякъде цареше хаос. Момичето лежеше безжизнено на канапето. Въжетата бяха махнати. Никол бе коленичила до нея. Намръщен, Илайа седеше на един стол. Клей се бе изправил до него. Преподобният Смит се беше свил страхливо в един ъгъл, а в средата на стаята Травис и Уесли крещяха един срещу друг като два разярени бика.

— Мислех, че имаш достатъчно разум, за да стоиш настрана от девствени момичета.

— Тя се нахвърли върху мен като разгонена кучка. Как можех да разбера, че това не ѝ е професия. Дори ѝ платих.

— Глупак! Защо тогава трябваше да се представиш за светец и да си признаеш пред всички? Бих могъл да се справя с положението.

— Както уреждаш всяко нещо в живота ми — извика Уесли със стиснати юмруци.

Икономката на енорийския свещеник донесе водата. Очите ѝ бяха изцъклени от ужас. Рийган коленичи до Никол. Без да обръщат внимание на мъжете в средата на стаята, те започнаха нежно да мият момичето:

— Мислиш ли, че след всичко това Кимбърли ще иска да се омъжи за Уес? — в гласа на Рийган имаше надежда.

— Вероятно — отвърна Никол.

Съпругата на Травис разочаровано сви рамене.

— Чудя се как се е отдала на Уесли, след като е била девствена и защо след това се е върнала при баща си. Ти нали знаеш за сестра ѝ?

— Чух — отговори Никол. Повдигна вежди и погледна приятелката си. — Замисляш ли нещо?

Рийган изглеждаше съвсем невинна. Кимна към уплашения проповедник.

— Тези двамата изплашиха преподобния. Кажи на Клей да изведе Уес навън, а пък аз ще изведа Травис. Искам да говоря с това момиче.

За да привлече вниманието на съпруга си, тя трябваше да застане с крехкото си тяло между двамата спореци мъже и да удря с юмруци по гърдите му.

— Тишина! — Извика тя. — Идете да се карате другаде.

— Ако ти ще ми казваш какво да правя... — започна Травис, но Клей хвана ръката му.

— Да излезем навън, момичето е болно. — С глава посочи лежащата на кушетката Лея.

— Грешници! Всички жени са грешни! — Изписка Илайа, но Армстронг го хвана за ръка и го издърпа навън след Травис и Уесли, които продължаваха спора си вече през смях. Преподобният ги следваше на пръсти.

В стаята настана тишина.

— Така е по-добре — въздъхна Никол. — Как издържаш двамата под един покрив?

— Покривът е голям — отговори Рийган. — Но колкото повече остаряват, стават по-лоши. Не! — Бързо каза на Лея, която се опитваше да седне. — Просто лежи спокойно.

— Моля ви — прошепна Лея през подутите си напукани устни. — Трябва да си отида сега, докато него го няма.

— Не можеш да си отидеш. Съмнявам се, че изобщо можеш да вървиш. Сега лежи спокойно.

— Мисля, че трябва да я заведем у дома и да я нахраним — каза Рийган. Думите „и да я измием“ останаха неизказани.

— Не — отговори Лея. — Не искам да създам проблеми на Уесли. Нека се ожени за Кимбърли. Съжалявам много за бебето.

Двете жени се спогледаха.

— Откога го познаваш? — попита Рийган.

— Винаги — прошепна момичето и се облегна на възглавниците.

Погледна ги с едното си отворено око. Приличаха на ангели. Бяха изключително хубави, с пухкави като облаци тъмни коси и рокли от материя, тъкана от боговете.

— Трябва да си вървя — каза Лея.

Рийган нежно я побутна и постави мокра кърпа на подутото ѝ лице.

— Винаги си познавала Уесли, а само един път си била с него?

Тя се опита да се усмихне с подутите си устни:

— Виждала съм го само два пъти.

Изрече това и сякаш се унесе в полусън.

Госпожа Травис седна.

— Искам да чуя останалата част на тази история. Какво прави Уесли с момиче като това, когато от него се очаква да бъде верен на Нейно Кралско Височество Кимбърли?

— Нейно Кралско — повтори с усмивка Никол. — О, Рийган, нали не си я наричала така пред Уес?

— Не, но един път го направих пред Травис. Глупави мъже! И двамата мислят, че тя е олицетворение на женствеността. Знаеш ли, аз по-скоро бих предпочела да видя Уес женен за това... — тя посочи към обезобразената Лея — отколкото за милата и прелестна госпожица Шоу.

Преди да получи отговор, вратата се отвори и вътре се втурна Бес Саймънс, сестрата на Лея.

— Ще го убия — извика тя. Падна на колене и хвана безжизнената ръка на Лея. — Жива ли е? Ще го убия!

— Тя е жива. Кого имаш намерение да убиваш, баща си, или Уесли — попита Рийган и се надвеси над Бес.

Сестрата избърса една сълза.

— Стареца. Лея получи това, което си просеше от господин Станфорд.

— Ооо...? — с интерес възкликна Рийган, като помогна на кръчмарката да се изправи. — Значи това момиче само се е хвърлило на врата на Уесли?

— О, да. Глупаво момиче — тя погледна мило към спящата. — Би направила всичко за господин Станфорд.

Двете дами заедно я поведоха към един стол.

— Разкажи ни — казаха в един глас.

За няколко минути Бес им разказа цялата история.

— Значи Лея е помогнала на Клей да ме намери на онзи остров — каза замислено Никол.

— И тя е обичала Уесли през всичките тези години? — добави Рийган.

— Това не е истинска любов — отвърна сестрата. — Тя не го е виждала през това време. Но винаги си е мислила, че е влюбена в него.

— Това е по-добре от Кимбърли — сякаш на себе си промълви съпругата на Травис.

— Рийган... — предупредително се обади Никол — не мисля, че харесвам мислите ти.

— Бес — тя весело взе ръката ѝ. — Много добре от твоя страна, че дойде. Кълна ти се, че ще се грижим добре за Лея. — И я изпрати навън.

Облегна се на затворената врата. Очите ѝ блестяха.

— Момичето е спасило живота ти и през всички тези години е било влюбено в Уесли.

— Имаш ли намерение да се намесваш? Това засяга Уесли и Кимбърли. Трябва да заведем момичето у дома, да я излекуваме, да роди детето и вероятно да ѝ намерим работа.

— А какво ще стане с детето на Уесли? Ще допуснем ли то да бъде отгледано от непознати?

— Вероятно Уес и Ким биха могли да го осиновят... — започна Никол, но се спря — това е малко вероятно.

— С тази мила и сладка Кимбърли никак не е вероятно. Съмнявам се дали тя изобщо би понасяла своите деца, камо ли чужди. — Рийган седна. — Погледни я и ми кажи как би изглеждала здрава и чиста.

Никол се поколеба, но направи това, което приятелката ѝ беше поискала от нея. Тя знаеше каква идея се върти в главата ѝ и искаше да я спре, макар да чувстваше, че има право. От месеци се надяваше да се случи нещо, което да предотврати сватбата на Уесли и Ким.

Колкото се може по-безпристрастно тя изучаваше нараненото лице на Лея.

— Има хубави черти. В това състояние не мога да кажа нищо за очите ѝ. Може би никога няма да бъде красива, но не мисля, че би била грозна.

— О, не бихме могли и да се надяваме, че тя ще превъзхожда Кимбърли по хубост. Никол! Мисля, че трябва да настояваме Уес да се ожени за майката на детето си.

— Рийган... Това няма да стане. Травис така ще уреди нещата, че момичето никога няма да има нужда от нищо и тогава не би трябвало Уес да се жени за нея.

— Той би бил по-щастлив с това непознато момиче, отколкото с Кимбърли. Това момиче *обича* Уес, а аз знам, че госпожица Шоу не може да обича никой друг, освен себе си.

— Но Уесли обича Ким — упорито каза Никол, като се опитваше да разбере Рийган. — Той не обича тази девойка. А освен това какво знаем за нея? Може би е по-лоша от Ким?

Другата изсумтя недоверчиво:

— Чу сестра ѝ. Това момиче е можело да води лесен живот в кръчмата, но вместо това е избрала да остане вкъщи и да се грижи за братята и сестрите си въпреки побоищата на лудия си баща. Колко души познаваш, които биха направили това? Госпожица Шоу?

— Може би не Кимбърли, но...

— Ние трябва да избираме между Кимбърли и това лишено от любов момиче.

Това накара Никол да се разсмее:

— О, Рийган, ти така преувеличаваш! Думите ти дотук не означават нищо. Уесли сам ще реши.

За миг Рийган се замисли.

— Ако ти и Клей се съгласите с мен, а Травис е на страната на Ким, ние ще постигнем това, което искаме. Уесли *винаги* прави обратното на това, което Травис го съветва.

— Клей не може да понася Кимбърли — промълви госпожа Армстронг.

— А ти какво ще кажеш за нея?

Никол спря поглед върху Лея.

— Мразя да гледам как страдат хората, които обичам. Уесли дълго време понася упреците и забележките на Травис.

— Не би ли било чудесно да замине в друга страна, на ново място, с нова жена. Това не изглежда обречено на провал. Прилича на *истинска* възможност за щастие — прошепна Рийган.

— Клей е *мислил*, че иска да се ожени за Бианка, но съдбата се е намесила и го е свързала с мен.

— Никол, нали ние ще помогнем малко на съдбата?

Очите на Никол се смееха:

— Страхувам се, че да. И *страхувам* се е точната дума.

Въпреки сдържаността си, Никол най-много искаше да събере Уесли и Лея. Клей погледна жена си в очите и си спомни много добре как е искал да се ожени за една жена, а се е оженил за друга. Много пъти се беше карал с Кимбърли и едва ли би взел нейната страна.

Изпълнен с интимни спомени, той потриваше брадичката си.

— Задължен съм на Уес. Той ми помогна да се отърва от Бианка. Надявам се Лея да докаже, че е по-добра.

— Това ме притеснява.

Когато Клей, Рийган, Никол приближиха до необичайно тихите Уесли и Травис, нямаше нужда да се убеждава който и да било.

— Ти си му говорила! — кипна Травис. — Той мисли, че трябва да се ожени за тази дребна и незначителна уличница. Искане да се откаже от цялото си бъдеще само защото тази хитра и лукава блудна жена е уредила нещата така, че той да ѝ е първият клиент. Ако имаше малко разум и беше изчакал няколко минути в църквата, поне двадесет други мъже щяха да признаят, че са били с нея. Чудя се дали всъщност тя не е имитирала девствена кръв и по *техните* наметала.

Рийган хвана мъжа си под ръка. Не изпитваше желание да говори. Никол застана близо до Уесли, погледна студените му мрачни очи:

— Нали не вярваш на това?

Уес поклати глава:

— Не искам да се женя за нея, но съм длъжен да го направя. Тя носи детето ми.

— А какво ще стане с Кимбърли? — меко попита Никол.

— Тя... — Уес за миг извърна глава — всичко пропадна, когато си признах в църквата.

— Уесли — каза Никол, като хвана ръката му — не познавам момичето, но мисля, че притежава всички качества, които биха я направили добра съпруга.

Уесли изсумтя.

— Тя е плодовита. Да приключим с това.

— За бога, помисли поне още няколко дена — избухна Травис. — Може би ще се вразумиш. Бихме могли да намерим съпруг за момичето. Синът на общаря си търси съпруга. Той би могъл...

— Травис, можеш да вземеш общаря и...

— Уесли — прекъсна го Рийган — ще мразиш ли Лея, когато стане твоя жена?

— Ще осигуря за нея и детето всичко най-добро. А сега ще влезем ли вътре при моята — той се усмихна грозно и произнесе с неприязън — невеста.

Лея стана госпожа Уесли Станфорд тази съдбовна събота още преди залез-слънце. С някаква вътрешна сила тя се държеше изправена и отговаряше ясно на нервните въпроси на пастора. Не разбираше точно как се случи всичко това. То толкова приличаше на една от мечтите ѝ — да се венчае за мъжа, когото винаги е обичала, че в този момент не чувстваше болката.

Присъстващите бяха тържествени и сериозни и никой от тях не изрече нито дума, когато церемонията свърши. На Лея ѝ помогнаха да постави своя знак до подписа на Уесли в църковния регистър, след това Клей я пое в здравите си ръце и я отнесе в закрития фургон, който чакаше пред църквата. Тя беше прекалено изтощена, за да забележи къде се намира и че новият ѝ съпруг и брат му отказват да я погледнат.

Беше положена в лодка, която пое по течението на реката, а после преместена в друг фургон. Накрая бе поставена нежно в меко и чисто легло.

— *Моята* стая — изсъска Уесли на Рийган и Клей, докато я полагаха в леглото му. — Аз трябва да замина.

— Да заминеш! С нова съпруга!

Погледът му я спря.

— Ако мислиш, че мога да я гледам всеки ден и да остана разумен и спокоен, значи не ме познаваш много добре. Трябва да замина за известно време и да свикна с мисълта.

Той извади една пътна чанта от дъното на гардероба и натъпка дрехите си в нея.

— Къде отиваш? — прошепна Рийган. — Няма да изоставиш нея и бебето.

— Не, аз знам дълга си. Ще се грижа за двамата, но ми е нужно известно време, за да се примиря с *това*.

Той с презрение погледна спящата на леглото му Лея.

— Заминавам за фермата си в Кентъки и ще се върна идната пролет. Тогава детето ще бъде достатъчно голямо, за да може да пътува.

Травис не изглеждаше възхитен от тази идея:

— Защо ни ги оставяш? Беше достатъчно благороден, за да направиш от нея честна жена. *Жена!* Дори не мога да я приема за човешко същество. Вземи я със себе си, за да не ми напомня за твоята глупост.

— Разходите за двамата вземи от моя дял — извика Уесли.

— Да не се разделяме така — помоли Рийган, но Уесли беше вече тръгнал. — Настигни го — каза тя на Травис. — Никол и аз ще се погрижим за момичето. Не се разделяй така с брат си.

Травис се поколеба, докосна бузата на малката си жена и слезе по стълбите. От прозореца на спалнята Рийган видя как братята се прегръщат. След това Уесли тръгна към пристанището и кораба, който щеше да го отведе на запад.

ГЛАВА ТРЕТА

Два дена след като Уесли напусна имението, Лея роди мъртво дете. Тя плака над малкия ковчег. После я отведоха обратно в леглото, където спа в продължение на дни. Събуждаше се само за кратко време, колкото да бъде нахранена.

Когато окончателно се събуди и имаше достатъчно сили да стане, беше сигурна, че се намира в рая. Лежеше в средата на едно легло със светъл балдахин, а стените бяха боядисани в бяло. По тях висяха картини с изображения на кораби с развети платна и ловни сцени. Имаше столове, маси и скринове, каквито не беше виждала никога преди това.

Полнобува се на обстановката и провеси крака от леглото. Беше с боне и брилянтно бяла нощница. Когато престана да ѝ се вие свят, тя с удивление докосна дрехата.

— Какво мислите, че правите — попита една жена от вратата. — Госпожо Рийган — извика през рамо.

Когато Рийган дойде, Лея се бореше с жената, искайки да се изправи.

— Това е всичко, Сали.

— Вие не знаете какви са тези като нея — каза камериерката и бутна Лея по раменете.

Рийган се ядоса:

— Сали — заповяда тя — излез от стаята и по-късно ще поговорим.

Когато останаха сами, Рийган се обърна към Лея, която отново се опита да седне.

— Трябва да си почиваш.

— Трябва да отида да видя малките. Старият ще ги остави да гладуват.

Нежно, но със сила Рийган накара Лея отново да легне.

— За това сме се погрижили. Травис и Клей ходиха до фермата ви и настаниха всичките ти братя и сестри при различни семейства.

Колкото до баща ти — никой не го е виждал след случката в църквата. Единственото, което се иска от теб сега, е да си почиваш, да се храниш и да оздравееш. Когато се почувстваш по-добре, ще посетиш семейството си. Време е да хапнеш.

Лея озадачено гледаше как един красив дървен поднос бе положен на краката ѝ.

— Не знаех какво обичаш и затова поръчах разнообразни неща — каза Рийган и повдигна сребърните похлупаци, за да покаже ароматната гореща храна.

— Аз... — Лея започна да заеква.

Рийган я потупа по ръката:

— Яж толкова, колкото можеш и ти харесва. После искам хубаво да поспиш. Искаме да понапълнееш, преди да се заловим за работа. Нощното гърне е под леглото.

Рийган напусна стаята ѝ.

Лея се нахвърли на храната с двете си ръце. Ядеше така, както винаги и толкова бързо, колкото можеше. Не забеляза как по завивките остават мазни петна. Когато свърши, използва нощното гърне. Изсипа съдържанието му през прозореца, както правеше у дома. После се върна в леглото и заспа. Така и не разбра за реакцията на Травис, когато разбрал какво се е случило със съдържанието на гърнето.

В продължение на десет дни Лея не прави нищо друго, освен да почива и яде. Когато последиците от побоя изчезнаха, Рийган я огледа замислено. Разказа ѝ за отпътуването на Уесли за Кентъки, като се преструваше, че той поначало е имал намерение да направи това.

Лея се научи да оставя нощното гърне на камериерката, но не събра смелост да излезе от спалнята. Седеше на прозореца и наблюдаваше ярките сгради, които се простираха в плантацията на Травис. Видя стотиците хора, които работеха и чувства неспокойствие.

— Кога ще започна работата, за която споменахте? — попита тя.

Рийган хвана с ръка брадичката на Лея и започна да изучава лицето ѝ на слънчевата светлина. Нараняванията бяха почти напълно излекувани.

— Какво ще кажеш за утре сутрин?

— Добре — усмихна се Лея — имате ли нещо, което мога да облека? Нещо старо. — Тя кимна с глава към синята копринена рокля на Рийган.

— Мисля, че все още не е дошло време да се притесняваме за гардероба ти. Можем да започнем утре, ако Никол има възможност. — Тя не даде възможност на Лея да задава въпроси. — Трябва да вървя. Очакват ме дълги приготовления.

Излезе от стаята.

На другата сутрин Лея се събуди и видя Никол и Рийган, надвесени над нея. Бяха облечени в груби, износени муселинени рокли. Косите им бяха покрити. Лицата им имаха строги изражения.

— Няма да бъде лесно — промърмори Рийган. — Откъде да започнем?

— Първо тялото. Косата ще оставим за утре.

Преди Лея да може да изрече нещо, те я хванаха за ръцете, издърпаха я от леглото и я изведоха от спалнята. Влачеха я, а тя с възторг разглеждаше килимите, картините и възхитителната мебелировка по пътя. Заведоха я на долния етаж, в една сравнително обикновена стая, която изглеждаше красива в сравнение с тази, в която бе живяла преди.

— Това ли ще бъде моята стая? Почакайте!

Рийган и Никол разкъсаха нощницата ѝ. Тя се наведе, борейки се да прикрие голотата си.

— Вие не можете...

— Ще свикнеш с това, Лея! — заповяда Рийган. — В продължение на няколко дни няма да носиш никакви дрехи.

— Вие нямате право... — тя сграбчи нощницата от пода.

— Влизай вътре! — Рийган посочи една огромна вана в средата на стаята.

Лея стоеше мълчаливо и държеше захвърлената нощница пред себе си. Никол се обърна строго към нея и каза:

— Ти вече си член на семейство Станфорд и заедно с името и красивата къща има определени отговорности, които трябва да поемеш. Не можеш да седнеш на масата и да миришеш по-лошо от муле! Затова Рийган и аз ще ти посветим известно време — седмици или месеци, ако е нужно, за да направим от теб една истинска Станфорд. Ще те изчистим, ще те мажем с крем и маски и когато

свършим с това, ще се заемем с езика ти, походката, обноските и всичко друго, което е присъщо на една дама.

Лея поглеждаше ту едната, ту другата:

— Когато привършите с мен, ще мириша ли хубаво като вас? Когато Уесли се върне, ще ме види ли облечена с хубава рокля?

Те се усмихнаха:

— С много хубава рокля. Уесли ще се гордее, че си му жена.

Дни по-късно тя се чудеше дали би влязла първия път във ваната, ако знаеше какво са наумили тези две дяволски жени. Очакваше те да бъдат доволни от чистата ѝ кожа, но Никол я изследваше милиметър по милиметър и казваше:

— Това въобще няма да свърши работа. Години наред не са полагани никакви грижи за кожата ѝ.

Лея, загърната в памучен халат, бе отведена в една друга стая с вана с...

— Какво е това?

— Кал — отговори Рийган през смях.

Лея бе потопена във ваната и после бе принудена да седи гола, додето калта по нея изсъхне. Тази процедура се повтори три пъти. След това легна на една маса, докато двете жени с груби кожени ръкавици се мъчеха да свалят изсъхналата кал от тялото ѝ. Следваше нова вана с вода и растително масло, разтривки с краставичен крем...

— Не е зле — каза Рийган в края на деня. Косата ѝ беше разпръсната по челото, а роклята ѝ беше отчайващо мръсна. — Постигнахме доста.

Тя плесна Лея по голото дупе, връчи ѝ един халат и я заведе до горния етаж. Девойката се чувстваше изтощена. Усещаше кожата си жива и горяща. Строполи се в леглото.

На следващата сутрин Никол и Рийган отново се появиха в стаята. Лея изпъшка и се зави през глава.

— О, не, Лея — засмя се Рийган. — Посрещни деня с усмивка.

Издърпа завивките, но Лея сама слезе към стаята на „мъченията“.

— Изгарях от нетърпение да направя това — каза Никол, като свали бонето от мръсната ѝ коса. — Чудя се какъв ли цвят е?

Лея седна на един твърд стол. Никол разресваше косите ѝ. Четката беше толкова твърда и тази жена толкова силно я впиваше в кожата ѝ, че в очите на Лея се появиха сълзи.

— Пърхот — промърмори Никол.

Лея дори не знаеше какво значи това. През това време Рийган мажеше лицето ѝ с овесена маска. Когато маската изсъхна, те започнаха да мият главата ѝ. Четири пъти слагаха шампоан, за да могат да отмият наслояваните в продължение на години мазнина и мръсотия.

— Кълна се, че забелязвам червеникави оттенъци — каза Никол.

Дори мокра, Лея чувстваше главата си по-лека от всякога. Преди да успее да продума, Никол започна да маже пълни шепи майонеза върху чистата ѝ коса. Завиха я с гореща хавлиена кърпа и я оставиха сама в затъмнената стая с глава назад и стъргани сурови картофи под очите.

Тя продължаваше да мисли за Уесли. *„Аз наистина съм неговата съпруга и той заслужава да изтърпя всичко това.“*

Вечерта измиха косата ѝ и я изплакнаха с дъждовна вода, лимонов сок, оцет и розмарин. Никол бе покрила всички огледала по пътя от спалнята на Уесли до помещенията, където работеха. Тя нямаше представа как изглежда, но когато потъваше в леглото си, знаеше, че ухае на хубаво.

Лея се ужаси, когато разбра, че Никол и Рийган очакват от нея да сменя бельото си и да се къпе всеки ден. Мислеше, че ще приключи веднъж завинаги с тези процедури. Но на третия ден отново я потопиха във ваната. Те бяха решени да омекотят получените от години тежък труд мазоли по тялото ѝ. Жулеха лактите и колената ѝ, избелваха ги с лимонов сок и масажираха с ягодов крем. Непрекъснато я поучаваха. Никол я учеше как да се грижи за кожата и косата си, дори ако е прекарала цял ден на полето зад конския впряг. Понеже не можеше да чете, налагаше се да помни наизуст рецептите за кремове, маските за лице, балсамите за коса, шампоаните и така нататък. Караха я да рецитира всичко това дори насън. След две седмици Никол зарови ръце в чистите, меки и бляскави коси на Лея и запита:

— Мислиш ли, че е време да се види в огледалото?

— Почакай — засмя се Рийган. — Облечи това, Лея. — Подаде ѝ наситенозелен халат от копринена тафта с бродерия от мънички цветни птички.

— Не мога — поколеба се Лея, но погледа на Никол я накара да сваля обикновения муселинен пенъоар, който носеше и да вкара ръце в копринения. — Чудесно е — възкликна тя, като усети допира на нежния плат.

— Добре. Застани тук.

Рийган настави Лея пред едно голямо, покрито с чаршаф огледало. После със замах го откри. Лея не реагира. Нямаше представа кой се оглежда в момента. Обърна се, за да види кой е зад нея и когато отражението също се обърна, остана безмълвна.

Жената в огледалото не беше просто хубава. Беше красива. Дълга, гъста кестенява коса се спускаше на водопади по раменете и по гърба ѝ. Очите ѝ бяха големи, зелени и изразителни, а устните ѝ — пълни и чувствени. Тя внимателно повдигна ръка, за да докосне бузата си и в следващия момент се свлече на леглото. Рийган и Никол се смееха.

— Мисля, че успяхме — каза Рийган победоносно. — Искам да я покажа само за миг.

— Рано е — предупреди Никол.

— Ела, Лея — каза Рийган.

Хвана я за ръка и я поведе към онази част на къщата, която никога не беше виждала. Минаха през дълги коридори, покрай огромна трапезария.

— Това място има ли край?

— Ще се научиш да минаваш оттук. Отиваме към кабинета на Травис.

— Братът на Уесли?

— Обикновено за Уесли казват, че е малкият брат на Травис.

— Не и аз — уверено каза Лея.

Травис седеше зад огромно писалище. Пред него бяха отворени счетоводни книги. Един чиновник седеше до него.

Рийган накара Лея да застане пред писалището и когато служителят я погледна, остана с отворена уста. Травис видя изражението на мъжа и се обърна към Лея.

— Боже господи! — каза той, като пое дълбоко въздух. — Тя не е...

— Тя е — гордо произнесе Рийган.

— Донеси ни чай — заповяда той на чиновника. — И престани да гледаш глупаво. Ела, седни. Ти си Лея, нали?

Като истинска дама Лея седна на тапицирания стол, който Травис ѝ поднесе. Роклята ѝ леко се разтвори и разкри част от прекрасните ѝ гърди. Травис остана възхитен. Вдигна очи и срещна доволния поглед на Рийган.

— Поналяла се е — засмя се той.

Две камериерки поднесоха чая. Икономът влезе с огромен сребърен поднос. Цялата прислуга гледаше смаяно Лея. Тя седеше спокойно под учудените им погледи. Беше любопитна да узнае кои са тези хора и с какво се занимават.

— Навън! — разпореди Травис.

Всички излязоха. Той наля чай в чаши от крехък порцелан. Вежливо подаде една на Лея.

— Гладна съм — каза тя и шумно премести стола си по-близо до подноса със сладкиши и сандвичи. Звучно духна в чашата си. Сръбна силно няколко пъти и я постави влажна направо върху писалището. После си взе три малки пастички. Смачка ги в чаената си чинийка, обилно ги поля със сметана направо от блестящата каничка и започна да яде с малката си лъжичка този буламач.

Двамата съпрузи и Никол я гледаха смутено. Никол първа се съвзе:

— Имаме още малко да поработим — меко каза тя и отпи деликатно от чая си.

— Това сте успели да направите! — изсумтя Травис. Невъзмутима, Лея продължаваше да яде.

Три дни по-късно Лея вече мразеше тия толкова красиви малки чаши и чинийки, които винаги се изплъзваха от ръцете ѝ. Рийган я заплаши, че счупи ли още нещо от скъпия порцеланов сервиз, ще заплати с живота си.

— Какво значение има как ядеш, след като всичко отива на едно и също място? — отчаяно проплака Лея след поредната забележка на Никол.

— Мисли за Уесли!

Никол използваше тази фраза като лозунг и тя понякога действаше на отчаяната Лея. Името на Уесли я насърчаваше и ѝ даваше сили и търпение да повтаря отново и отново едни и същи неща, докато ги приеме за естествени и придобие обноските на истинска дама. Двете жени бяха научили наизуст цялата история на Лея — за това как се е запознала с Уесли, как го е обикнала и как винаги му е била вярна.

След два месеца намериха Илайа Саймънс удавен в реката. Травис плати за пищно погребение. За първи път след сватбата си Лея видя братята и сестрите си. Всички бяха напълнели, нямаха рани и драскотини и държаха осиновителите си за ръцете. Гледаха Лея с широко отворени очи. Не бяха сигурни дали това е тя. След това се прибраха с новите си семейства. Лея се разплака от радост. Никога не беше виждала малките толкова щастливи.

Около ковчега на баща си бе усетила пронизващия поглед на красива млада дама. По-късно се поинтересува коя е тя.

— Кимбърли Шоу — бе отговорът.

„Жената, която трябваше да се омъжи за Уес“, помисли си тя със задоволство. Тази красива госпожа беше желала мъжа, който е неин съпруг. Лея реши да работи още по-упорито над себе си, за да може напролет Уесли да остане напълно доволен от нея.

Лея постави чашата си плавно, сякаш винаги е знаела как да се храни, наклони глава към Травис и се усмихна мило.

— Мислиш ли, че новите машини ще увеличат производството на памука? Дали пазара на памука няма да се пренасити, както се случи с тютюна?

Облегнати на удобните си столове, Рийган и Никол гледаха със задоволство протежето си. След месеци упорит труд Лея издържа успешно изпита. Никой никога не бе я учил за какво да говори. Учителките ѝ се ограничаваха в това да поправят стила и произношението ѝ и останаха много изненадани от огромния ѝ интерес към фермерството. Лея никога не се бе учила да чете и разговаряше за това, което най-добре познава — земята.

Рийган установи с неприязън, че съпругът ѝ, който винаги с досада бе слушал за домашните проблеми, сега с възторг поглъщаше думите на Лея относно любимите му поля, коне и ковачницата.

— Утре сутрин може да пояздиш с мен до тютюневите ниви — предложи той на снаха си.

— Не — меко отвърна Никол. — Утре ще я заведа у дома. Твърде дълго отсъствах. А е и време да я облечем.

— На мен ми изглежда облечена — сериозно каза Травис, като гледаше дълбокото деколте на муселинената рокля.

— Травис — повиши тон Рийган, готова да обясни какво точно мисли за многозначителните му погледи.

Никол се засмя и предотврати назряващото скарване.

— Лея трябва да дойде с мен. Най-накрая пристигнаха платовете, които поръчах. Ще започна да я уча как да управлява фермата. Тя трябва да започне на някое малко местенце, преди да се залови с огромната ти плантация.

Травис отпусна смръщеното чело и се усмихна широко. Пое ръката на Лея и я целуна.

— Ще ми липсва хубавото ти лице, но Клей ще се грижи за теб.

Рийган я изпрати до спалнята на Уесли.

— Никол разполага с цяла армия французи, които се грижат за стопанството ѝ. Тя ги познава още от дете. Миналата година с Клей бяха във Франция и ги доведоха със себе си. Шивачката ѝ е шиела дрехи и за кралицата. А сега спи спокойно, защото утре ще ставаш рано. Лека нощ.

Лея се съблече. Роклята, която носеше, беше от гардероба на Никол, добре прекроена и поправена. Облече чиста нощница и се мушна в леглото. Сега е юли, помисли си, предстои зимата, а после пролетта и чак тогава Уесли ще се върне. Докосна чистата си мека коса. Знаеше, че изглежда съвсем различна. Молеше се той да я хареса, когато се върне. Повече от всичко искаше той да е доволен.

— Аз ще бъда най-добрата съпруга на света — прошепна тя и заспа усмихната.

Още по тъмно на другата сутрин Травис изпрати Никол и Лея до пристанището. За петте месеца при Станфорд Лея бе видяла от плантацията едва толкова, колкото се виждаше от прозореца. Бе прекарала времето си вътре с Рийган и Никол, учейки се как да върви,

как да говори, как да се държи, как да сяда и как да става. Бе издържала всички изпитания, на които я бяха подложили.

На пристанището Травис се наведе и я целуна по бузата. Лея бе много учудена.

— Ще ни липсваш — извика той, докато един мъж ѝ помагаше да се качи в чакация платноход.

Тя с усмивка им махаше за сбогом. С умиление си спомняше колко добре се отнесоха с нея всички. На моменти почти забравяше колко ѝ беше тежко понякога.

Обърна се към Никол.

— Ако и Уесли беше тук, всичко би било прекрасно — каза тя през смях.

— Надявам се да си права — промърмори Никол почти на себе си.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На пристанището Ейръндел чакаха две двойки близнаци — две шестгодишни момчета и една прекрасна двойка на по седемнадесет години — Алекс и Аманда. Клей търпеливо изчака всички да прегърнат жена му, след това я взе в ръцете си и страстно я целуна. После поеха към къщи, като държаха момчетата за ръка и се гледаха в очите.

— Винаги се държат така — отбеляза Алекс с пренебрежение.

— Те са влюбени, идиот такъв — отговори Аманда, преди да се обърне към Лея. — Искаш ли да видиш плата, който пристигна? Чичо Клей каза, че е за теб.

— Има по-интересни неща, които трябва да свърша. Моля дамите да ме извинят. — Алекс се качи на един красив дорест кон и препусна.

— Така или иначе нямаме нужда от него — каза Аманда. — Трябва да побързаме. Мадам Жизел става ужасна, когато я оставим да чака. Ако започне да те тормози, я заплаши, че ще я върнеш обратно във Франция.

Аманда сподели, че тази заплаха я кара да мълчи поне няколко минути.

Аманда и Лея тръгнаха заедно, бърбейки. Лея наблюдаваше утринната суетня на хората, които влизаха и излизаха от различните постройки. Питаше за всяко нещо.

— Къщата на надзирателя, помещенията за работниците, хладилното помещение, конюшните, кухнята... — отговаряше Аманда.

— Тя е горе и ни чака — добави накрая и поведе новодошлата през осмоъгълна веранда на гърба на голямата къща по красиви стълби, покрай маси, покрити със свежи цветя.

— Мама, т.е. Никол обича много цветята. Ето ни, госпожо — учтиво се обърна Аманда към една мъничка жена с голям нос и сурови черни очи.

— Свободното ви време приключи — тя говореше толкова странно, че Лея едва я разбра. — Сега трябва да се захващаме за работа.

— Тя говори с ужасен акцент — прошепна Аманда.

— Навън! — изкомандва мадам. — Имаме много работа, а вие пречите.

— Разбира се — момичето направи реверанс и смеейки се напусна стаята.

— Нахално момиче! — рязко се скара жената, но в гласа ѝ се прокрадна нотка на обич.

Започна да изучава Лея, като я обхождаше и оглеждаше от всеки възможни страни.

— Да, да, добра фигура... малко едър бюст... мъжът ти го харесва, нали...

Лея се изчерви, усмихна се и заоглежда тапетите на таванската стая.

— Ела, ела. Не стой там. Имаме много работа. Кажи ми какво харесваш и да почваме.

Тя забърза между рафтовете, отрупани с топове платове. Лея докосна едно парче наситено синьо кадифе:

— Аз... аз не знам. Всичко ми харесва. Обикновено Никол и Рийган...

— А, хубава работа! — сръза я мадам Жизел. — Госпожа Рийган не е тук, а госпожа Никол се е отдала на страстите с този свой великолепен съпруг и няколко дена няма да има възможност да се занимава с нищо друго. Трябва да се научиш да разчиташ на себе си. Изправи се! Нито една дреха не ще ти стои добре, ако раменете са отпуснати. Трябва да се гордееш със себе си. Ти си красива. Имаш богат красив съпруг, който скоро ще се върне и ние ще ти приготвим великолепни дрехи. Има много неща, с които можеш да си горда. *Покажи ги!*

Лея си мислеше, че тя е свършено права. Аз имам, *имам* с какво да се гордея.

— Това ми харесва — каза тя, като се обърна към един от рафтовете и докосна топ ръждивокафяво кадифе.

— Добре. Какво още?

— Това, това и... онова.

Мадам Жизел погледна Лея и се засмя:

— Може да изглеждаш уплашена, но ти не се страхуваш от никого. Нали?

Лея прие въпроса съвсем сериозно.

— Никол и Рийган са толкова уверени в себе си, че всичко, което правят, изглежда свършено.

— Те са родени в богатство. Но хора като теб и мен трябва да се учат. Аз ще ти помогна, ако не се страхуваш от упорита работа.

Лея си спомни как ореше с хомот на раменете си и се усмихна.

— Хората, които живеят в такива къщи, дори не подозират какво е работа.

— О, ти ще узнаеш — каза шивачката.

Последваха дни на безкрайни измервания, закарфичвания и суетене от страна на мадам.

— Бельо — постоянно повтаряше дребната жена. — В тази отвратителна ферма, където отиваш, няма да можеш да носиш непрекъснатото коприна. Но бельото ти трябва винаги да бъде достойно за дама, независимо какво си облякла отгоре.

Отначало Лея бе шокирана от полупрозрачните дрехи от индийски памук, но после свикна с тях и ги хареса. Мадам и нейните работнички направиха изключителен гардероб с много всекидневни дрехи от щампован муселин и няколко копринени и кадифени рокли. Беше подготвена за всякакви изненади на новото място, независимо в какво обкръжение и при какво общество би попаднала.

Мадам винаги помагаше на Лея да бъде самоуверена:

— Сега ти си Станфорд и ти принадлежат всички привилегии на името ти.

Несъзнателно Лея започна да ходи изправена. Само за месец започна да се държи така, сякаш винаги се е хранила на маса и е носила сатенени дрехи.

Когато приключи жътвата и реколтата бе събрана, Клей имаше достатъчно време да се отпусне и да обърне известно внимание на Лея. Всяка сутрин те излизаха заедно и той я учеше да язди. Една нощ той сподели с Никол:

— Харесвам я. Много е сериозна, винаги се стреми да задоволи околните. Опитва се да научи всичко.

— Това е заради Уесли — отговори Никол, като откъсна очи от ръкоделието и погледна съпруга си. — Тя все още вярва, че светът се върти около този мъж, въпреки че той на два пъти я изостави — след единствената нощ, в която са били заедно и след самата им сватба. Надявам се...

— Какво се надяваш?

— Уесли твърде много прилича на Травис. Когато намисли нещо, е почти невъзможно да бъде убеден в обратното.

— В какво искаш да го убедиш?

Клей изсумтя възмутено:

— Уес се спаси, като не се ожени за тази кучка. Кимбърли мисли, че светът трябва да бъде положен в краката ѝ.

— За нещастие точно така става. Най-често Уесли е този, който го прави. Не вярвам, че ще може лесно да я забрави.

— Ще я забрави — изкикоти се Клей. — Уес не е глупав и след като прекара няколко седмици сам с красавица като Лея, няма да си спомня, че Кимбърли съществува.

Никол си имаше собствена представа за глупостта на мъжете, когато става въпрос за красиви жени, но продължи да шие, без да добави нищо.

Тази зима, когато работата в плантацията намаля, Лея откри тайната на тъкането. Никол я заведе в тъкачницата и тя нямаше желание да си тръгне. Красивите материи, покривките, които излизаха от ръцете на жените, совалките, които летяха, педалите, които плавно задвижваха машините, очароваха Лея.

— Искаш ли да опиташ? — попита едра руса жена, която бе представена като Джени Лангстон.

— Не съм сигурна, че ще мога — поколеба се Лея. — Като че има хиляди нишки, които влизат и излизат през примките в металния гребен.

— Искаш ли да опиташ? — насърчи я тя, като видя с какво страхопочитание докосва изтъканата материя.

— Много!

Никол ѝ показва голяма част от плантацията, но в съзнанието на Лея бяха материите от тъкачницата.

— *Наистина* ли мислиш, че мога да създам нещо подобно? — попита Лея, докато я развеждаха край млечните крави. Откакто се помнеше, тя доеше крави, но те не я интересуваха. Да може да създаде такава прелест — това беше наистина нещо интересно.

— Вярвам, че наистина можеш. Искаш ли да се върнем пак в тъкачницата?

Очите на Лея искряха.

Следващите месеци Лея прекара плътно до Джени, която я учеше на всичко: от отглеждането на овцете и подстригването им, боядисването и преденето на вълната до самото тъкане. Лея възприемаше всичко, сякаш бе родена със совалка в ръка.

Вечер сядаше зад чекръка и нишката, която излизаше, беше фина и равна. В продължение на дни тя сядаше близо до нищелките и издърпваше конците. С безкрайно търпение безпогрешно спазваше сложния модел на Джени. Докато тъчеше, мятеше ловко совалката.

През януари Джени каза, че е време сама да създава модели.

— Но аз не мога да чета — каза Лея.

— Никой от тъкачите ми не може. Първо ще се научиш сама да рисуваш моделите си.

Следващите няколко седмици Никол на два пъти намери Лея заспала на масата, покрита с рисувани модели. Изписваше сложни чертежи от цифри и схеми на различни части на стана. Създаде няколко модела на оглавници върху хартия, за да провери дали няма грешка. Имаше фигури като двойно колело на колесница, двоен възел, кадифена роза, следа от охлюв и колело, и звезда.

Никол помогна на Лея да си легне, а на сутринта Клей я извика в кабинета си.

— Мисля, че това ще ти хареса — каза той, като ѝ подаде голяма книга, подвързана със синя кожа.

— Аз не мога...

— Отвори я.

Тя видя, че страниците бяха празни и погледна озадачено.

Клей беше застанал до нея:

— На корицата пише Ейръндел хол. Всяка година подвързвам няколко книги, в които вода бележки за архива на плантацията. Никол

ми разказа за твоите модели и мисля, че можеш да ги записваш тук. Вземи я със себе си в Кентъки.

За негово учудване Лея се свлече на един стол и се разплака.

— Нещо нередно ли направих? Не ти ли харесва книгата?

— Всички са толкова мили — изхлипа тя. — Знам, че е заради Уесли, но...

Клей коленичи до нея и повдигна брадичката ѝ:

— Искам да ме чуеш и да ми повярваш. Ние те *взехме* при нас заради Уес, но забравихме това още преди месеци. Никол, аз и децата те обикнахме. Спомни си как по Коледа, когато момчетата бяха болни от шарка, ти прекарваше цели нощи при тях. Твоята доброта, обичта, с която ни дари, са много по-ценни от това, което ние правим за теб. Повече не искам да слушам такива работи — усмихна се той, като се изправяше. — Сега се връщам на работа.

Лея се изправи и импулсивно го прегърна:

— Благодаря за всичко!

— Само ако знаех, че така ще бъда възнаграден за старанието, щях да ти предпиша плантацията. А сега си върви при становете.

Усмихнатата, тя излезе от кабинета.

През февруари Рийган и Травис дойдоха да я вземат.

— Достатъчно дълго беше при вас — каза Травис на Клей, като се засмя на Лея.

Рийган с известна неприязън беше казала, че Травис много бързо е *простил* на Лея клопката, устроена на малкия му брат, след като е видял в каква красавица се е превърнала.

Със сълзи в очите Лея прегърна цялото семейство Армстронг за довиждане.

— О, да — каза Клей с игриви пламъчета в очите. — Мисля, че би искала да имаш това. — Той показва с глава един дървен сандък.

Озадачена, Лея се приближи до него. Зад сандъка имаше един красив черешов стан, украсен с месинг. Тя остана безмълвна. Клей я прегърна:

— Можеш да го вземеш в Кентъки. И ако се разплачеш пак, ще го оставим тук — предупреди той.

Травис обеща да изпрати някого да прибере стана. Лея не искаше да се раздели с подаръка си дори за няколко дена. Тя сграбчи бърдото.

Травис я повдигна, качи я в малкия кораб, а тя държеше бърдото и махаше с него докато семейство Армстронг се скриха от погледа ѝ.

На връщане Рийган зададе стотици въпроси и забеляза голяма промяна у Лея. Тя вървеше изправена, гледаше хората в очите и движенията ѝ бяха несъзнателно грациозни.

По пътя към къщи Рийган си мислеше, че Лея вече е готова да посрещне всичко. В този момент погледна къщата и видя на верандата Кимбърли Шоу. Едната ѝ ръка беше поставена деликатно върху металния парапет. Русата ѝ коса беше опъната назад и откриваше прекрасно лице, а по врата ѝ се спускаха къдрици. Крехката ѝ красота бе подчертана от копринената рокля и подходящото в наситено розово наметало.

— Това ли е любимата на Уесли? — плахо прошепна Лея.

— Запомни, Лея, *ти* си съпругата на Уесли.

Кимбърли слезе по стълбите и тръгна към тях.

— Кимбърли, отдавна не съм те виждал — Травис хвана гостенката за раменете и я целуна по бузата. — Познаваш ли Лея, моята снаха?

— Бегло — каза Кимбърли мило и протегна ръка. — Аз съм Кимбърли Шоу.

Рийган забеляза, че Лея проявява слабост пред Ким и ѝ стана неприятно.

Бившата годеница на Уесли много добре осъзнаваше чара, с който завладяваше хората.

— Щастлива съм да се запознаем — меко каза Лея.

— Моля да бъда извинен, уважаеми дами — каза Травис — трябва да се върна на работа.

Когато той излезе, Рийган покани Ким на чай.

— Ако не ви отнемам време, имам някои новини за вас — отговори госпожица Шоу.

— За Уесли? — нетърпеливо попита Лея, като я последва нагоре по стълбите.

— Нищо ли не си чула за него? — повдигна вежди Кимбърли.

— А ти чула ли си? — прекъсна я домакинята. Поведе я към една малка приемна и поръча чай.

— Не бих казала — скромно отвърна Кимбърли. — Да си призная откровено, бях много разочарована от това, което се случи

миналата година. Месеци наред ми беше трудно да чувам името на Уесли.

Лея си играеше с пръстите на ръцете си. Не беше се замисляла как ли се е чувствала тази жена, след като е загубила мъжа, когото обича.

— Както знаете — продължи Ким — беше планирано да замина за Кентъки заедно с Уесли и брат ми. Очаквах с нетърпение да замина в тази нова страна заедно с... — тя спря, когато прислужникът донесе чая.

— Не си дошла, за да ни разкажеш за миналогодишните си планове — срязва я Рийган. — Защо си тук?

Едри сълзи замъглиха красивите очи на Ким.

— От деня в църквата животът ми стана отвратителен. Вероятно не можеш да си представиш какво означава това, Рийган. Постоянно ми се надсмиват. Всеки път, когато отивам в църквата, някой ми напомня как бях изоставена.

Тя погледна към Лея, която все още си играеше с пръстите на ръцете.

— Дори децата измислят стихчета за това, което се случи.

Зарови лице в ръцете си:

— Ужасно е. Не мога повече да понасям всичко това.

Въпреки всичко Рийган почувства известно съжаление:

— Какво можем да направим за теб? Травис може да поговори с хората или...

— Не. Единственият начин е да замина. Лея — каза тя с молба, — ти не ме познаваш, но искам да направиш нещо, което ще спаси живота ми.

— Какво е то? — сериозно попита Лея.

— В последното си писмо Уес пише, че се връща в края на март. Тогава вие двамата и брат ми ще потеглите за Кентъки.

„Един месец!“ — помисли Лея, само след месец той ще си бъде у дома и тя ще бъде наистина негова съпруга.

— Нека дойда с вас — говореше Кимбърли. — Ще пътувам със Стивън и ние четиримата ще отидем там, където никой няма да знае какво се случи. Моля те, Лея, знам, че нямам право да искам каквото и да било от теб, но ти си виновна за всичко...

Рийган се изправи и каза рязко:

— Мисля, че искаш прекалено много от Лея. Не смятам, че тя трябва...

— Моля те, Лея! Може би ще си намеря съпруг в Кентъки. Тук всички ми се надсмиват. Много съм нещастна. Наистина съм нещастна, че ти притежаваш единствения мъж, когото съм обичала и...

— Да — сериозно отговори Лея — разбира се, че можеш да дойдеш с нас.

— Лея, трябва да обсъдим това — намеси се Рийган.

— Не — отговори Лея. — Вината е моя и аз ще направя всичко, за да ти върна поне част от това, което загуби.

— Не си отговорна — започна Рийган, но Лея я погледна така, както не я беше гледала никога.

— Би ли наляла чай — обърна се тя към нея.

Етърва ѝ седна и се подчини.

ГЛАВА ПЕТА

Тя направи последните бодове по края на покривката от бели и сини ирландски мотиви. Приглади я с ръка и вдигна поглед като чу смеха на Джени.

— Въобразявам ли си, или ръцете ти треперят наистина?

Лея отвърна с усмивка:

— Мисля, че малко треперя. Това звънецът ли беше?

Джени продължи да се смее:

— Боя се, че не!

— Мислиш, че ще забравят? Имам предвид, Уесли да пристигне, а те да не ми кажат.

— Лея — Джени положи ръка на рамото ѝ, — Травис и Рийган също го очакват. В момента, в който се появи, те ще ударят камбанката.

В този миг от пристанището долетя високият и развълнуван звън на камбанката.

Лея не помръдна. Лицето ѝ беше пребледняло.

— Не бъди толкова уплашена. Ела да го поздравим — каза с усмивка Джени.

Лея бавно се изправи и притеснено огледа роклята си. Беше облечена в коприна с наситено ръждив цвят с диагонална сплитка. Цветът подчертаваше кестенявите оттенъци на косата ѝ, а високата талия беше обшита с черни копринени панделки. Повече панделки бяха вплетени във вдигнатите ѝ нагоре коси, от които се спускаха водопад бляскави къдрици.

— Красива си — каза Джени.

Рийган се втурна в стаята.

— Тук ли ще стоиш цял ден? Не искаш ли да го видиш?

— О, да!

Трите заедно напуснаха тъкачницата и се затичаха към пристанището.

Преди две седмици Травис получи известие от Уесли, в което се казваше, че той и Стивън ще се върнат около втори април. Днес беше

трети. Нагоре по реката беше изпратен съгледвач, който да удари камбанката в момента на пристигането им, за да могат всички да ги посрещнат.

Тичайки, Лея докосна прикрепената с карфица към вътрешната страна на джоба ѝ златна монета. Монетата, която Уесли ѝ беше дал преди много години. Ще бъде ли доволен от промяната? Приближавайки, ясно виждаше, че Травис говори с някого. Спря да тича. „Ще бъда най-добрата съпруга на света, мой Уесли“, закле се тя. „Няма да съжаляваш, че си загубил своята Кимбърли.“

Лея стоеше зад тълпата. Всеки се блъскаше, за да поздрави пристигналите мъже. Когато суетнята приключи, тя за първи път го видя. Беше наедрял, изглеждаше толкова едър, колкото и Травис. Облечен със странна дреха от бледа кожа с ресни около широките му рамене и страничните шевове на панталона. На една страна през раменете му беше праметнат ремък с накачени кесийки. Едната беше украсена със сложна бродерия от мъниста. На главата му имаше широкопола шапка, която изглеждаше така, сякаш е пътувал до Кентъки и обратно, завързан за колелото на фургона.

Лея почувства как сърцето ѝ започва да бие по-силно и гърлото ѝ се сви от очакване. От години копнееше за този момент.

— Ето я — каза Травис, като потупа брат си по рамото.

Лея видя как радостното лице на Уесли се промени и стана студено. Тя се поколеба.

Рийган пристъпи и взе ръката ѝ.

— Хайде, той дори не може да те познае.

Срамежливо Лея пристъпи към съпруга си.

— Променила се е, нали? — каза Травис с известна гордост. — Да ме убиеш, не бих предположил, че като я измием ще стане толкова хубава.

Поруменяла, но довольна, Лея погледна към Уесли. Той беше зареял поглед към нивите над главата ѝ.

— Трябва да ми кажете каква е била реколтата миналата година — каза той. — Нуждая се от семена, които да взема със себе си. А! Това Дженифър ли е? — Той се обърна към петгодишната дъщеря на брат си, която тичаше към него. — Извинете ме. — И се запъти през тълпата да поздрави детето.

За миг всички онемяха. Поглеждаха Лея със съчувствие и започнаха да се разотиват.

Лея, озадачена от липсата на внимание, гледаше как съпругът ѝ и Дженифър отиват към къщи.

— Негодник — започна Травис, но Рийган го прекъсна, постави ръка на рамото му и поклати глава. — Ще поговоря с него — каза той и остави Лея и Рийган сами на пристанището.

— Лея...

— Остави ме сама — изсъска тя. — Не се нуждая от съчувствие. Бях глупава, като мислех, че някога може да има нещо между нас. Аз съм просто едно бедно момиче от заблатената част на реката. Имам сестра уличница. Защо изобщо той трябва да си прави труд да ме поглежда!

— Спри! — заповяда Рийган. — Уесли не е такъв. Може би беше шокиран, като видя колко си хубава. Той никога не те е виждал такава.

Лея я изгледа с презрение.

— Не съм толкова глупава.

— Нека влезем въкъщи. Травис ще поговори с него и ще разбере какво не е наред. — Тя хвана Лея за ръката. — Моля те.

Лея се остави Рийган да я поведе, но на всички съчувствия отвърщаше с високо вдигната глава.

Едва бяха влезли въкъщи, когато до тях достигнаха викове. И двете онемяха от думите, които чуа:

— Очаквате да престана да я мразя, само защото е изкъпана и хубава — крещеше Уесли. — Мразя я от мига, в който се ожених за нея, от момента, в който стана невъзможно да се ожения за жената, която обичам. Работих през цялата зима, за да се избавя от омразата, която изпитвам към нея. Не успях. Дори не бих спал в къщата, където знам, че спи тази уличница. Тя провали живота ми, а вие очаквате от мен да я харесвам и обичам само защото си е измила лицето?

Рийган не позволи на Лея да чуе нищо повече, освен началните фрази от разправията между братята. Избута я нагоре по стълбите към стаята, която трябваше да дели със съпруга си. Рийган се облегна на вратата. Беше толкова наранена и шокирана, че не можеше да помръдне.

Лея отиде към гардероба, където новите ѝ дрехи бяха поставени до костюмите на Уесли.

— Няма да взема много — каза тя. — Само това, от което имам нужда. Можеш да продадеш каквото остане, а с парите ще си върнеш това, което си похарчила за мен.

Мина известно време, докато Рийган отреагира на чутиите думи:

— За какво говориш?

Лея сгъна две рокли. Цялата трепереше.

— Ще се върна във фермата. Аз работех там и преди, а сега със сигурност ще изкарвам толкова, колкото ми трябва, за да се издържа. Може би все пак ще задържа стана, който Клей ми подари и ще продавам каквото изтъка.

— Бягаш — отговори Рийган.

Лицето на Лея беше яростно.

— Всички вие ме мислите за нищожество, само защото не съм израснала сред красиви неща. Но аз имам своята гордост и няма да остана там, където ме мразят.

— Как се осмеляваш — кипна Рийган през стиснати зъби. — До днес всички са се отнасяли към теб с уважение. Как можеш да ме обвиняваш!

Лицата им бяха съвсем близо едно до друго.

— Съжалявам — прошепна Лея. — Моля те, прости ми.

— Не прави нищо, за което ще съжаляваш. Бих искала да не си чула думите на Уес. Сигурно нещо може да се направи.

— Какво например? Трябва ли да живея в една къща с него? Баща ми ме мразеше, но той мразеше всички. В отношението му нямаше нищо лично. А сега моят... моят съпруг мрази мен и само мен. Никога не съм искала да му се натрапвам. Бих предпочела баща ми да ме беше застрелял пред това.

Върна се до гардероба и извади една сламена шапка.

— Лея, не можеш да се върнеш във фермата. На това място не можеш да развъждаш друго, освен комари. През зимата покрива се е срутил. Ти не можеш...

— Какъв избор имам? Не казвай, че трябва да остана при вас. Никога не съм вземала подаяния и не смятам да започна да го правя.

— Проклет да е Уесли! Мислех, че за една година ще си възвърне разума. Ако си беше отворил очите, щеше да види, че Кимбърли е...

Тя гледаше втренчено Лея.

— Ако се върнеш във фермата, а Уесли замине за Кентъки заедно със Стивън и Кимбърли, какво ще кажат хората?

Лея въздъхна.

— Хората от моята среда никога не са имали лукса да мислят какво ще кажат другите. Когато собственият ти баща те влачи бременна в църквата с пистолет, опрян в главата ти, няма какво лошо да ти се случи. Хората ще кажат, че съм още една уличница от рода на Саймънс.

— Това ли искаш? Харесва ли ти хората да шепнат зад гърба ти, когато влизаш в църквата или магазина.

— Като Саймънс никога не съм имала кой знае какъв избор.

— Ти *не* си Саймънс. Ти си Станфорд. Забрави ли това?

— Няма нужда да се притеснявате. Ще дам на Уесли развод или анулиране на брака, или каквото той пожелае. Нямаме дете, така че няма към мен никакво задължение.

— Лея, седни да поговорим. Не можеш да бягаш, когато те е сполетяла беда. Аз веднъж се опитах да избягам от проблемите си, но понесох излишни страдания. Трябва да мислиш за себе си, вместо да се жертваш за един глупав мъж.

За пръв път Лея разбра, че Рийган е страшно разгневена на Уесли.

— Да, аз наистина съм ядосана — отговори Рийган на мълчаливия въпрос. — Уесли няма представа от какво се е спасил. От дълго време знам какво представлява неговата скъпоценна Кимбърли, а имах възможност да разбера, че ти не си като нея. Почти година живееш с нас и ние всички заедно с Клей и Никол те обикнахме. По дяволите Уесли. Толкова съм му сърдита, че мисля, че той почти заслужава Кимбърли.

Изведнъж Рийган спря.

— Това е. — Тя се изправи и се отдалечи встрани. — Аз знам как ще се разреши проблемът. Ние... — каза тя през смях — ще дадем на Уесли това, което той *мисли*, че желае — Кимбърли.

— Добре — уморено отвърна Лея и продължи да събира дрехите си. — Убедена съм, че ще бъдат много щастливи заедно. А сега, ако нямаш нищо против, ще си вървя.

— Не, Лея. Послушай ме.

Тази вечер Лея внимателно се облече за вечеря. Носеше наситено зелена рокля с дълбоко изрязано деколте, която отиваше на очите ѝ. Въпреки усилията, които полагаха, всички бяха сковани и никой не обръщаше внимание на никого. Уесли се шегуваше с драскотината на бузата си, а Травис предпазливо си премести лявата ръка, сякаш го болеше. Рийган каза деликатно няколко думи за счупената мебелировка. Хранеха се мълчаливо.

Когато Лея усети, че не издържа повече, стана:

— Бих искала да говоря с теб в библиотеката — каза тя на Уесли, като отвърна достойно на студения му поглед. Той я последва.

Мислено се помоли да успее да изрече всичко, което си беше намислила. Планът на Рийган беше добър и щеше изцяло да спаси гордостта ѝ, но в този момент идеята я отблъскваше. Не желаше и частица от мъжа, който очевидно я мразеше.

— Имам предложение, господин Станфорд.

— Можеш да ме наричаш Уесли. Очевидно си поработила, за да имаш това право — каза презрително Уес.

С гръб към него Лея сви пръсти от гняв, пое дълбоко въздух, за да се успокои и обръщайки се каза:

— Искам да приключа с това възможно най-бързо. Не желая да бъда близо до вас, както и вие не желаете да бъдете до мен.

— Вероятно е така — изсумтя той. — Без съмнение ти искаш тази къща и тази хубава рокля много повече, отколкото мъж, който да ти обърка живота.

— Нямам обяснение за това как можах да прекарам една нощ с теб. Но истината е, че сме женени и аз искам да направя нещо.

— А, изнудване — каза той почти самодоволно.

— Вероятно — отговори тя колкото се може по-спокойно. — Имам план. — Тя продължи преди той да успее да я прекъсне. — Вярвам, че и двамата можем да получим каквото желаем. Ти искаш своята Кимбърли, а аз искам сносно място, където да живея.

— Не ти ли стига плантацията?

Тя не обърна внимание на думите му.

— Извинявай за това, че баща ми те принуди да се ожениш за мен. Извинявай дори за това, че ти се отдадох онази нощ. Сега нищо не може да се промени. Ако анулираме брака и аз остана да живея тук

във Вирджиния, трябва да посрещна всички клюки лице в лице. Но аз имам друг план.

Тя дълбоко пое въздух:

— Преди няколко седмици твоята Кимбърли дойде и ме помоли да ни придружи до Кентъки с надеждата, че ще може да избяга от клюките и че вероятно на новото място тя ще си намери съпруг. — Тя дори не изпита удоволствие, когато видя как Уесли потръпна от обида при мисълта, че друг ще се ожени за жената, която обича. — Като че ли ролите ни се смениха. Чух как ти ме мразиш, и че не можеш да понасяш да спиш под един покрив с мен. Независимо дали вярваш или не, аз имам достатъчно гордост, за да не остана с някой, който ме ненавижда. Сега! Предлагам четиримата да напуснем Вирджиния, но когато сме достатъчно далеч от хорските погледи, ще престана да се преструвам на твоя съпруга и ще стана твоя братовчедка, което е достатъчно добро за теб предполагам. Или ще се представя за братовчедка на госпожица Шоу, ако тя приеме. Кимбърли може да пътува като твоя годеница. Като пристигнем в Кентъки, нашият брак ще бъде анулиран и ще бъдем свободни.

— И колко трябва да платя за тази щедрост?

Тя го изгледа с презрение.

— По време на пътя до Кентъки аз ще работя за храната и постелята. Но стигнем ли веднъж там, аз ще се заема с тъкачество и ще се издържам сама. Така ще мога да се отплатя и на Рийган, която направи толкова много за мен. Един път да стигнем новата земя, ти няма да имаш никакво задължение към мен.

Той я гледаше с недоверие.

— Желаете ли да ме освободиш от брака, за който толкова много се беше потрудила?

Обзе я ярост.

— Никога не съм предполагала, че ще се ожения за теб. Аз не дойдох при теб, когато разбрах, че нося детето ти. Искях да скрия този факт, но когато баща ми разбра, той ме би до смърт. През повечето време в църквата аз не осъзнавах какво става. Ако не беше толкова „благороден“ и беше изчакал малко, аз щях да те помоля да не се жениш за мен. Сега се опитвам да измъкна и двамата от тази ситуация. Ако ти не приемаш идеята да дойда с теб до Кентъки, кажи и ще се върна в бащината ми ферма. Бих го направила още сега, защото не съм

сигурна дали ще понеса присъствието ти по време на пътя. Извини ме, сега ще отида да поговоря с Травис относно законното анулиране на брака ни.

Тя затвори вратата зад себе си и за момент се облегна на нея. Никога през живота си не е била толкова разгневена. Нищо от това, което баща ѝ беше правил, не я беше засегнало толкова, колкото държанието на Уесли. Вероятно защото това беше край на една мечта. Планът на Рийган изглеждаше добър. Харесваше ѝ идеята да си изкарва прехраната като тъкачка и да не бъде наричана „една от онези Саймънс“. Но това бе неосъществимо. Тя докосна и погали кадифената си рокля. Във фермата няма да има нужда от кадифени рокли. С изправени рамене тя тръгна да потърси Травис.

За миг Уесли онемя. После захвърли шапката си по затворената врата. Той не знаеше кое го ядоса повече — дали че момичето беше чуло думите му, или че приемаше всичко толкова спокойно. Тя беше толкова хладна, може би малко ядосана, но със сигурност действаше не така, както би действала една жена.

— Проклятие — изруга той и отиде да си вземе шапката. Последното нещо на света, което би искал е жена, която да му казва какво да свърши и как да го свърши. През целия си живот той беше живял под опеката на Травис. Дори когато родителите им бяха живи, брат му го контролираше. Когато Уес прохождаше, Травис винаги беше там и даваше наставления. Струваше му се, че Травис никога не е бил дете, винаги е бил възрастен и че никога не е изпитвал съмненията, които всички деца изпитват.

Травис никога нямаше нужда от никого. Беше близо четиринадесетгодишен, когато почна да управлява по-голямата част от плантацията. Не бе прочел ни една книга, нито бе извършил нещо за удоволствие. Беше роден с мисълта, че плантацията е негова и че не може да проявява слабост в отношението си към когото и да било. Дори родителите си третираше като наемни работници.

Когато се запозна с жена си, се отнасяше към нея по същия начин. По тази причина тя избяга. Далеч от Травис беше успяла да се превърне в пълноценна личност. Не би могла да постигне това в сянката на съпруга си.

Уесли винаги беше работил за Травис и за да избяга от това, предприемаше дълги пътувания по света. В Париж бе пил шампанско

от чехълчето на красива жена. В Англия се беше любил с дукеса, а в Италия почти се бе влюбил в чернокоса певица.

Накрая разбра, че се самозалъгва. Той беше фермер и не можеше да бъде щастлив далеч от земята. Пет минути след завръщането му Травис започна да му дава нареждания. Точно тогава Уес реши, че трябва да си отиде завинаги. Говореше се, че в Кентъки земята е богата и плодородна и той отиде да я види. Обикна страната и хората — хората, които изпитваха чувството, че нещата могат да бъдат преместени и променени. Той купи няколкостотин акра земя близо до едно малко градче — Суитбрайър. Поправи къщата, построена преди много години, и се върна за последен път във Вирджиния.

Току-що се беше завърнал, когато животът му се промени изведнъж — запозна се с госпожица Кимбърли Шоу. За пръв път в живота си Уес почувства, че вижда *истинска* жена. Жена, която се гордее с това, че е дама. Кимбърли не можеше да води счетоводни книги, дори не можеше да язди. Това, което знаеше беше да шие, да суши цветя, да определи в какъв цвят да боядиса къщата и преди всичко знаеше как да погледне един мъж и да го накара да се почувства мъж.

Уесли започна да си представя как от полето се прибира в красивата малка къща, която Кимбърли е подредила за тях. Да поставя глава на скута ѝ и така да се освобождава от натрупаното през деня напрежение. Несъмнено тя щеше да има дузина свои проблеми, които Уесли трябва да реши. Кимбърли се *нуждаеше* от него. За първи път през живота си Уесли се чувстваше желан заради самия него, а не третиран просто като работна ръка. Когато Ким го погледнеше, той се чувстваше висок двадесет фута.

Всички го предупреждаваха, че Ким е безпомощна и никой не разбираше, че той търси именно това. Той не искаше съвършена жена като Травис, някоя, която с една ръка да може да управлява плантацията, а с другата да отглежда децата. Кимбърли беше мила, сладка. Нуждаеше се от закрила пред всички трудности на живота. А сега я беше загубил! Зимата, в която бе работил толкова упорито в новата си ферма, имаше достатъчно време да съжالياва за своята прибързаност да се ожени за момичето на Саймънс. Знаеше, че е можела да избяга, но е останала във фермата на баща си заради помалките си братя и сестри. Беше чувал как е работила сама за всички.

Той беше убеден, че тя е олицетворение на всички добродетели. Ако той утре умре ще ѝ завещае фермата в Кентъки и несъмнено тя би я управлявала без чужда помощ. Всъщност тя би могла да я управлява по-добре от самия него. Но това, което никой не можеше да осъзнае, когато му казваха „за негово добро“, че Ким е една безпомощна пеперуда бе, че той винаги е търсел такава жена.

Мачкайки шапката си, той постави ръка на топката на вратата. Каквато и да беше Лея, тя бе негова съпруга и той имаше задължения към нея. Може би тя е планирала да изкопчи пари от него, беше длъжен да го осъзнае. И затова си заслужаваше съдбата.

— Господи, пази ме от умеещи всичко жени! — помоли се той и отиде да потърси Лея.

ГЛАВА ШЕСТА

Когато напусна библиотеката, Лея трепереше. Помисли си, че това е гняв, но скоро разбра, че се страхува. През изминалата година тя се опитваше да не мисли какво ще се случи, когато Уесли се завърне. С цялото си сърце се надяваше, че той ще ѝ протегне ръка и ще я заобича. Но той я отхвърли пред всички.

Лея бе свикнала с гнева. От него черпеше сили, за да работи в бащината ферма. Гневът я крепеше и ѝ помагаше да не се предаде. Баща ѝ и беше отнел всичко, освен гнева и гордостта, които надделяха всички чувства и я крепяха при срещата с Уесли.

Сега тя даде воля на гнева си и се изплаши. Не искаше да се върне сама в бащината ферма. Цяла година тя беше живяла с двете обичливи семейства и таеше надежда, че ще създаде свой собствен дом. Ако се върнеше в затътената къща отвъд реката, нямаше съмнение, че ще остане там до края на живота си. Може би ако започне да тъче...

— Лея?

Гласът на Уесли прекъсна мислите ѝ. Тя веднага изправи рамене. Стоеше сама в коридора и нямаше представа колко дълго се е самосъжалявала.

— Да — каза хладно тя. Беше готова да посрещне още една от неговите атаки. Това бе мъжът, за който бе мечтала толкова дълго. Мислеше, че когато го спечели, всичките ѝ проблеми ще бъдат решени. А в действителност те сега започваха.

— Дойдох да се извиня — започна той, като я наблюдаваше.

Красива е, мислеше си той, горда и надменна. Извитите ѝ тънки вежди говореха за упоритост и своенравност.

— Наистина нямах време да обмисля твоя план, но изглежда осъществим. Мисля, че и ти нямаш желание да останеш във Вирджиния. Аз имам задължения към теб.

— Не — каза тя спокойно. Очите ѝ потъмняха. — Не ми дължиш нищо. Винаги съм се грижила сама за себе си и ще продължа да го

правя. Бракът ни ще бъде разтрогнат и ти ще бъдеш свободен.

Тгълчетата в устата на Уесли потрепнаха. Той не беше учуден.

— Сигурен съм, че би могла да се грижиш и за повече хора. Но дали би предпочела да работиш в мръсната си затънтена ферма пред възможността да дойдеш в Кентъки и да се занимаваш с тъкане?

Тя се чудеше какво у този тираничен и самодоволен мъж я е накарало години наред да се интересува от него. Сякаш му беше забавно да ѝ предложи тази възможност, въпреки че много добре знаеше, че за нея няма никакъв друг избор. Как желаше да му откаже, но не биваше да се оставя да извърши нещо глупаво от гордост.

— Предпочитам да дойда в Кентъки. Но държа да се знае, че въпреки че съм Саймънс и не съм от твоята класа, аз сама ще заплатя всичките си разходи по пътя. Никога няма да ти бъда в тежест.

— Никога не съм се притеснявал, че може да си ми в тежест. Сигурен съм, че би се справила с всичко, каквото и да е то — гласът му беше пълен с неприязън.

Той би продължил да говори, но някой прошепна зад него „Уесли“. Обърна се. Беше Кимбърли. Фигурата ѝ бе обгърната с метри розова богато падаща коприна. Големите ѝ очи бяха пълни със сълзи. Тя докосна с ръка разтворените си устни и бавно се свлече на пода, а миглите ѝ красиво пърхаха.

Преди да успее да падне, Уесли я пое в ръцете си. Розовата ѝ рокля го обгърна изцяло. Той я гледаше загрижено.

— Вода! — заповяда той на неподвижно застаналата Лея. — И бренди — добави.

— Скъпа моя — шепнеше Уес. Беше седнал с нея на една дълга пейка до стената.

Лея никога не беше виждала някой да припада и беше сигурна, че Кимбърли умира. Тя повдигна полите си и се затича към кухнята.

— Лея — извика Рийган след нея — какво не е наред? Уесли...?

— Бренди и вода — обърна се Лея към главния готвач — и бързо. Тя сграбчи подноса и се обърна към Рийган.

— Госпожица Шоу току-що се свлече на пода. Мисля, че умира. Тя отново се затича.

— Кимбърли редовно припада. Не ѝ давай де пие много от брендите. Тя го харесва твърде много.

— Редовно? Тя трябва да е болна.

Когато се върна, Ким легеше на пейката. Коленичил до нея, Уесли държеше ръцете ѝ и целуваше пръстите.

— Скъпи Уесли, аз съм такова бреме за теб — каза тя меко. — Ти си толкова добър да ме търпиш, особено откакто ние няма да... аз няма да бъда...

— Замълчи, любима — прошепна той. — Всичко ще се уреди, ще видиш. — Обърна се, видя Лея и гласът му се промени: — Много се забави — обърна се към Лея. — Заповядай, скъпа — повдигна Ким и поднесе към устните ѝ чаша бренди.

Кимбърли пресуши чашата на един дъх.

— Не толкова бързо. Ще се задавиш — предупреди Уес.

— Толкова съм разстроена, че не знам какво правя, скъпи. Какво имаше предвид, когато каза, че всичко ще бъде наред? — Погледна към Лея, която мълчаливо наблюдаваше сцената.

Уес нежно прибра една къдрица, паднала на челото на Ким.

— Ние четиримата, ти, аз, Стивън и... Лея ще заминем за Кентъки. Когато стигнем там, бракът ми ще бъде разтрогнат и ще се оженим.

Ким замълча малко. После попита:

— Как ще пътуваме?

— Лея ще бъде моя братовчедка, а ти — годеницата ми.

— А не би ли могъл бракът да се разтрогне тук, във Вирджиния?
— скромно попита Кимбърли.

Уесли леко сви вежди:

— Убеден съм, че би могло, но пред закона Лея е моя съпруга и аз съм отговорен за нея. Ако остане тук, клюките ще я убият.

— Разбира се, скъпи — уморено прошепна Ким, трепкайки с мигли. — Ще ми простиш ли някога моята безчувственост? О, скъпи, изведнъж ми стана много студено. Би ли ми подал шала? Така мразя да те притеснявам.

— Никога не би могла да ме притесниш — каза Уесли и напусна стаята.

Когато стъпките му отшумяха по стълбите, Ким се надигна, седна и погледна Лея с широко отворени очи.

— Наистина ли ще се откажеш от Уесли?

— Добре ли си? — Лея бе все още шокирана от припадъка на Ким.

— О, да, чувствам се отлично, въпреки че бих искала още малко бренди. Действа ми добре. Брендите е моята отплата. Уесли много обича да припадам. Току-що разбрах, че си много мила жена. Чух как си управлявала ужасната си ферма и знам, че ще ни помогнеш по време на пътуването. Аз не мога да готвя, нито да вдигам тежки неща. Изпитвам ужас от конете. Ще бъде прекрасно да сме заедно и ще станем добри приятелки. Ох-ох, ето че Уес се завръща — тя бързо постави празната чаша на подноса, легна на пейката и стана отново безпомощна.

— Ето, скъпа — нежно каза той и я зави с шала.

Лея наблюдаваше озадачена как Ким позволява да се отнасят с нея като с безпомощен инвалид. Никой не забеляза как излезе от стаята, за да върне подноса. Тя не знаеше да се смее или да плаче. Думите на Ким „Уесли така обича да припадам“ я караха да се смее, но мисълта, че се преструва, за да привлече мъжа, я отвращаваше. Лея се закле никога да не припада, независимо дали това би доставило удоволствие на някого.

През следващите няколко дена Лея успяваше да отбягва Уесли. Виждаше го понякога през прозорците. Всяка сутрини тя се обличаше внимателно. Скоро осъзна, че прави всичко възможно, за да бъде забелязана. Вечерта, когато той пристигна, облече най-хубавата нощница — просто в случай че съпругът ѝ реши да се възползва от правата си. Но той не ѝ обърна внимание. Беше учтив с нея, но нищо повече. Когато Лея се зае с приготовленията за пътуването, гордостта ѝ взе връх. Не искаше да допусне липсата на внимание от негова страна да я уязви.

Денят на отпътуването бе ясен. Фургонът бе натоварен догоре с багаж. Травис го беше покрил с платно. Уесли вече седеше с юзди в ръка. Отзад бе закрепена клетка с пилета. Млечна крава бе привързана към фургона.

— Ще ни липсваш — каза Рийган и прегърна Лея. — Кажи на Уесли какво искаш и той ще ти пише. Не прекъсвай връзката си с нас. — Тя се наведе и прошепна: — Наесен ще имам бебе.

— Честито — засмя се Лея и отново я прегърна. — Надявам се да бъде малко момченце, което да прилича на Травис. Довиждане,

Дженифър! — извика тя. Прегърна Травис, качи се и седна до Уесли.

Лея се обърна и махна с ръка. Уесли подвижна на конете. Потеглиха.

Щом останаха сами, Лея се почувства неудобно. Започна да разглежда ноктите си. Скоро се отказа и седна върху ръцете си.

— Къде ще се срещнем с Шоу? У тях ли?

Уесли просто кимна с глава и тя повече не проговори.

Минаха покрай кръчмата, където работеше Бес. Лея изпита желание да спрат, за да се сбогува със сестра си. Но видя изопнатото лице на Уес и реши да не го моли за нищо. Изправи рамене и впери поглед напред.

Слънцето едва се беше показало, когато стигнаха плантацията на Стивън и Кимбърли. В сравнение с имението на Клей то беше малко. Някои от постройките на двора като че ли се нуждаеха от ремонт. Това, което привлече вниманието ѝ беше абсолютният хаос, който цареше около наполовина натоварения фургон. Сред цялата бъркотия от гласове, сандъци, животни, Ким се затича към Уес.

— О, Уесли, обични мой! Трябва да ни помогнеш. Стивън отказва да вземе всичките ми дрехи и всички красиви неща, които съм събрала за къщата. Моля те, говори с него.

Уесли скочи, успокоително я погали с ръка и тръгнаха към фургона. Лея трябваше да слезе сама. Настигна ги. Беше много лесно да се разбере какво не е наред. Видя цялата бъркотия и не можеше да повярва на очите си. Нито едно от нещата не бе натоварено както трябва. Липсваше всякаво чувство за ред. Малка чуплива кутия за шапки се намираше под чувал със семена, тежащ два паунда и половина. Куфар с метална рамка се люлееше върху облегалките на позлатен стол.

— Виждаш, че няма повече място — достигна до тях мъжки глас от другата страна. Лея стъпи на колене върху стола и видя за пръв път Стивън Шоу. Той беше толкова хубав, колкото и Кимбърли. Рус, със сини очи, с трапчинка на брадичката — изобщо съвършен.

— Любими Уесли — говореше Ким — трябва да намериш начин. Нищо не мога да оставя. Не искаш да бъда нещастна, нали?

„За бога, трябва да избегнем тази бъркотия“, помисли Лея и започна да развързва въжетата, с които беше пристегнат багажа. „Ако

се пренареди багажа отгоре до долу, вероятно всичко ще се смести във фургона.“

Уесли видя с изненада как Лея развърза въжетата. Отново го обхвана неприязън.

— Можеш ли да се качиш отгоре и да ми подадеш онзи куфар?

— Разбира се — каза Лея и вътрешно се усмихна. Вероятно той *осъзнава*, че скъпоценната му Кимбърли не е повече от едно украшение.

— Сигурен съм, че ще можеш — гласът му озадачи Лея.

Двамата добре поработиха. Разтовариха багажа, а след това го натовариха отново. През цялото това време Ким и Стивън се караха. Ким плачеше за смачканата шапка, а Стивън се оплакваше от нежеланието на сестра му да помогне.

Няколко пъти Лея усети как Стивън я наблюдава, но когато се обърнеше към него, той извърщаше поглед. Когато привършиха, Лея очакваше благодарност от страна на Уесли, но вместо това чу недоволното му сумтене.

— Ти ще пътуваш със Стивън — каза той, привързвайки последното въже.

Тя изумено го наблюдаваше как се отдалечава.

— С удоволствие — извика тя след него. Едва се въздържа да не го замери с камък по главата. Испита желание да подпали ресните на панталона и наметалото му.

Една ръка докосна нейната. Обърна се и срещна закачливите сини очи на Стивън Шоу.

— Ще позволите ли? — той кимна към фургона.

Лея испита недоверие към този мъж. Когато беше малка, двамата й по-големи братя довеждаха вкъщи мъже и погледите им понякога бяха същите като този на Стивън. Разбира се, тя си каза, че греша.

Първи потеглиха Уесли и Ким. Никой не излезе да ги изпрати. Лея почувства, че е съвсем сама между непознати и пътува към още по-непознати страни.

— Ще ти липсват ли приятелите? — попита тя Стивън, но той само я погледна изпод вежди и тя млъкна.

В продължение на часове те пътуваха на запад. Лея не проговори повече. Спряха за около час, за да изядат приготвените от Рийган сандвичи. Уесли кръжеше около Ким, която си вееше с ветрило,

обшито с пайети. Беше разкопчала горните копчета на бледосинята копринена рокля. Двамата с Уесли се гледаха влюбено. Погледът на Кимбърли преливаше от невинност.

— О, този Уесли е добър любовник — подметна Стивън на Лея.
— Само той може да ви притежава и двете.

Той огледа Лея от главата до петите. Тя намръщено се отдалечи.

Следобеда наближиха група скупчени къщи. Четирима мъже приближиха към тях. Уесли извика и Стивън спря фургона.

— Изпрати Лея тук — закрещя той.

Лея замръзна на мястото си. Тя нямаше намерение да се подчини на мъжа, който цял ден не й обърна внимание, а сега й заповядваше.

Стивън я погледна и се разсмя.

— Тя не иска никой от вас, Станфорд — извика той. — По-добре да остане с мен. — Уесли изруга и се запъти към фургона. Проговори строго:

— Те идват да поздравят младоженците. Ако не искаш цяла Вирджиния да разбере за нас, по-добре ела с мен.

— Какво ме интересува Вирджиния! Единствено твоето име има нужда да бъде спасявано.

— По дяволите — той я сграбчи за ръката и я дръпна.

Лея не очакваше насилие. Почувства силата му. Политна в обятията му точно когато четиримата ездаци се приближиха.

— Не можеш да не я прегръщаш, нали Уес — каза един от мъжете, като се смееше.

— Като ви гледам, госпожо, разбирам защо Уес ви сграбчи още на стъпалата пред църквата.

— Пусни ме — просъска тя на Уес, който я държеше, сякаш бе лека като перце.

— Подготвяме прощално празненство за отпътуването ви. Вие сте почетен гост. Ще се радваме, ако ни удостоите с присъствието си.

Четвъртият мъж гледаше Лея с отворена уста:

— Кой би помислил, че ако някой Саймънс бъде изчистен и измит, би изглеждал така добре.

Един от мъжете го изгледа с гняв.

— Извинете го, госпожо, Върн никога не е имал добри обноски. Всичко е приготвено и ви чака в странноприемницата. Бес Саймънс е там.

— Разбира се, ще дойдем — отвърна Уесли.

— Доскоро виждане — мъжете се обърнаха и се отдалечиха.

— Сега ще ме пуснеш ли!

Уесли се обърна към съпругата си, която още стоеше в обятията му и за пръв път я погледна истински. Но само след миг приближи Ким и прекъсна погледа му.

— О, Уесли — тя започна да плаче. — Толкова беше уничително. Аз трябваше да бъда в обятията ти. Те трябваше за нас да организират това празненство.

Уес почти изпусна Лея, втурвайки се да успокоява и утешава Ким. Лея се запъти към фургона, а Стивън я изгледа от високата капра и се засмя неприятно.

— Не си ли се научила как да въздействаш със сълзите си? Моята сестра е специалист в тази област.

Лея не му обърна внимание. Отиде към задната част на фургона, за да види животните. Там я намери Уес.

— По-добре да пътуваш с мен — каза той.

Тя го погледна гневно.

— Не се притеснявай, няма нужда да спасяваш репутацията ми. Убедена съм, че приятелите ти очакват какво ли не, когато става въпрос за Саймънс.

Тя се обърна към кравата, но Уесли я сграбчи за ръката и я обърна с лице към себе си.

— Не давам и пукната пара, щом ти не се интересуваш. Но не бих допуснал да се каже, че Кимбърли е тази, която ни разделя. Тя е невинна и не бих позволил да се омърси името ѝ.

Лея се дръпна рязко от него:

— Би трябвало да зная, че си загрижен единствено за прескъпата си Кимбърли. Заради нея през нощта трябва да играя ролята на съпруга. Това ме отвращава.

Той я погледна строго и каза сурово със снижен глас:

— Веднъж завинаги те предупреждавам — не казвай никога нищо против Кимбърли. Тя достатъчно изстрада заради теб. Ако една нощ прекарана с теб ще помогне името ѝ да остане неопетнено, ти ще го направиш, дори ако трябва да счупя някоя от фините ти кости. Тази вечер ще се преструваме на двама, които се обичат. Нали разбираш това?

— Идеално разбирам — каза тя през стиснати зъби.

Уесли се обърна и я остави. В далечината тя забеляза Кимбърли, която се усмихваше самоуверено сред облак от коприна. Обърна се, а Уесли се завтече след нея.

— По дяволите — изруга Лея и нагласи оглавника на кравата.

— Малката ми сестричка знае как да се справя с мъжете — подметна Стивън зад нея.

Тя не обърна внимание на предразполагащия му тон и съдържа сълзите си. Няма да плаче!

— В такъв случай ти имаш свой начин да привличаш мъжкото внимание — той докосна ръката ѝ. — Приятелите на Уесли бяха много изненадани да видят, че една Саймънс може да изглежда така. Старият Уес ще има късмет тази нощ, когато си легне с теб. Разбира се, той не бе толкова щастлив, когато се оженихте. Мъжете се женят за жени като сестра ми, но такива като теб са създадени само за едно нещо — любов. Аз мога да ти дам...

Той не можа да довърши изречението, защото Лея сграбчи торбата с овес и го удари по самодоволното лице.

— Кучка — извика той, като разтриваше удареното място. Лея тичаше към предната част на фургона, където я чакаше Уесли. Без да каже нито дума, тя се качи и седна до него.

По дяволите и двамата, мислеше си тя. Всички да вървят по дяволите. Стивън я смяташе за уличница, Уесли я заплашваше с насилие, а Кимбърли се усмихваше и гълташе бренди като моряк. Ще направя каквото Уесли иска, кипна тя. Тази нощ ще бъде най-любящата съпруга на света. Ще напуснем Вирджиния, като накараме всички да мислят, че сме толкова влюбени, че Кимбърли никога *няма* да може да застане между нас. Ще спася репутацията на госпожица Шоу, но интересно дали на нея това ще ѝ хареса.

ГЛАВА СЕДМА

По пътя до странноприемницата Лея не проговори. Въпреки че знаеше какво иска, тя се питаше как, за бога, ще устои достатъчно дълго да се преструва, че е негова съпруга. Не знаеше как приятелите му ще се отнасят с нея. Един от тях вече беше изкоментирал, че е Саймънс. Дали всички ще се държат като Стивън Шоу? Лея притъпи чувствата си. Пред странноприемницата ги чакаха десетина мъже. Фургонът все още не беше спрял, когато те се втурнаха и всеки един от тях се мъчеше де избута останалите, за да получи привилегията да ѝ помогне при слизането.

— Добре дошла, госпожо Станфорд!

— Уесли не заслужава красавица като вас.

— Клей казва, че обичате да тъчете. Сестра ми ви изпраща някои модели.

— Майка ми ви изпраща цветни семена.

Озадачена, Лея се вглеждаше в усмихнатите лица:

— Бл... благодаря — заекна тя — нямам представа...

Един от мъжете строго погледна Уесли:

— Жените бяха доста разстроени от това, че не отпразнувахте женитбата си. Искяхме да дойдат с нас, но понеже не бяха поканени, помислиха, че са нежелани.

На свой ред Уесли заекна.

— Не, просто ние... имам предвид, че никой...

Един от мъжете се разсмя.

— Хора, погледнете я! Ако имахте жена като нея, бихте ли искали да я делите с някого?

Комплиментите доставяха голямо удоволствие на Лея. Тя се изчерви.

— Заповядайте, влезте. Трябва да сте изморена. Ще позволите ли? — Мъжът подаде ръка на Лея.

— Аз пръв я видях — обади се един.

— Преди да сте се сбили — прекъсна ги Уесли — аз ще придружа собствената си съпруга.

Като прикриваше изненадата си, Лея го хвана за ръка и двамата заедно влязоха в крчмата. Вътре чакаше Бес.

— Никога не бих те познала! — Това бе всичко, което сестра й успя да каже, когато застана близо до нея.

Лея разтвори ръце и я прегърна.

— Ти си, нали?

— Цялата съм аз. Виждаш всеки мръсен инч от мен.

— Сега те пълнят ваната за теб. Рийган каза, че ще искаш да се изкъпеш, както правят всички дами. — Тя погледна Уес: — Дръж се прилично докато я няма и аз ще ти я върна съвсем скоро.

Бес бързо я заведе на горния етаж, където двама мъже пълнеха една голяма вана. Когато останаха сами, крчмарката започна да я съблича.

— Мога и сама. Няма нужда да се държиш така, сякаш си ми камериерка.

— Някой трябва да се държи така. Някой трябва да е добър с теб, след като чух това, което госпожа Рийган ми разказа. Наистина ли ще се откажеш от съпруга си без дори да се бориш?

— Нямам и намерение да се боря, за да задържа мъжа, който не ме желае — отговори Лея.

— Все едно слушам стария. Когато си научиш нещо, няма сила, която да те спре. Поне веднъж не бъди упорита. Не се *отказвай* от Уесли просто така.

— Бес, ти си глупава. Уесли никога не е бил мой. Той иска госпожица Шоу и ще я има. От утре аз дори няма да съм му съпруга по име. Ще бъда негова братовчедка.

— Глупости, братовчедка. Ти си негова *съпруга*. Нищо не е в състояние да промени това.

— Ще, когато стигнем Кентъки.

Лея стъпи гола с един крак във водата и каза:

— Странно как лесно човек привиква да бъде чист. Струва ми се, че бих прекарала цяла нощ във ваната. Тогава не би трябвало да се преструвам на мила и предана съпруга.

— Това е добра идея — бързо каза Бес. — Остани тук, аз ще ти донеса чисти дрехи.

Лея се облегна и затвори очи. След няколко минути сестра ѝ се върна. Широка усмивка озаряваше лицето ѝ.

— В любовния рай са надвиснали облаци. Уесли и госпожица Шоу спорят за нещо.

— Тя ще му прости — уморено каза Лея.

— На госпожица Шоу не ѝ харесва това, че Уесли те е хванал за ръка, а той каза, че трябва да се преструва на твой съпруг. Госпожица Шоу иска да узнае до каква степен той ще се преструва. Уесли се опита да я успокои, но тя каза, че ако отново те докосне, ще съжاليا.

Лея попита, като се преструваше на незаинтересована:

— И?

— На него не му харесва да бъде заплашван. Каза, че прави всичко заради нея и че ще изпълни задължението си.

— Задължение? — Лея възмутено седна във ваната.

— Мисля, че задължението му е да те докосва — усмихна се Бес.

— Бес, има един черен куфар отзад вляво до фургона. Вътре има рокля от златисто кадифе. Би ли ми я донесла?

— Специална рокля?

— Малкото плат в нея е наистина специален.

Лея затвори очи. Бес излезе от стаята.

Лея мислеше за роклята и знаеше, че след като Уесли не се интересува от нея, някои от мъжете биха я забелязали. Вероятно тя нямаше да бъде обградена с толкова внимание, колкото Кимбърли, но щеше да се чувства по-добре, отколкото по време на пътя.

Вратата се отвори.

— Бързо се връщаш — каза Лея. Отвори очи и видя Уесли. Той я гледаше, без да помръдне. Красивото ѝ тяло ясно се очертаваше във водата. Гърдите ѝ се подаваха на повърхността. Краката ѝ бяха протегнати и леко разтворени.

— Ако си видял достатъчно, можеш да излезеш.

Той с нежелание отмести погледа си от тялото и я погледна в лицето. Влажни къдрици, изпускащи пара, се спускаха и докосваха влажната кожа на врата ѝ.

— Бес каза... — той не довърши, обърна се и излезе от стаята.

С треперещи ръце Лея започна да се мие. Не беше убедена дали трепери от гняв, или защото внезапно и необяснимо си спомни всеки детайл и всяка подробност от времето, прекарано в обятията на Уесли.

Бес се върна с роклята. Имаше самодоволното сияещо лице на познавач. Лея не спомена нито дума за идването на Уесли. Дори когато другата започна да прави намеци, не можа да изкопчи нито една подробност.

Роклята от златисто кадифе правеше кожата ѝ още по-бяла. Деколтето беше толкова дълбоко, че това, което оставаше под него, беше въображение.

— Не мога да се появя с нея — каза Лея, като се гледаше в огледалото. — Твърде много плът и твърде малко плат се виждат. Казах на Рийган, че никога няма да облека тази рокля.

Бес нагласи и последната къдрица. Изглеждаше прекрасна с дългата си изящна шия, крехките, красиво изваяни рамене и облите гърди.

— Ще я носиш. Виждала съм дами с много по-малко плат върху себе си.

Лея я погледна с недоверие.

— Те имат много по-малко за показване от теб.

— О, Беси — разсмя се Лея — ще ми липсваш.

— Не, ако аз продължа да живея посвоему, а ти си върнеш обратно съпруга — подсмръкна Бес.

— Той никога не е бил мой.

Без да отговори, Бес побутна малката си сестра към вратата.

Застанала на стълбите, Лея имаше възможност да огледа помещението. Кимбърли седеше облечена в копринена рокля с цвят на тюркоаз. Изглеждаше прекрасно. Беше заобиколена от шестима мъже. Уесли се бе облегнал на студената камина. С изопнато лице говореше на двама мъже. Очите му, които постоянно следяха Ким, излъчваха гняв. Лея не бе сигурна дали трябва да се смее или да се отвращава. Дълбоко в съзнанието ѝ я глождеше ревност.

Щом стъпи на стълбите, със задоволство забеляза един мъжки поглед, после още един... Мъжете се спуснаха да я посрещнат. В плантацията на Станфорд винаги се бяха отнасяли с уважение, но тя го отдаваше единствено на брака си с Уесли.

— Ще позволите ли? — попита мъж с протегната ръка в подножието на стълбите.

Останалите стояха неподвижно със зяпнала уста. Гледаха я така, че самочувствието ѝ се възвърна.

— Благодаря — каза грациозно и хвана протегнатата ръка. Ким се изправи и каза със заучен полузаповеден, полумолещ глас:

— Сама ли ме оставяте? Само към *омъжените* жени ли проявявате внимание?

Двама бързо изтичаха към нея, но осем други останаха при Лея.

— Вечерята чака. Заповядайте.

Лея видя Уесли, стоящ все още близо до камината. Очите му бяха приковани в гърба на оттеглящата се Ким. Той дори не забелязваше, че не е сам.

Лея почувства надигаща се ярост. Извини се на заобикалящите я:

— Да вървим. Аз и съпругът ми ще ви последваме.

Тя застана пред Уесли и изсъска:

— Правиш се на глупак.

В началото той не я чу. Лея го смушка в ребрата.

— Какво правиш — сърдито попита той. Погледна я и очите му потъмняха. После възвърна самообладанието си — Опитваш се да покажеш на мъжете това, което не притежават ли? — попита.

С вдигнати вежди изгледа дълбоко-дълбоко изрязаното деколте на роклята ѝ.

Тя не искаше да се изчервява.

— Гледаш Кимбърли, сякаш е разгонена кучка. Ако имаш намерение да опазиш името ѝ, трябва да се контролираш по-добре.

Той се замисли:

— Винаги ли си разумна?

— Опитвам се — отговори озадачено тя.

— Така си и мислех. Хайде, нека бъдем двама влюбени.

Хвана я над лакътя и я поведе към трапезарията. Поздравиха ги с вдигнати халби. Следваха тостове един след друг.

— За Уесли, който имаше благоразумието да потърси скъпоценност там, където никой не подозираше, че има цяла мина.

— За Лея, която се съгласи да търпи това свадливо, своенравно и упорито муле, което е малко по-добро от Травис.

Името *Травис* ги накара да изпъшкат, а Уесли придърпа почетния стол към съпругата си.

Кимбърли седеше точно срещу Лея. Погледна я с наранен поглед. Очите ѝ говореха, че Лея я е предала. Тя почувства болка и вина,

когато Ким се обърна и заговори на мъжа до себе си. Въпреки предупрежденията, Уесли я наблюдаваше с възбуда.

Като си казваше, че прави всичко това заради Уесли и обичната му Ким, тя се наведе да вземе пипера и с гърдите си докосна ръката му. Уес мигновено реагира. Учудено се обърна. Постъпката го бе заинтригувала. Лея сладко се усмихна.

— Ако ми беше подал пипера, нямаше да се протягам към него — каза меко тя.

Той сведе поглед.

— Да достигнеш пипера на всяка цена. На всяка цена да получиш всичко, което искаш.

— Уесли — остро каза Кимбърли — опитвах се да си спомня кога за последен път видяхме семейство Елингтън. Не беше ли на есенния бал?

За Лея беше очевидно, че Ким напомня на Уес някаква лична, вероятно малко неприлична среща.

Не осъзнаваше ли Ким, че всичко в момента ставаше заради нейната репутация? Лея здраво стисна ръката на Уес. Наведе се и го погледна през миглите си.

— Есенният бал и вечерите осветени от лунна светлина — промърмори тя — понякога луната кара хората да правят неща, които се помнят цял живот.

Уесли присви очи. Наведе се и доближи с устни ухото ѝ.

— По-добре да спреш тази игра, или ще получиш повече от това, за което сме се споразумели.

Лея бързо се отдръпна. „Какво ме е грижа, че Уес се прави на глупак пред приятелите си?“, помисли си. Тя също притежаваше гордост. Не искаше да напусне Вирджиния и хората да говорят, че една Саймънс може да се сдобие с мъж, но не може да го задържи. Вероятно те никога нямаше да чуят за развода им, освен ако Рийган и Травис не им кажеха.

Имаше известно предимство в това да оставиш хората с впечатлението, че си достатъчно добър, за да останеш с един от издигнатите и всевластни Станфорд.

Оскърбена и не толкова уверена в себе си, тя се съсредоточи върху храната, като я побутваше в чинията с наведена надолу глава. Говореше само когато се обръщаха директно към нея. Вече не

изпитваше желание да се съревновава с Кимбърли. Без особен интерес наблюдаваше как Ким флиртува ту с един, ту с друг.

Вечерята продължаваше, нещата се променяха. Мъжът до Лея заговори за новата предачна машина. Само след миг Лея забрави Кимбърли. Разговорът за памука премина в разговор за овцете, за предпазването на добитъка от болести. Все повече мъже се присъединяваха.

За двадесет минути Бес и две други жени прибраха масата, а Лея, Уесли и десетимата му приятели бяха потънали в обсъждане на реколтата и животните. Стивън ядеше, без да се интересува от нищо, а Кимбърли, готова да се разплаче, хвърляше погледи към Лея, но не получаваше нужното ѝ внимание.

— Баща ми загуби почти всичко, когато пазарът на тютюна се срина. Сега аз не бих вложил всичко в памука.

— Съгласна съм — отговори Лея — ние ще отглеждаме овце и вярвам, че един ден американската вълна ще се търси.

— Ти не можеш да се съревноваваш с английските пазари.

— Ще наема предачи, които тъкат не по-зле от всяка англичанка — разпалено обясни Лея.

— Тя може ли да преде, Уес — запита един от мъжете през смях.

Внезапно Лея усети коя е и къде се намира и впери поглед в неизядено парче ябълков сладкиш.

— Страхувам се, че просто преминах границата — каза тя меко.

За нейна изненада Уесли я прегърна.

— Да ви кажа истината, отскоро съм женен, за да зная дали може да преде.

Лея учудено погледна съпруга си. Очите му искряха. Той почти се гордееше с нея.

— Давай, господин Уесли, целуни я — извика Бес през масата.

— Като че ли умираш да го направиш. А и ние имаме нужда от доказателство, че я обичаш. Права ли съм, господа?

Лея почувства ярост, когато Уесли хвърли поглед към Ким в този момент.

Той няма да ме унижи.

— Не се нуждая от много насърчения, за да целуна собствения си съпруг — каза тя прелъстително, като обгърна с ръце врата му.

В момента, в който устните ѝ докоснаха неговите, тя съжали. Искаше да докаже нещо на непознатите около себе си. Да им покаже, че тя наистина е достатъчно добра да бъде обичана от мъж като Уесли, но не можеше да си спомни нито една разумна причина, за да го целуне. В продължение на година тя бе живяла в семейства, които страстно се обичаха. До този момент не бе почувствала как това ѝ беше въздействало. Силно желаше да бъде докосвана, да даде израз на страстта си.

Отначало Уесли се държеше хладно. После чувства вълнението на Лея и ѝ отговори със същата чувственост. Забрави за хората около тях. Целуваше я дълбоко, пламенно и страстно. Ръката му беше на главата ѝ. Пръстите му се вплитаха в къдриците ѝ.

— Уесли — каза някой сконфузено — дали не трябва да почакаш малко?

Лея беше безпомощна в обятията му. Толкова безпомощна, колкото в онази лунна нощ, когато той я докосна за пръв път. Една ръка побутна рамото му тъкмо когато беше започнал да търси извивката на гърдите ѝ. Стисна го здраво:

— Уес!

Постепенно Уес започна да се връща към действителността. Когато се откъсна от Лея, му бе нужно известно време, за да осъзнае къде се намира.

За секунди Лея се бе отпуснала в обятията му със затворени очи. Тъмната ѝ коса като поток се спускаше върху ризата му. Когато осъзна къде е, тя рязко седна. Лицето ѝ няколко пъти смени цвета си. Усети как Уес я гледа озадачено и една вена пулсира на врата му.

— Аз... — тя докосна косата си и усети, че се е разпиляла. — Извинете, аз трябва... — Без да довърши, тя побягна нагоре по стълбите към спалнята си.

Едва бе влязла, когато Бес врхлетя.

— *Никога* не съм виждала такава целувка. През целия си живот не съм виждала някой да бъде целуван така. Този Уесли е истински мъж. Не само че е най-красивият, но е и най-добрият любовник.

— Млъкни, *моля те* — проплака Лея. — Как ще ги погледна в лицето? Сега те никога не биха повярвали, че съм дама. Искях да напусна Вирджиния и хората да мислят, че съм станала истинска дама, а се държах като уличница от рода Саймънс. О, Бес, съжалявам!

— Не си ги подвела. Тази нощ мъжете ще мечтаят за теб.

— Точно това исках. — Лея тежко седна на леглото. — Мислиш ли, че мога да се измъкна праз задната врата и да не ги видя никога отново?

Бес се изкикоти:

— Нека оправя косата ти. След това отново ще слезеш. Трябваше да видиш лицето на Кимбърли. Бълваше змии и гущери.

— Бях останала с впечатлението, че за теб госпожица Шоу е съвършена дама.

— Млък — заповяда Бес с ръце в косата на сестра си. — Това беше преди моята собствена сестра да се превърне в най-красивата елегантна дама, която Вирджиния някога е виждала.

— Бес, ела с нас. Имам нужда от приятел. Ще те науча да тъчеш и заедно ще заработим.

— И да си оставя хубавата топла кръчма с хубавите топли мъже заради потракването на един стар стан! Онези Станфорд не са те научили на нищо разумно. Ти ще живееш във фермата си със своя Уесли и всеки ден ще доиш стотици крави. Но не и аз. Аз предпочитам лекия живот. Всички вие сте прекалено предвзети, прекалено морални. Сега слез долу и се усмихни. Започваш да печелиш Уесли на своя страна.

— Много ще ми липсваш — усмихна се Лея. — Ким ще се затича в обятията на Уесли веднага щом настъпи утрото. Той ще я целува толкова добре, че нашата целувка... — тя се спря и си я припомни. — Целувката ни не означаваше нищо — добави спокойно. — Готова съм. Ако съпругът ми може да изиграе една целувка, аз мога да я разпозная.

— Това не беше игра — извика след нея сестра ѝ, но Лея или не я чу, или не ѝ обърна внимание.

ГЛАВА ОСМА

Лея събра цялата си смелост, за да погледне отново хората в очите. Беше сигурна, че ще се държат с нея като с уличница и не беше подготвена за топлото посрещане. Докато е била горе, бяха дошли трима музиканти — двама с цигулки и един с банджо и вече свиреха.

Преди да има възможност да помисли, някой я бутна в ръцете на Уесли и той я поведе за първия менует.

— Изглежда си върнала самообладанието си — каза Уес преди Лея да смени партньора си.

Часове наред тя се въртеше около един или друг мъж. Веднъж забеляза Ким да танцува с Уесли. Той гледаше русата жена със загриженост. Лея се престори, че не ги е видяла.

Тази вечер тя на два пъти чу да се споменава името Джъстин Старк, но не попита кой е той. Към полунощ Уесли обяви края на празненството. На следващата сутрин трябваше да стават рано. Хвана Лея за ръка и подръпвайки и побутвайки я, тръгнаха по стълбите.

Лея се чувстваше прекрасно. Беше изпила доста от чудесния пунш на Бес и когато влезе в стаята си тананикаше. На леглото бе поставена най-красивата й нощница, полупрозрачна смесица от коприна и набори. Лея я взе и започна да танцува из стаята.

— Пияна ли си — попита спокойно Уесли, като си събличаше ризата.

— Колко прекрасно — каза тя и погледна голия си до кръста съпруг.

В погледа му заблестя искрица интерес. Може би повече от искрица.

Лея спря да танцува, но главата ѝ се въртеше.

— Ще ме любиш ли — прошепна тя.

Лицето на Уес се промени, когато я видя осветена от златната светлина на единствената лампа в стаята. Пристъпи към нея:

— Вероятно можеш да ме убедиш.

Лея изпусна нощницата. Очакваше го затаила дъх. Сърцето ѝ силно биеше. Повече от всичко искаше той да я държи в обятията си и отново да я целува. Той се приближи. Тя го докосна. Връхчетата на пръстите ѝ потънаха в тъмния мъх на гърдите му.

— Уесли — прошепна тя, когато той наклони глава към нейната.

Някой почука силно и бързо, но не беше чут, докато не се отвори вратата. Влезе Стивън Шоу.

— Като че сестра ми има право.

— Какво по дяволите правиш тук — сърдито попита Уесли.

— За разлика от теб, Станфорд, аз нямам две жени в две стаи. Малката ми сестричка си изплака очите. Тя е убедена, че правиш точно това, което видях. — Той изгледа Лея застрашително. — Аз ѝ казах, че си мъж на честта и на теб може да се довери. Обаче, след като видях как тази разпусната млада жена тича след теб цяла вечер, знаех, че я заблуждавам.

— Навън! — каза Уесли уморено и се отдалечи от Лея. — След няколко минути ще дойда при Кимбърли.

— След като приключиш тук? — изсмя се Стивън тържествуващо и излезе от стаята преди Уес да може да отговори.

— Съжалявам — започна Уес.

Лея гневно го изгледа. Настроението ѝ, освободено от алкохола, лесно преминаваше от любов към омраза.

— Съжаляваш за това, че не можа да довършиш започнатото? Съжаляваш, че не си се възползвал от слабостта на една от уличниците на рода Саймънс?

— Не знам за какво говориш. — Той посегна към ризата си. — Ти си моя съпруга и...

— Твоя жена ли съм? Май аз съм тази, която цяла нощ се опитваше да те накара да спреш да се въртиш около прекрасната госпожица Шоу?

— Дръж си езика зад зъбите — предупреди той.

— Езика? Не мислиш ли, че ние Саймънс можем и по друг начин да използваме езика си, освен за говорене? Не е ли това в кръвта ни?

Уесли спокойно си облече ризата.

— Наистина не знам защо си толкова разстроена. Ти беше тази, която предложи да пътува с нас като моя братовчедка. Винаги си

знаела какво изпитвам към Ким. Винаги съм се стремил да бъда честен и справедлив.

— Справедлив! Ти почти ме нападна в тази стая. Това ли наричаш справедливо!

Уесли почти се усмихна.

— Ти направи всичко възможно да ме омагьосаш тази вечер. Роклята ти не е от тези, които биха успокоили един мъж.

— Не съм я облякла заради теб — каза тя меко и се обърна, за да прикрие унижението.

Уесли се усмихна.

— Лея, наистина, аз съм поласкан, че ти положи толкова усилия, за да ме вкараш в леглото си. Чувствах се добре, когато флиртуваше с мен, дори докато танцуваше с другите мъже. Убеден съм, че ти би ме прелъстила, ако Стивън не беше ни прекъснал. Истината е, че аз трябва да спазвам нашето споразумение. Заради Ким аз ще се опитам да устоя на чара ти.

— Ти какво? — тя обърна лице към него, останала почти без дъх.

— Аз дължа нещо на жената, която обичам. Тя се нуждае от мен — от всяка моя частица. За да бъда до нея и в бъдеще, ще се опитам да устоя на чара ти.

— Това ли е, което се случи и преди — прошепна тя — ти не можа по никакъв начин да устоиш на моя чар?

— Аз наистина трябва да вървя. Друг път ще говорим за това. Веднъж вече ти се хвърли на врата ми.

— Хвърлила съм се на врата ти? Както тази нощ?

— Лея — започна той, като пристъпи към нея, — мисля, че нараних чувствата ти.

— Чувства! Жени като мен нямат чувства, не знаеш ли това? Жени от моята среда, жени, които не са израснали облечени в коприна могат само да прелъстяват и да омайват. Когато стигнем в Кентъки, аз ще отворя тъкачница. Аз ще... Аз просто ще си отворя краката.

Лицето му придоби суров вид.

— Погрешно разбра всичките ми думи. Искях да ти благодаря за комплимента, който ми направи, като ми предложи тялото си.

— Никога не ще го направя отново — каза тя студено. — Следващия път, когато го предложи, ще бъде за някой друг.

— Не и докато си моя съпруга — изрева той.

Тя се усмихна неприятно.

— Не трябваше ли да отиваш при твоята Кимбърли? Ако я оставиш да плаче дълго време, красивите ѝ очи ще се зачервят. По какъв начин те прелъсти *тя*? Сълзите ѝ ли те привлякоха в леглото ѝ?

— Кимбърли е девствена — каза той и присви очи.

Лея театрално разтвори ръце:

— Уличница и девственица се борят за теб. Бедният Уесли! Трябва да прекараш повече безсънни нощи. Върви при нея.

— Лея, никога не съм казвал, че си уличница.

— Вън — изкрещя тя.

— Ако имаш нужда от мен...

— Да се нуждая! — изкрещя тя. — Ти си последният човек, от когото бих се нуждала. Ако можех да отида в Кентъки сама, никога не бих изпитала желание да те видя отново. Сега върви при скъпата ти Кимбърли. Тя се нуждае от теб.

Уесли като че искаше да каже нещо, но вместо това се обърна и излезе от стаята.

Изведнъж Лея падна на колене, раздирана от ридания. Да се нуждае от него, бе казал той. Не, тя не се нуждаеше от него, но тя го *искаше*. Искаше някой, просто мъж, който да е загрижен за нея толкова, че да скочи, когато само една сълза се търколи по бузата ѝ. Мъж, който никога не бе познавал семейството ѝ и който никога не би повярвал, че е уличница.

По някое време през нощта тя свали роклята си и си облече нощницата. Изплака всичките си сълзи тази нощ. Остана само една празнота, чувството, че животът никога няма да се промени. Тя бе родена оттатък реката и винаги е била част от тинята. Красивите дрехи никога нямаше да прикрият безчестието, в което бе родена.

Сутринта, докато Лея лежеше будна, Уесли се вмъкна в стаята. Той не желаше да разберат, че не е прекарал нощта със съпругата си.

— Ти си будна?

Стаята беше осветена от първите лъчи на зората.

— Лея, за снощи...

Тя слезе от леглото, прекоси стаята и отиде до един малък куфар, в който бяха дрехите ѝ. Чувстваше сетивата си притъпени. Нищо не я интересуваше. Без да мисли, свали нощницата си. Не се интересуваше от голотата, която разкри пред Уесли. Започна да се облича.

— Никога не се предаваш, нали — избухна той.

Тя дори не си направи труда да се обърне. Когато се облече, го погледна.

— Готова съм. Приятелите ти няма да узнаят къде си спал.

Намръщен постави ръка върху нейната.

— Лея, никога не съм имал намерение да те нараня.

Тя погледна ръката му, а после лицето.

— Никога повече не ме докосвай. Разбираш ли. Никога отново не искам да ме докосваш.

Тя отвори вратата, изчака го пред стаята, заедно слязоха по стълбите. Изглеждаха като двойка, която току-що е прекарала нощта заедно.

Лея мълчаливо се раздели със сестра си и точно толкова мълчаливо се качи във фургона при Уес. Той протегна ръка да ѝ помогне, но един неин поглед го накара да я прибере.

По пладне тя събра дърва, запали огън и приготви бърз обяд. В това време Кимбърли си миеше лицето. Стивън беше изчезнал, а Уес бе зает с животните. Докато се хранеха, Кимбърли бърбеше за последния бал, на който бяха присъствали във Вирджиния и постоянно повтаряше на Лея, че е трябвало и тя да дойде. Тя я накара да млъкне, като ѝ обясни, че ѝ е било невъзможно поради напредналата ѝ бременност. Докато раздигаше, Кимбърли съобщи, че отсега нататък тя ще е годеницата на Уес, а братовчедката Лея ще пътува в другия фургон при Стивън. Лея прие новината с безразличие.

Качи се във фургона до Стивън. Той подметна, че ще е щастлив да замести Уес, но след като тя не отговори, пое юздите и потегли.

Вечерта, докато Лея приготвяше храната, Уес отиде до близката странноприемница, но скоро се върна. Каза, че мястото е прекалено мръсно и е по-добре да прекарат нощта при фургоните. Ким имаше нужда от баня. Уес напълни ведрата, стопли вода, опъна едно одеяло за параван и приготви баня за Ким. Тя си запали лампа зад одеялото и всички виждаха силуета ѝ, докато тя бавно и блажено се къпеше.

— Никаква ревност — обърна се Стивън към Лея, докато Уес очарован наблюдаваше сестра му.

Лея продължи да разчиства, без да си направи труда да отговори.

Следващият ден се очертаваше да бъде горещ още от зори. Тя разкопча горните копчета на роклята си.

— Това за мен ли е, или за него — попита Стивън. — Ако е за Станфорд, може да се закопчаеш. Всичко, от което се интересува, е сестра ми, а тя знае как да накара един мъж да тича след нея. Трябва да научиш нещо от нея. Никога не бъди толкова откровена, особено с мъж като Станфорд. Той би предпочел да гледа жена, скрита зад одеялото, но ти и аз — изсмя се той — ние обичаме плътта.

Той подвикна на конете и потеглиха. Тя се опита да не трепери. Молеше се да не бъде като Стивън Шоу.

По пладне трябваше да преминат реката. Водата беше пълноводна и буйна от пролетното топене. Колелата на фургона щяха да потънат до осите.

— Ако караме бавно, ще успеем да преминем — каза Уес на Стивън.

Всички бяха застанали на брега на реката.

— Страх ме е. — Ким се вкопчи в ръката на годеника си.

— Няма страшно — усмихна се той. — Ще преживеем и това. А ти, Лея, страхуваш ли се?

— Не. И други преди нас са преминавали.

— Знаех, че ще отговориш така.

— Здравейте — достигна мъжки глас от отсрещния бряг. Висок, строен мъж в кожени дрехи, подобни на тези на Уесли махаше с ръка.

— Това е Джъстин Старк — поясни Уесли. — Той ще пътува с нас.

Без да обръща внимание на мъжа от отсрещния бряг, Лея се запъти към фургоните.

Много внимателно Уесли поведе конете към водата. Изплашени, те се дърпаха, но той успяваше да ги успокои и контролира.

— Той се страхува — презрително подметна Стивън. — Страх го е да рискува кожата си. Дий, дий — подвикна на конете и замахна с камшик над главите им.

— Не — опита се да го спре Лея. — Изчакай докато другите преминат.

— Няма да прекарам целия ден на този бряг и да оставя някой си Старк да ме мисли за страхливец.

Той шибна конете с камшика и ги подкара грубо към дълбоките води.

— Какво правиш, за бога — изкрещя Уесли.

— Нямам намерение да ям калта, която пръскат конете ви — извика Стивън, като ги задминаваше.

— Карайте отдясно — викаше мъжът от брега.

Лея, вкопчена с две ръце за седалката, повтори инструкциите на Старк, но без да им обръща внимание, Стивън изсвистя отново с камшика си.

Десният кон от предната двойка загуби почва под краката си. Животното отчаяно изцвили и повлече другите коне след себе си. Лея пусна седалката и в последния момент сграбчи две от изпуснатите от Стивън юзди. Останалите паднаха във водата.

— Дръж здраво юздите — крещеше мъжът от брега. — Успокой коня.

Лея се опита да изпълни наставленията. Уви хванатите юзди около ръката си и се помъчи да улови останалите, без да падне от капрата.

— Уес, помогни й — крещеше мъжът. — Нека онази жена управлява, а ти помогни на червенокосата.

Лея едва дочуваше виковете. Пръстите й бавно достигаха падналите юзди. Тя изпищя, когато изплашените коне се дръпнаха и едва не измъкнаха ръката й.

— Лея — тя чу вика на Уесли, без да разбере какво й казва. Кимбърли пищеше истерично.

Сълзи на облекчение замъглиха очите й, когато здраво пое отпуснатите юзди. Вложи всяка частица на силата си, за да успокои подплашените коне. Издърпа фургона надясно, оттатък най-дълбоката част, и бавно-бавно насочи животните към отсрещния бряг.

Непознатият заплува към нея.

— Добро момиче. Дръж ги здраво.

— Стивън — извика Лея, когато конете докоснаха твърда земя.

Още преди задната част на фургона да излезе от водата, Лея си събуваше обувките. Тя винаги е била добър плувец и сега се чудеше дали другите осъзнават, че Стивън е паднал в реката.

— Дръж — изкрещя Лея, като подхвърли юздите на мъжа миг преди да скочи във водата.

— Какво по дяволите... — започна мъжът и след това отдаде цялото си внимание на конете.

— Къде отива Лея? — попита Уесли.

— Тя извика нещо за Стивън.

— Той не е ли тук — след секунда той последва Лея във водата.

Лея се гмурна. Струваше и се, че е под водата от часове. Нямаше и следа от Стивън. След малко Уесли и непознатият се присъединиха към нея. Когато се показа на повърхността, тя им обясни кои места вече е претърсила.

Те го намериха едва привечер, близо до брега. Едната страна на главата му беше пробита при падането. Уесли го издърпа на сушата.

Лея стоеше над него. Чувстваше се уморена и изтощена от следобедното претърсване. След първия час гмуркане тя си бе свалила роклята, понеже дългата пола я затрудняваше. Беше останала по бельо, от което се стичаше вода, но студът и умората не ѝ позволяваха да обръща внимание на това.

Когато Уесли забеляза как Джъстин я наблюдава, свали ризата си и я загърна. Дългата му дреха скриваше тялото ѝ почти до коленете.

— Не! Не! Не! — Крещеше Кимбърли, приковала очи върху тялото на брат си.

Уесли остави Лея и се приближи към Ким, за да я успокои колкото е възможно. Двамата се изгубиха в сгъстяващия се мрак. Риданията на сестрата разкъсваха нощната тишина.

Лея и непознатият помълчаха.

— Трябва да се преоблечеш — каза меко той.

Лея поклати глава, без да се помръдне. Цялата трепереше. Мъжът се приближи:

— Аз съм Джъстин Старк. А ти...?

Лея дори не отговори. Гледаше втренчено студеното и безжизнено тяло на Стивън. По бузите ѝ се търколиха сълзи.

Без да пророни дума, Джъстин я взе в обятията си. Тя се опита да се отдръпне, но беше твърде слаба. Имаше нужда от утеха, дори от непознат.

— Поплачи си, момичето ми — прошепна Джъстин. — Всеки смелчага като теб заслужава да поплаче.

Лея се чудеше откъде и защо дойдоха всичките тези сълзи. Заплака така, както никога не беше плакала през живота си. Толкова

беше хубаво да бъдеш близо до някого, да бъдеш закрилян от нечий силни ръце.

Мъжът измъкна едно одеяло от дисагите на коня. Лея не забеляза. Не протестира дори когато той нежно свали мокрите ѝ дрехи. Загърна голото ѝ тяло, притисна я до себе си и седна заедно с нея на един пън. Люлеееше я в ръцете си и тя постепенно спря да плаче. Дори когато заспа дълбоко, тя все още се притискаше към него.

— Спи ли? — прошепна Уес.

Джъстин кимна с глава:

— Пригответи ли ѝ леглото?

Уес погледна към върха на обувките си.

— Пригответи за Ким. Обикновено Лея сама си приготвя леглото.

Джъстин не каза нито дума. Уес изчезна за няколко минути.

Когато се върна, каза:

— Готово е.

Джъстин се изправи много внимателно. Държеше спящата Лея, сякаш е крехка като порцелан. Постави я върху одеялата, които Уесли беше постлал.

Джъстин коленичи пред нея за момент. След това се изправи и даде знак на Уес да отидат в тихата гора.

— Коя е тя?

— Моя... братовчедка. Какво значение има коя е тя?

Джъстин го погледна така, сякаш е луд.

— Значение? Разбира се, че има значение за мен. Тя е най-великолепната жена, която някога съм виждал. Видя ли как се справи с побеснелия впряг и как рискува живота си, за да намери удавения младеж, докато ти утешаваше това крещящо и писукащо безполезно създание. Господ да ме пази от такива жени. А тя коя е, между другото?

— Жената, за която ще се женя — сурово отвърна Уес.

— Ами... е... нямах нищо лошо предвид — заекна Джъстин. — Просто когато ги видиш заедно, русата изглежда безполезна. Не, всъщност нямах предвид точно това.

— Мисля, че каза повече от необходимото.

— Добре. — Джъстин бързо повдигна глава. — Коя е тя?

— Кимбърли Шоу. Този, който се удави, е брат ѝ.

— О, разбирам. Ето защо тя така се потруди, за да го спаси. Чудя се дали някоя от сестрите ми би рискувала живота си за мъртвото ми тяло. Бил е късметлия да има такава сестра.

— Не — меко каза Уес. — Кимбърли е русата. Жената, която се гмурна, е Лея.

— Роднини ли са с покойния?

— Не.

Джъстин се обърна и се запъти към гората:

— Братовчедка ти, нали? Роден си под щастлива звезда. Обвързана ли е с някого? Не, не ми казвай. Не ме интересува дали има намерение да се омъжва. Мисля, че ще я следвам, независимо колко мъже ще се изпречат на пътя ми. Харесва ли ти идеята да ти стана братовчед?

— Почакай, не избързваш ли малко? Нищо не знаеш за нея. Тя е красива, съгласен съм, но тя е от жените, които те карат да се чувстваш безполезен. Само след един час, прекаран с нея, започваш да се чудиш дали мъжете изобщо се необходими на тази земя. Няма *нищо*, с което да не може да се справи. Винаги те кара да се чувстваш ненужен. Ожени се за нея и само след година тя ще управлява фермата и живота ти, и за нея няма да си нищо повече от праха под краката ѝ.

Джъстин се разсмя. Потупа Уесли по рамото:

— Можеш да имаш всички красиви малки блондинки, които стоят на капрата и крещят, докато братята им се давят. За себе си искам жена.

— Ти не знаеш какво искаш — предупреди Уес. — След две седмици прекарани с Лея ще търсиш някоя, която да те кара да се чувстваш мъж.

Джъстин се усмихна:

— Всичко, което трябва да прави, е да бъде жена. Това ми стига, за да се чувствам мъж. Сега ще си легна, а от утре започвам да я ухажвам.

— Да я ухажваш? Но...

— Имаш ли възражения? — попита Джъстин хладно.

Уесли само поклати глава.

— Добре, нека си лягаме. Утре е погребението.

Уесли наблюдаваше как Джъстин си оправя леглото така, че да може да наблюдава Лея докато спи. Отправи се към постелята си.

— Бедният човек — промърмори и изпита желание да намери начин да спаси Джъстин от самия него.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Риданията на Кимбърли събудиха Лея рано сутринта. Уес я беше прегърнал и се мъчеше да я утеши, но тя изглеждаше неутешима. Лея простена от главоболие. Отметна одеялото си и ахна от учудване. Видя, че е съвсем гола. Цялото ѝ тяло се изчерви от притеснение. Спомни си какво се е случило предната нощ. Бързо се огледа. Непознатият го нямаше.

— Уесли — гласът ѝ беше пресипнал.

Погълнат от проблемите на Ким, той не я чу. Лея си прочисти гърлото.

— Уесли — каза тя нетърпеливо.

Той се обърна подразнен.

— Да?

— Би ли ми донесъл дрехи?

Тя мразеше да го моли, за каквото и да е, но нямаше намерение да си остане завита в някакво оскъдно одеяло.

Той повдигна вежди. Запъти се към фургона и донесе кафява памучна рокля. Изобщо не си направи труд да потърси бельо.

— Очевидно правиш впечатление на мъжете при първа среща — каза той, като оглеждаше голите ѝ рамене.

Тя грабна роклята.

— Отивай при своята Кимбърли — каза тя сърдито, заслушана в стенанията ѝ.

Тя търпеливо се облече под завивките и взе ведрата за вода. По пътя към реката видя Джъстин, гол до кръста да копае гроб.

— Добро утро — извика той.

Лея едва промърмори в отговор. Беше навела глава от смущение при спомена, че е стояла гола пред този мъж. Внезапно той се оказа до нея и пое ведрата.

— Добре ли спа?

Тя кимна с глава. Все още не смееше да го погледне.

— Такова незначително нещо като липсата на дрехи не може да застане между нас. Аз съм разсъбличал стотици жени.

Тя го погледна с широко отворени очи.

— Може би не стотици — усмихна се той. Изпиваше я с поглед.
— И със сигурност не толкова красиви като теб. Не се обръщай. Винаги ли си така срамежлива?

— Не мисля, че съм срамежлива, но сега аз... — Тя искаше да смени темата на разговора. — С нас ли ще пътуваш?

— Да, по целия път до Кентъки.

Бяха стигнали реката. Той пое ведрата, за да ги напълни.

— Израснал съм в града, където Уесли купи ферма. Цяла зима той работи като вол на това място. Предполагам, че е искал да го подготви за мис Шоу.

— Така мисля. Фермер ли си?

— Разбира се. Освен това съм ловджия. Аз ще ги нося — добави, когато Лея протегна ръце към пълните ведра.

— Мога да се грижа за нещата си. Благодаря ти — каза тя сковано.

Джъстин ѝ се усмихна. Красивото му лице изглеждаше очарователно.

— Не се съмнявам, че можеш да носиш дори сто ведра, но не бъди така жестока да ми отнемеш удоволствието да ти помогна.

Тя не отговори, усмихна се:

— Мразя да ме наричат жестока. Господин Старк, носете водата!

— Джъстин — каза той през смях — всичките ми дами са ме наричали така.

— *Всички*? — Тя се разсмя и се почувства така добре, както не се беше чувствала от седмици.

— Вие двамата сякаш сте забравили какво се случи вчера — каза намръщено Уесли. — Трябва да изпитвате поне малко уважение към мъката на Кимбърли.

Джъстин стана сериозен. Той беше малко по-дребен от Уес, но не му отстъпваше.

— Мисля, че Лея показва голямо уважение, като едва не се удави, търсейки мъжа, който не ѝ е никакъв. Това, че тази твоя възлюбена жена плаче високо не означава, че жертва нещо друго, освен сълзите си.

Лея погледна двамата разгневени мъже, извини се и се оттегли, за да не я видят, че се усмихва. Думите на Джъстин я караха да се надсмива над всичко. На душата ѝ беше леко. Тя се зае с ежедневните задължения — грижата за животните, закуската и подготовката на фургона за път. Не знаеше дали Уес и Джъстин са продължили да спорят. Когато застанаха пред гроба, двамата мъже сякаш се бяха помирили.

Ким тежко се беше облегнала на ръката на Уес. Той говореше колко добър човек е бил Стивън Шоу.

След службата, каквато и да беше тя, Ким позволи на Уесли да ѝ помогне да се върне обратно във фургона и си легна.

Джъстин хвърли вързопи си и седлото във втория фургон, привърза отзад коня си и седна до Лея, като взе юздите от ръцете ѝ.

— Не знам как ще издържим заедно аз и онази жена толкова дни.

Въпреки че Лея отрече да е срамежлива, тя не знаеше за какво да говори с Джъстин. Не трябваше да се безпокои. Той ѝ разказа за родния си град, за трите си сестри и четиримата братя, за племенниците и племенничките си. Разказваше кой в кого е влюбен и как красивата Миранда Макалистър подлудява ергените.

— Включително и теб? — попита плахо Лея.

— Е, поглеждал съм я няколко пъти, но винаги съм имал представа каква жена бих искал да имам.

— И? — насърчи го тя.

— Като теб, Лея — каза той меко и погледна напред, когато един от конете стъпи в засъхнала следа от колело.

По тялото на Лея премина вълна от страх. Този мъж не знаеше нищо за нея. Нямаше представа, че е една Саймънс от блатата на Вирджиния, че има сестра уличница, и че баща ѝ е бил луд. Мина известно време преди да проговори. Неохотно отклони темата на разговора към любимата си област — тъкането.

Спряха за малко да хапнат студено месо и картофи. Ким дори не излезе от фургона. Вечерта Лея накладе огън и приготви вечерята, изми и нахрани животните. Джъстин събра дърва за огъня. Уес се грижеше за обърканата и смутена Ким, чиято мъка я беше направила неспособна за каквото и да е.

Пътуваха на запад дни наред. Джъстин до Лея говореше, задаваше въпроси и с всеки изминат ден у нея растеше чувството на

вина. Рийган и Никол бяха мили с нея въпреки произхода ѝ. Но те винаги са знаели всичко за нея. Сега тя изпиташе чувството, че подвежда този мъж. Лъжеше го, а той беше толкова мил с нея. Ако той в действителност знаеше коя е, откъде е, вероятно щеше да се държи с нея така, както и Уесли.

Измина седмица, а тъгата на Ким не утихна. Лея започна да носи храната във фургона, където скърбящата се вкопчваше в нея и ридаеше.

— Не го прави — каза една вечер Джъстин, като сложи ръка върху рамото на Лея, докато пълнеше чиния за Ким. Той се обърна към Уес:

— Не е ли време тя да престане да бъде принцеса? Лея не ѝ е прислужница.

— Ким все още тъгува за брат си — упорито отвърна Уес.

— Тогава ти ѝ прислужвай! — той грабна чинията от ръцете ѝ и я тикна в ръцете на Уес.

Вечеряха мълчаливо. Ким излезе от фургона и се облегна на едно дърво, а Уес се въртеше около нея.

С отвращение Джъстин изля последните глътки кафе от чашата си в огъня.

— Всички се нуждаем от почивка. На няколко мили оттук има водопад. Утре Лея и аз ще го посетим — и с усмивка добави — може да изперем някои неща.

Лея гледаше в чашата си.

— Имам нужда да изпера някои неща — промълви.

Преди да настъпи утрото Джъстин застана до Лея и я подкани да побърза:

— А закуската? — попита тя, като събираше във вързоп мръсните дрехи.

— Нека поне един ден дукесата сама се погрижи за себе си.

Лея потисна смеха си.

— Готова съм.

— Лея — извика Ким и изтича към тях. Изглеждаше много красива в ранното утро. Подаде ѝ няколко рокли и бельо. — Нали нямаш нищо против? Днес трябва да върша цялата работа тук, а вие отивате да се забавлявате. Така че би ли направила това за мен?

— Разбира се — отговори Лея, но Джъстин грабна дрехите.

— Можеш сама да си ги изпереш...

Лея постави ръка върху неговата и взе дрехите на Ким.

— Разбира се, че ще ги изпера.

— Хайде — Джъстин почти дърпаше Лея към оседлания кон. —
Защо я оставяш да иска толкова много от теб? Ти струваш колкото
петдесет като нея.

Той се качи на коня и я издърпа зад себе си.

— Не струвам — прошепна Лея, като мислеше, че той не я чува.

В продължение на час пътуваха на север, далеч от всички
пръснати в равнината къщи, далеч от фургоните, пътуващи на запад.
След час Джъстин слезе от коня и повдигна ръце към Лея. Като я
държеше нависоко с ръце на кръста ѝ, бавно я свали и нежно я целуна.

Беше приятна целувка, но Лея не почувства вълнение. Отвърна
очи, когато той я постави на земята. Той озадачено сви вежди:

— Кой те е наранил, Лея? — попита меко. — Никога не съм
срещал толкова красива жена, която да се чувства робиня на друга
жена и да е винаги покорна и примирена.

— Има неща за мен, които не знаеш — каза тя. Отдръпна се, но
главата ѝ беше изправена гордо. — Не съм ничия робиня.

— Тогава защо се страхуваш от Уес?

— Да се страхувам? Не се страхувам нито от него, нито от който
и да било мъж. — Тя снижи глас. — Има неща между Уес и мен, за
които нищо не знаеш. — Той почувства нарастващия гняв у нея. — По-
добре да започнем прането.

— Забрави прането. — Той ѝ отне вързоп. — Какво има между
теб и Станфорд?

— Не каквото си мислиш — очите ѝ гневно искряха. — Уесли
Станфорд ме мрази точно както и аз го мразя, както и всички като него,
заради които семейството ми гладуваше, докато те харчеха пари за
хубави коне и дрехи. Конят на Уесли струва повече отколкото е
трябвало, за да преживеем ние деветимата в продължение на една
година.

Тя го остави. Мислеше, че го е отвратила. Сега, след като знаеше
всичко за нея, нямаше да ѝ обръща внимание и да се интересува от
нея, а тя нямаше да му покаже как промяната в държанието му я
наранява.

— Ти и твоите добри обноски — добави тя. — Всички мъже си приличат. Мислите, че понеже сме бедни, можете всичко да вземете от нас. Но нека ти кажа, че само *една* от нас, Саймънс, е проститутка.

— Това ли си мислиш за мен? — ахна той. — Че аз те мисля за...

— Продължавай, кажи го — изкрещя му тя. — Достатъчно съм чувала тази дума от мъже като теб. Красиви дрехи отвън и мръсотия отвътре.

За момент Джъстин остана безмълвен.

— Това ли мислиш за мен! Мислиш ли ме за богат денди, отгледан в голяма къща с прислуга. — Изсмя се. — Бих искал хората от родния ми Суитбрайър да чуят това. Едно от момчетата на Старк е обвинено, че е богато и притежава добри обноски. О, Лея! Не знам как си израснала и колко бедна си била, но едва ли би ме надминала. Седни да ти разкажа *истинската* история на семейството ми.

Озадачена, Лея седна на земята и заслуша историята за живота на Джъстин. Той не я беше лъгал, когато ѝ разказваше по-рано за семейството си, но беше премълчал най-лошото. Мислеше, че Лея по рождение е истинска дама и не искаше да я разочарова с историите на живота си.

Разказа за баща си Доул Старк, за който се носела мълвата, че е най-мързеливият мъж на изток от Мисисипи. За членовете на семейството му това не бе шега, а постоянна битка за оцеляване. Доул прекарвал дните си в магазина на Макалистър в смях и забавления, докато съпругата му и децата се опитвали да се издържат от няколкото акра изтощена земя. Доул поглъщал огромна закуска, за която семейството работило, после изчезвал до вечерта, връщал се и пак ядял и часове наред се опитвал да оплоди жена си. Джъстин бе лежал буден нощи наред, заслушан в тихите звуци, от които мразел баща си още повече. Доул никога не питал как семейството му успява, нито колко дълго, дълго е работил Джъстин, за да има храна на масата.

В града се шегували с мързела на Доул. Един-единствен път се намесили в семейството, когато най-голямата дъщеря Кори си навлякла гнева на скъпоценните Макалистър, разказвайки няколко измислици.

— Това ли са Макалистър с красивата дъщеря?

Лея бе започнала да разбира, че Джъстин е като нея, а не като Уесли.

— Същите. А сега разкажи за твоето семейство.

Лея се поколеба. Хората от града поне харесваха мързеливия му баща. Какво хубаво можеше тя да каже за своето семейство? Един поглед ѝ бе достатъчен, за да разбере, че той е готов да чака до второ пришествие, за да чуе историята ѝ.

Тя започна бавно. Наблюдаваше го, за да открие признаци на отвращение. Но когато видя само интерес и загриженост, тя се впусна бързо да разказва историята си: за най-големия си брат, който е отвякъл жена, за проституирането на сестра си, лудостта на баща си, и за вечния побой, който трябваше да търпят. Най-накрая разказа за постоянната смазваща работа, която винаги трябваше да върши.

Гората беше особено мълчалива и когато тя свърши, затаи дъх. Страхуваше се да го погледне.

— И въпреки че си братовчедка на Станфорд, той те е оставил да страдаш така? Той никога не е казвал, но не е ли богат?

— Невероятно — промълви Лея, без да го погледне.

— Най-накрая какво го накара да ти помогне? Или те е наел да прислужваш на принцеса Кимбърли?

Лея пое дълбоко въздух.

— Баща ми почина и децата бяха осиновени от други плантатори. Аз... исках да дойда на запад. Да отида, където никой не ме познава. Снахата на Уесли ми даде пари, за да отворя тъкачница, а Уесли ми позволи да пътувам с него.

Джъстин за момент остана мълчалив. Лея се чудеше дали е повярвал на последната част от разказа.

— Къде научи добрите си обноски? — попита колебливо тя.

— От съпругата на Макалистър, една истинска дама, англичанка. А ти?

Тя с усмивка му разказа накратко как Рийган и Никол я бяха преобразили. Започна да осъзнава, че този мъж няма нищо против това, че е Саймънс. Може би не всички мъже са като Уесли? Може би в тази нова страна тя няма да бъде преценявана според произхода си.

— Те със сигурност са свършили добра работа — Джъстин се изправи през смях. — За днес приключваме със сериозните разговори. Да отидем до водопада. — Той я хвана за ръка и я поведе по една стръмна скала.

Там горе имаше вир и не много висок скрит водопад.

— Не е от най-големите, които съм виждал, но е от най-скътаните. Искаш ли да се изкъпем?

Тя присви очи и го погледна с недоверие. Той не обърна внимание на очевидното подозрение.

— Аз ще те чакам зад хълма. Когато се изкъпеш, ме извикай.

Остави я сама и се отдалечи.

Лея се поколеба няколко секунди. После си свали дрехите и влезе във вира. Изми си косата със сапуна за пране, който носеше и се изплакна на водопада. Когато се появи, се чувстваше така, както не се е чувствала месеци наред. Тайната на миналото ѝ не ѝ тежеше вече; чакаше я красив мъж; тя пътуваше към нова страна и нови хора; имаше своя тъкачен стан и на всичкото отгоре косата ѝ беше чиста. Какво повече би могла да иска една жена от живота?

Тя със смях слезе по хълма и отиде при Джъстин.

— Няма да се бавя много — той се запъти към вира.

Лея коленичи до една скала и започна да пере. Не след дълго Джъстин се върна при нея. С гримаса започна да ѝ помага да изплаква дрехите.

— Това прекрасно ненужно украшение сигурно принадлежи на принцеса Кимбърли — попита той. Държеше една почти прозрачна долна риза, оброчена с копринени волани.

С почервенияло лице тя я грабна от него.

— Това е моя риза.

— О-о-о! — той повдигна вежди. — Това значи е на нейно величество — той повдигна чифт захабени, избледнели, скъсани на колана долни гащи. — Тя може да е дама на външен вид, но не и където трябва. Трябва да ѝ направим услуга и да ги изхвърлим.

Преди Лея да успее да проговори, Джъстин изхвърли в реката износеното бельо.

— Не — извика през смях Лея и като запретна полите си, нагази в реката след дрехата, която течението бързо отнасяше.

Джъстин също нагази, сграбчи гащите, стисна ръката на Лея, и умишлено я накара почти да падне.

— Внимавай! — Усмихна се той, когато тя се притисна към него. Само миг и ръцете му я обгърнаха. Той я целуваше. На Лея това ѝ хареса много повече, отколкото първия път.

Не чуха Уесли, който си проправяше път през потока, докато той не сграбчи рамото на Джъстин и го побутна във водата.

— Така ли трябва да ти се доверяваме — изкрещя той. — Винаги ли нападаш жените, за които се грижиш?

Джъстин излезе от водата обзет от гняв. Лея знаеше, че това е началото на кавга. Тя застана между двамата.

— Нямах право да се месиш в живота ми — извика тя на Уесли.

— Да се меся? Ти си моя... Аз се грижа за теб — довърши той. — По дяволите, Джъстин. Какво трябва да направи мъж, който се държи така с твоята сестра?

— Ще искам да се ожени за нея — спокойно каза Джъстин. — Отивам си, Уес, не искам кавгата да се превърне в битка. Не искам да съществува омраза между съпруга на жената и нейните роднини.

Той излезе от водата и се запъти към коня, който го чакаше.

Уесли не проговори, докато шума от отдалечаващите се копита не изчезна.

— Кого имаше предвид, когато каза „съпруг“? — попита той, обвинявайки.

Лея грабна бельото на Ким и излезе от водата. Нямахте нужда да си повдига полата. Беше цялата мокра.

— Попитах те нещо!

— Не съм му казала за нас, ако имаш това предвид. Можеш да се успокоиш. Чистото име на Станфорд не е опетнено. А сега, ако ме извиниш, отново ще изпера дрехата на твоята годеница.

Уесли стисна уста.

— Вие двамата за това ли говорихте толкова дълго, за Ким?

Тя хвърли мокрите гащи в краката му.

— Може да се изненадаш като разбереш, че ние, хората от понизшите класи, имаме и други теми за разговор, освен повисшестоящите.

— Когато пристигнах, не ми изглеждахте да си говорите. Двамата бяхте мокри. Заедно ли плувахте? *Отново* ли му позволи да те разсъблече? — хвана я за раменете и я дръпна към себе си. — Когато те целува, кара ли те да се чувстваш така, както когато аз те целувам?

Тя положи усилия да не издаде чувствата си при допира с него. Беше изцяло безсилна. Беше по-различно от целувката с Джъстин.

Това беше отдаване. Тялото му се притискаше в нейното. Устните му се бяха впили в нейните и тя не усещаше нищо друго.

Когато я пусна, тя беше замаяна и не можеше да стои на краката си.

— Изглежда не изпитваш това в обятията на Джъстин — самодоволно каза той.

Тя веднага отвори очи.

Знаеше с всяка частица от тялото си, че *трябва* да изтрие това самодоволно изражение от лицето му. Без да мисли, използва един трик, на който я беше научил брат й. Ритна го с коляно между краката.

Той се сви, а тя побягна, метна се на коня и тръгна към лагера. Засмя се от удоволствие при мисълта, че той трябва да се върне пеша. Но след миг спря коня. Вероятно го е наранила. Имаше право да се гневи, но не и да го нарани.

Все още се колебаеше, когато Уесли се хвърли от едно дърво над нея и хвана юздите на коня.

— Как...

Той не отговори. Поведе коня обратно към водопада. На Лея не й харесваше тихият му гняв, но не се осмели да проговори. Дали ще я бие?

Той спря при реката:

— Слез и вземи дрехите — студено каза Уес.

Лея се подчини.

Той се качи на коня, взе мокрото пране, предложи й ръка, за да се качи зад него. Лея се страхуваше от изражението на лицето му. Страхуваше се да му откаже. Когато седна, се опита да не го докосва, защото не искаше да му припомня за присъствието си.

Веднъж конят стъпи накриво и тя почти щеше да падне.

— Ако не можеш да понасяш да ме докосваш, поне се хвани за проклетото седло.

Лея отново му се подчини.

Яздиха мълчаливо. Тя беше мислила, че досега Уес я е мразел. Но сега гневът му приличаше на горещо, червено наметало, което го обгръщаше, наметало, което би изгорило пръстите, осмелили се да го докоснат. Тя се стремеше да го избегне.

ГЛАВА ДЕСЕТА

След два дена срещнаха семейство Грийнуудз — Ханк и Седи и трите им малки момчета. Лея предложи да пътуват заедно. През последните два дена беше доста неприятно да се пътува с Ким, Уес и Джъстин. Уесли продължи да я гледа с мътен поглед, а Джъстин се отнасяше към нея, сякаш е толкова крехка, че ще се счупи всеки момент. Всичко това ѝ досаждаше. Без да обръща внимание на напрежението, Ким проявяваше все по-големи претенции към Уес.

Грийнуудз и шумните им деца бяха точно това, от което имаха нужда, за да намалее напрежението между тях. Имаше много хора на път за Кентъки и дори за по-далечния запад. Те бяха привлечени и дори омаяни от богатствата, от плодородната девствена земя, която можеше да стане тяхна. Индианският въпрос повече не съществуваше. Кентъки беше щат, където те се чувстваха в безопасност, защитени от трудностите. Някои от пътуващите бяха добре подготвени, фургоните им бяха натоварени със стока. Бяха продали фермите и имаха пари да купят нова земя на запад. Други просто бяха тръгнали от родните места. Семействата им ги следваха единствено с дрехите по гърбовете си и чувал с храна.

По целия път имаше странноприемници и въпреки че повечето от тях бяха мръсни, цените бяха високи.

Лея видя едно бедно семейство и си припомни детството си. Дечицата бяха облечени в дрипи. Изглеждаха мършави и изтощени от дългия изморителен път на запад, който по задължение следваха с родителите си. Отначало тя тайно хранеше тези деца. Не искаше Уесли да разбере. В края на краищата храната беше негова. Вечерта, когато бяха срещнали Грийнуудз и бяха насядали край огъня, тя колебливо предложи да дадат храна на някои хора с по няколко деца недалеч от техния лагер.

И този път Ким изрази твърдо мнението си:

— Не си ли позволяваш прекалено много с чуждата храна и стока? Хората трябва да се научат сами да се грижат за себе си. Ако

започнем да им даваме разни неща, те никога няма да се научат да разчитат на себе си. Винаги ще очакват друг да се грижи за тях.

Известно време всички мълчаха. След това заговориха за нещо съвсем друго.

Тази нощ Лея дълго време остана будна. Когато всички заспаха, тя мълчаливо допълзя до фургона и взе приготвената от по-рано торба с храна. Запъти се в тъмнината към близкия лагер. Там имаше четири малки дечица и една малка количка с провизии. Мълчаливо остави вързоп а близо до каруцата и се запъти към фургона си.

Беше изминала само няколко ярда, когато един глас я накара да подскочи от изненада.

— Не викай, да не ги събудиш — прошепна Уес и ѝ направи знак да го последва, между дърветата.

Лея преглътна. Знаеше, че е заловена да краде от запасите му. Молеше се да не я върне във Вирджиния. Спря се, когато той спря. Не смееше да го погледне в очите.

— Какво им даде? — попита той.

— Бекон, брашно, к... картофи — заекна тя и го погледна умолително. — Ще ти върна парите. Нямах намерение да крада от храната, но те изглеждаха толкова гладни и...

— Шшт — прошепна той. На лунната светлина Лея го видя да се усмихва. — Погледни там — посочи той.

Между дърветата тя видя огъня, който хората бяха запалили. До каруцата, до нейния вързоп имаше още един, съвсем същият. Тя бързо го погледна.

— Твой ли е?

Той се ухили щастливо:

— Моят. И аз не можах да устоя, като видях колко са гладни.

Те останаха мълчаливи за миг, споделяйки тайната си.

— Откога...

Лея погледна босите си крака:

— Откакто потеглихме. Ето защо нямах нищо против да отговарям за храната. Никой друг не се занимава с нея. Аз знам точно колко мога да отделя, без да бъда разкрита. Нямах намерение да крада — отново започна тя, като го погледна.

— Мога да си позволя няколко картофа. Обзалагам се, че запасите ни са намалели.

Лея погледна виновно.

— Доста намалели. Имах намерение скоро да ти кажа.

— Не се съмнявам, че щеше да го направиш, когато не можеш да отлагаш повече. Напиши ми списък сутринта, за да купя всичко. Вероятно ще трябва да удвоиш необходимото количество. Да се връщаме, преди да са открили отсъствието ни.

Лея се колебаеше.

— Уесли — прошепна, — как да направя списъка, като не мога да пиша — И тя се изчерви под погледа му. Веднъж беше попаднала случайно в обятията му. Искаше да може да забрави, че някога го е обичала.

— Трябва да дойдеш с мен — каза той толкова тихо, че тя едва го чу.

Заедно се върнаха в лагера. Уес я изпрати до постелята и заговорнически се усмихна, намигна ѝ и се запъти към леглото си в другия край на лагера.

Лея заспа усмихната.

Сутринта се страхуваше да го погледне. Страхуваше се да не прочете омраза в очите му и изминалата нощ да се окаже сън.

— Наистина ли нямате нищо против да пътуваме с вас? — попита госпожа Грийнуудз за стотен път.

Лея ѝ се усмихна.

— Разбира се, че не. Очаквам с нетърпение да прекарам известно време с децата ви. Преди да тръгнем на път винаги съм била заобиколена от деца и сега ми липсват.

Седи Грийнуудз се засмя:

— Можеш да имаш колкото си искаш. Моите три са малко.

В този момент бебето започна да плаче.

— Нека аз — каза Лея и се запъти към бебето Ейса, което беше паднало.

Момченцето беше свикнало с непознати. Притисна се към Лея. Очите ѝ се напълниха с топли сълзи.

— Добре ли си? — попита Уесли зад гърба ѝ. Като че той я беше наблюдавал и дойде точно когато тя се нуждаеше от него.

— Детето ми щеше да бъде почти на неговата възраст. — Тя беше гушнала момченцето, което спря да плаче.

Запъти се обратно към фургоните.

— *Нашето* дете — промърмори Уес, но тя не го чу.

Следващите няколко дена бяха много приятни. Лея яздеше с госпожа Грийнуудз, разменяха рецепти, Седи я учеше да готви, а Лея — как да приготвя кремове за разкрасяване. Непрестанно говореха за деца.

— И кой от двамата мъже ще избереш? — попита Седи.

Лея не откъсваше поглед от конете.

— Не знам какво имаш предвид.

— Отначало мислех, че Джъстин. Той винаги се навърта край теб. Но после видях, че красивият Уес не може да свали очите си от фигурата ти. Попитах го колко сте близки.

— Ти го *попита*? — ахна Лея.

— Преди години се опитах да се излекувам от болестта да си пъхам носа навсякъде. Ханк положи усилия да ме накара да престана. Но накрая се предаде. Това е абсолютно проклетие. Аз винаги искам да зная чуждите работи.

— Какво каза Уесли за нашата връзка?

Седи бързо я погледна крадешком:

— Той каза, че сте братовчеди, но нямате кръвна връзка.

Лея се разсмя.

— Наистина е вярно — и промени темата, като попита Седи нещо за децата.

Тази вечер Седи за пръв път се скара с Кимбърли. Разпрата започна съвсем невинно. Жената на Ханк бе свикнала да отговаря за ред неща и да организира хората. Лея, Уес, Джъстин и Ханк наглеждаха добитъка, а тя започна да приготвя вечерята и оправя децата. Накара Кимбърли да извърши някои неща. В началото госпожица Шоу отзивчиво се подчини. Но след като ѝ бяха дадени пет задачи една след друга, тя остави тенджерата и промърмори:

— Трябва да отида в гората.

Върна се едва когато всички седнаха да вечерят.

През цялата вечеря Седи мълча, но на два пъти, когато Ким поиска от Уес да ѝ донесе нещо, тя я изгледа строго. След вечеря Лея започна да прибира чиниите. Седи се изправи:

— Мисля, че госпожица Кимбърли трябва да разчисти. Откакто сме тук, тя не е помогнала с нищо — каза високо тя.

Съпругът ѝ я погледна, сякаш искаше да потъне вдън земя.

— Е, Седи — каза той — аз ще помогна.

Кимбърли вече беше почти излязла от лагера, очевидно готова да избяга.

Лея погледна Уес, но той изучаваше празната си чиния. Джъстин наблюдаваше Седи с интерес. Тя се беше изправила предизвикателно. Беше готова на всичко.

— Тя не помогна нито сутринта, нито на обяд. Не помогна при животните, нито за вечерята. Тя не може да управлява конете, не помага при товаренето и разтоварването. Не желая да бъда ничия слугиня, Ханк Грийнуудз. Аз съм свободна американка.

Кимбърли очевидно беше прекалено учудена, за да проговори. Погледна умолително към Уес. Той се изправи бавно:

— Хайде, Ким — каза тихо. — Аз ще ти помогна да разтребиш.

Незабавно групата се разпръсна. Ханк хвана Седи за ръка:

— Доволна ли си, че направи сцена? Тяхна работа си е кой какво ще върши. — Той я поведе към сенките на дърветата.

Ким се разплака.

— Как можеш да ѝ позволиш да каже такива неща за мен — изкрещя тя, като се свлече в ръцете му. — Знаеш, че не съм силна като останалите. Искам да бъда като Лея, но просто не мога. Никой не го е грижа колко много ме разстрои смъртта на Стивън. Толкова ми е трудно да свикна с мисълта, че го няма. Моля те, Уесли, не ме изоставяй. Толкова много се нуждаю от теб, не мога да живея без теб.

Лея стоеше вцепенена на мястото си и наблюдаваше Уесли. Той се мъчеше да утеша Кимбърли.

— Да се поразходим — каза Джъстин, като я поведе в тъмнината. — Седи каза това, което аз исках от дълго време насам. Учудвам се как Уес се примирява с нея.

Лея се отдръпна.

— Омръзна ми да слушам колко лоша е Ким. Може би тя чувства, че не я харесваш и затова отказва да помогне. Съжалявам. Може би съм просто изморена. Ще се върна.

Тя бързо се обърна и се затича към лагера. Уесли точно наливаше гореща вода в една тенджера, за да измие чиниите, а Ким намусено

чакаше да ги подсуши.

— Отиди си — му каза нежно Лея. — Аз и Ким ще измием.

Той ги остави сами.

— Нямах намерение... — започна Ким — но онази жена е толкова ужасна. Знае ли, че брат ми току-що почина?

Лея започна да мие чиниите.

— Мисля, че тя вярва, че скръбта не е извинение да бягаш от работа. Защо не останеш близо до мен утре сутрин, и аз ще се постарая да не скучаеш.

— Но, Лея, аз не скучая. Имам достатъчно работа. Винаги имам достатъчно много. Трябва да бъда красива за Уесли, а косата ми отнема толкова много време. Понякога желая да съм като тебе и да не се притеснявам, когато по дрехите ми има мазни петна, или лицето ми е изцапано със сажди. Джъстин те харесва такава, каквато си, но Уесли ме харесва красива и аз трябва да бъда красива. Никой ли не разбира това?

Лея потри брадичка в рамото си и погледна роклята си. Наистина, по нея имаше петна.

Ким се приближи до нея и прошепна:

— Започвам да се безпокоя за Уесли. Не ме целува толкова често, колкото преди. По-рано като че ли се беше вкопчил в мен, а сега вече просто ме поглежда. Тук има нещо.

— Ким — раздразнено каза Лея — защо ми казваш всичко това? Как мога да ти помогна?

— Аз просто си мислех, че ти знаеш някои уловки, защото ти си... и защото не си девствена и може би сестра ти ти е намекнала за някои неща.

Погледът на Лея я спря.

— Нямах намерение да те засегна — каза Ким почти наранено. — Просто мислех, че знаеш някои неща.

— Кимбърли — каза тя с равен глас, — *ти* ще измиеш чиниите. — Обърна се и се отдалечи.

През нощта Лея се събуди от докосване по рамото. Отвори очи и видя Уесли наведен над нея.

Той сложи пръст на устните си и ѝ даде знак да го следва. Тя облече роклята си и го последва в гората. Когато се отдалечиха достатъчно, той се обърна към нея.

— На мила надолу по пътя има едно семейство, което се нуждае от помощ. Приготвих един пакет с храна и реших, че ще ти хареса да дойдеш с мен. Освен ако не си твърде изморена.

Говореше като малко момче, което се страхува, че тя ще му откаже.

— С удоволствие — отговори тя. Вървяха известно време, без да говорят.

— Красива нощ, нали? — попита той.

— Много.

Той направо я попита:

— Скарахте ли се с Джъстин?

Тя го изгледа предизвикателно:

— Ти и Кимбърли скарахте ли се?

Двамата избухнаха в смях.

— Нали го харесваш? — настояваше той.

— Той е като мен. И двамата сме израснали в бедност.

— Ооо — каза Уес. — Аз винаги съм имал пари. А също съм имал и Травис. Не съм убеден дали не бих се отказал от парите, ако можех да израсна без брат си.

— Само един богаташ може да каже това. *Нито един брат* не е по-лош от бедността.

— Ти поне си била свободна да изразяваш мнението си. Травис винаги ми е казвал какво да мисля и как да го мисля. Ето защо Ким...

— Какво Ким? — попита тя тихо.

— Ким се нуждае от мен — в гласа му прозвуча упорита нотка.

— По принцип Ким се нуждае от нещо. Но чудя се дали изобщо някой знае какво е то. Това лагерът ли е?

— Не. Лагерът е малко по-нататък. Те са се разположили в един малък каньон. Ако завали дъжд, няма да могат да се измъкнат. Нали нямаш нищо против да се попускате малко в мрака?

Лея поклати глава, но по-късно изпита желание да го бе попитала какво значи неговото „малко“. Като че ли трябваше да се търкалят надолу по една скалиста стена, за да достигнат дъното на каньона. Първи тръгна Уесли, след него Лея. Без да има нужда, той я прихвана за глезените от ниското, после плъзна ръце към бедрата ѝ. Повдигна я и я постави на земята. Тя искаше да му направи забележка, но той се

беше усмихнал така победоносно, че тя се разсмя заедно с него. Хвана я за ръката и се запускаха към каньона.

— Ето го — посочи той. — Остани тук, докато им занеса пакета. След това ще си тръгнем.

Тя се сви зад една скала, наблюдавайки как Уес се отправя към спящите. Почувства се като крадец. Сякаш вършеха нещо нередно. Спотайваха се в полунощ и се натрапваха на спящите хора.

Тъкмо Уес беше слязъл в лагера, когато Лея видя от другата страна да се приближава мъж. През рамото му беше праметната дългоцевна пушка. Голямо куче вървеше до него. Разбра, че ще имат неприятности.

Изправи се точно когато Уес видя мъжа и кучето. Той повдигна ръка за поздрав, но кучето се разлая и се затича да го нападне. Мъжът се прицели. Уесли разумно пусна вързоп и се затича обратно към Лея:

— Бягай — изкрещя той сред цялата врява от гласове и лаещи кучета.

— Върни се, крадлив безобразнико — изкрещя някой зад гърба му.

Лея прихвана полите на роклята си и се втурна нагоре. Пушката изгърмя и из въздуха се разпиляха парченца сачми. Зад нея Уес сумтеше, но когато се обърна, той я бутна по рамото:

— Катери се по проклетата скала!

Една огромна ръка я побутна отзад толкова силно, че тя почувства допира на скалата по бузата си. Прелетя като муха над един камък и продължи да се катери нагоре на ръце и колене, после успя да се изправи и затича с всичка сила.

Уесли я бутна да залегне точно когато зад гърба им се разнесе изстрел.

— *Какво беше това?* — ахна тя изпод него.

— Тихо — прошепна той, като притисна главата ѝ с ръка, защитавайки крехкото ѝ тяло със своето.

Лея не можеше да диша, но беше толкова изплашена, че не усещаше.

— Отидоха си — долетя глас изпод скалата. — Във всеки случай няма да се катерим, за да ги търсим. Ще премислят добре, преди да тръгнат отново да крадат.

Известно време полежаха мълчаливо.

— Уесли — успя да каже Лея — не мога да дишам.
Той се изтърколи от нея и се изправи. Хвана я за ръка.
— Да се махаме!

Влачеше я зад себе си. Вървеше с широки крачки и тя едва го настигаше. Спря се до едно дърво. Гърдите му се повдигаха. Лея също се облегна. Когато се успокоиха, те се спогледаха.

Първи се разсмя Уесли.

— Край на нашата самарянска дейност.

— Можеха да ни убият.

Двамата се смееха шумно.

— Какво ли ще си помислят, когато намерят чувала с храна?

Лея не можа да се сдържи повече. През смях каза:

— Надявам се, че кучето няма скоро да докопа вързоп. О, Уесли, никога в живота си не се бях изкачвала толкова бързо по скала. Мислех си, че ще ме хвърлиш над нея, за да я прескоча.

— Опитах се, но кучето беше толкова близо, че усещах дъха му. Нали не си наранена?

— Няколко драскотини и ожулвания. Утре ще се възпалят. А ти?

Той все още се смееше.

— Кървя, но не съм толкова зле.

Това я разтревожи.

— Къде — попита тя и започна да разкопчава копчетата на ризата му.

— Явно си нетърпелива да свалиш дрехите ми, жено — ухили се той.

— Замълчи, Уесли — каза тя.

На лунната светлина се виждаха две дълги дълбоки драскотини.

— Не изглеждат много зле, но трябва да се промият. Нека отидем до водата.

— Да, госпожо — щастливо каза той и я последва към близкия поток.

Уесли съблече ризата си, а Лея откъсна част от фустата си, за да промие раните.

— Какво биха правили мъжете без женските фусты! — промърмори той. — Ти си много красива млада жена, Лея. — Той докосна и повдигна брадичката ѝ така, че тя да го погледне.

Въздухът беше изпълнен с искри. Танцуващите отблясъци на луната плуваха във водата. Това ги привличаше. Като омагьосани те имаха нужда един от друг. Пръстите на Лея се преместиха от раните към тъмната му топла кожа, нагоре към гъстия къдрав мъх на гърдите му. Не помръдна, когато устните му се приближиха към нейните.

— Все още сме женени — прошепна той.

Лея се събуди от опиянението.

— Ако се опитваш да ме прелъстиш, Станфорд, няма да успееш. Ето, изчисти си раните. — Тя скочи и се затича към лагера.

Уес грабна ризата си и я последва.

— Нямах нищо предвид, Лея, честна дума — умолително започна той. — Аз само мислех...

— Мислеше, че съм лесна жена и на разположение, така че винаги можеш да получиш каквото искаш. Защо не помоли твоята девствена Кимбърли да те придружи тази вечер и да се опиташ да я прелъстиш? Защото тя е добра, а аз лоша, нали! Всичко е наред, когато се опитваш да вземеш нещо от една Саймънс, но не и от дама като госпожица Шоу. Но сега грешиш. Един път ти се отдадох, защото го исках. Но следващия път аз ще избира мъжа и той няма да ме измами.

— Имаш предвид Джъстин — каза Уес сърдито. После гласът му омекна. — Не съм имал намерение да те мамя, нито да те прелъстя, защото си обиграна. Ти си едно красиво момиче и...

— Кое то и да е красиво и обиграно момиче ще свърши работа, нали?

Лицето му се промени. Гордостта му надделя.

— Аз не съм Джъстин и ти не си Кимбърли, така че сме квит. — Той я отмина и се върна в лагера.

Изведнъж гневът ѝ премина и тя разбра, че греши. Уесли имаше право. Това, което се беше случило, не беше планирано и тя не трябваше да разваля всичко.

Понечи да го викне, но спря. Така беше по-добре. Напоследък те доста се бяха сприятелили. Когато настъпеше време за раздялата им и за женитбата му с Кимбърли, тя не би искала да е влюбена в него. Да, по-добре е да стои настрана от Уесли и да обърне внимание на Джъстин. Вероятно той би могъл да я накара да забрави чувствата, които изпитва към Уес.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

За Лея беше лесно да обръща внимание на Джъстин. Той като че ли винаги беше близо до нея, готов да ѝ помогне. Усмиваше ѝ се и ѝ подаряваше цветя.

Една вечер, застанала до фургона, Лея държеше дивите цветя, които Джъстин ѝ беше подарил. Седи приближи:

— Мислиш си да избереш малкия?

— Не бих нарекла Джъстин малък — отвърна Лея на намека. — Освен това никога не е ставало въпрос за избор. Уесли Станфорд е сгоден за Кимбърли и е много влюбен в нея.

— Може би някога е бил влюбен, но това е било преди да започне да прекарва по двадесет и четири часа от денонощието в нейната компания.

— Какво имаш предвид?

— Не се прави на невинна, млада госпожице! — смърри я Седи. — Знам много добре, че си започнала да усещаш какво става между тях.

— Нищо не усещам, освен това за мен няма значение какво върши Уесли. Мисля, че бих могла да се влюбя в Джъстин.

Седи недоволно изсумтя и се запъти към гората, за да излее мръсната вода от тенджерата, която носеше.

След две нощи те се установиха близо до три семейства. Едни от тях свиреха на цигулка. Те поканиха всички наоколо на импровизирана танцова забава.

Дълго време Лея се приготвя за вечерта. Избра си рокля. Внимателно изми и среса косата си, така че да придобие чистия блясък и искрене на рубини.

Когато се движеше, дълбоко деколтираната ѝ дреха от розова коприна проблясваше и улавяше светлината. По-тъмни розови панделки бяха вплетени в косата ѝ и завързани под гърдите ѝ.

— Приличаш на принцеса — ахна най-големият син на Седи.

На забавата присъстваха пет жени и петнадесет мъже. Там бяха четиримата едри, красиви и енергични синове на една от жените. Те веднага хванаха за ръцете Лея и Кимбърли и ги поведоха в буйни танци близо до огъня.

— Това не ми харесва — Кимбърли се опита да си поеме дъх между танците.

Лея нямаше време да отговори. Един друг мъж я повлече в танц.

— Изглежда, че се забавляваш — каза по-късно Уесли, като я пое в обятията си.

— Няма да споря с теб — тя се наслаждаваше на музиката и на лунната светлина.

— Красива си, Лея — прошепна Уесли. — Променила си се, откакто...

Чу настойчивия глас на Кимбърли откъм лагера и се спря.

— Уесли!

— По-добре върви — Лея се отдръпна от него.

Уесли нямаше желание да свали ръцете си от тънката ѝ талия.

— Не още — каза той с досада — ще отида, когато съм готов.

Лея хвърли студен поглед към него:

— Ще отидеш, когато госпожица Шоу ти подръпне верижката. Извини ме, предпочитам да танцувам с някой друг.

Тя трепереше. Отдалечи се, намери Джъстин и се вкопчи в ръката му.

— Имам нужда да избягам от тълпата — каза му тя.

Джъстин я поведе в тъмната гора. Когато се скриха от погледите на хората, Лея се хвърли в обятията му и приближи устни към неговите. Нуждаеше се да се почувства жена. Беше ѝ омръзнало да бъде отхвърляна и изоставяна. Беше отдала тялото и обичта си на Уесли, той се възползва от тях, а после я захвърли. Повече нямаше нужда от нея.

Кимбърли седеше на трона си, а Уесли, коленичил пред нея, ѝ предлагаше даровете си.

— Омъжи се за мен — прошепна Джъстин. Целуваше я по шията. — Нека се оженим тая нощ.

Тя се отдръпна:

— Не бива да се жениш за мен. Аз... се хвърлям на врата на мъжете. Това не означава, че някой от тях трябва да се ожени за мен.

— Лея — Джъстин я хвана за раменете. — Не знам за какво говориш. Аз те обичам. Обичам те от първия миг, в който те видях. Искam да се ожeня за теб. Искam да бъдеш моя съпруга и да живеем заедно.

— За колко време? Нямах ли си момиче в родния си град? — Тя се отдръпна. — Не мога да се омъжа за никого. — Обърна се, затича се към техните фургони и налетя на Уесли и Кимбърли.

— Не мога да се върна — проплакваше Ким. — Толкова съм изморена, всичките онези мъже непрекъснато ме докосват. Това не ми харесва.

— На теб не ти харесва да бъдеш докосвана от никого, дори и от мен.

— Не е вярно. Нямам нищо против да ме докосваш, освен когато ми причиняваш болка. Нека не спорим, моля те. Трябва да спя.

Лея не искаше да подслушва. Тя пристъпи напред:

— Аз ще се погрижа за Ким — каза тя меко и прегърна русата жена, която плачеше.

Без обяснима причина това разсърди Уесли:

— Можеш да се грижиш за нея, нали — каза той през зъби. — Можеш да се грижиш за всичко и за всички. Това ли искаш? Всемогъщата Лея може с едната ръка да се грижи за мъж, а с другата да отглежда половин дузина деца. Нищо не е невъзможно за Лея, нали. Тя изглежда красива дори в мръсните си рокли. Иди се грижи за някой друг, аз ще се погрижа за Ким.

С тези думи той почти издърпа Ким от Лея и я поведе към фургоните.

Озадачена, тя мълчаливо гледаше след тях. Това избухване на Уесли бе едно от най-странните неща, които беше чувала. Дали той очакваше всички жени да бъдат като Ким? Нищо няма да бъде свършено никога, ако всички само седят и се грижат за косите си. Очевидно Уесли осъзнава това. Без съмнение той се разгневи, защото си помисли, че Лея не е достатъчно добра със скъпата му Кимбърли.

Лея сърдито се обърна. Защо прекарва толкова време в мисли за това какво Уес мисли, след като току-що ѝ е направено предложение за женитба. Защо всъщност Джъстин би могъл да иска да се ожени за нея?

Болеше я глава. Тя си легна и заплака, без да знае защо.

През следващите три дни вали дъжд. Небето се разтвори и се изсипа на земята. Сякаш това нямаше да има край.

Джъстин караше фургона. Лея седеше до него. Преминаваха през дълбоки, пълни с кал локви. Дъжд се изливаше върху тях и те не можеха да се предпазят нито с шапки, нито с дъждобрани.

Уесли направи местенце за Ким вътре във фургона и ѝ донесе всичката храна. На два пъти Лея видя Джъстин да се хили самодоволно на Уесли. Тя си помисли, че Уес няма да се сдържи и съвсем скоро ще му избие няколко зъба.

На четвъртия ден грейна слабо слънце, което се отразяваше в калните локви. Вечерта не бе лесно да се подготвят за лагериране. Локвите приличаха на малки кални езера. За да достигне до фургона, Лея трябваше да си проправи път между две дълбоки кални дупки. Щяха да установят лагера на известно разстояние от фургоните и Лея едва балансираше между дълбоките, пълни с лепкава кал ями с два тежки вързопа в ръце.

Уесли седеше до фургона и я наблюдаваше изпод периферията на шапката си. Дрехите му бяха все още мокри на места.

Лея издърпа един огромен вързоп храна от фургона и се запъти към лагера.

— Дръж — Уесли ѝ подаде една чанта, в която тя знаеше, че има тиган. — Това ще ти потрябва.

Лея погледна товара си, после се върна и взе тигана.

— И това — каза Уес и нахлузи на рамото ѝ един оглавник. Тя погледна рамото си, после тясната ивица земя, по която трябваше да мине:

— Може би ще трябва да се върна и за някои други неща?

— Искаш да кажеш, че не можеш да носиш толкова много? — повдигна вежди той.

— Така смятам — започна тя, но Уесли ѝ хвърли още един оглавник на другото рамо.

— Разбира се и това — нахлузи на главата ѝ един шнур, така че тежкият чувал увисна на гърба ѝ.

— Това ли е всичко? — краката ѝ вече се подгъваха под тежестта на товара.

— Това е достатъчно. А, ето и шапката на Джъстин. — Той постави твърде голямата шапка на главата и скри очите ѝ.

— Не виждам добре — измърмори тя с отметната назад глава.

— Това да не те притеснява. Няма нещо, което да притесни Лея. Сега върви, защото хората се нуждаят от всички тези неща.

Той я обърна и я побутна към тясната ивица земя.

Мислите ѝ бяха твърде заети с това къде де стъпи, за да мисли какво крои Уесли. При първата стъпка шапката падна и тя престана да вижда. Отметна назад глава, но връзките на чувала се впиха във врата ѝ и я заболя силно.

Успя да извърви около десет стъпки. Беше достигнала средата на пътя, когато левият ѝ крак потъна в нещо лепкаво и блатисто. Опита да се измъкне, но започна да губи равновесие. Един от оглавниците беше паднал от рамото ѝ и се спускаше по ръката ѝ. Опита се да го повдигне, като сви рамо, но тогава кракът ѝ изгуби почва.

За миг се олюля на ръба на ямата. После падна назад в меката и рядка кал.

Седеше в калта и премигваше. Все още стискаше здраво всички вързопи. Голяма капка рядка кал се спусна по челото ѝ, носа ѝ и почти стигна до устата ѝ. Тя се опита да я издуха нагоре.

Точно тогава смехът на Уесли я накара да вдигне поглед. Той стоеше наведен към нея на сухото парче земя и я гледаше удивено.

— Като че ли това е нещо, с което всичко можещата Лея не успя да се справи. Мислеше, че можеш да преминеш през калта с половината от товара на гръб. Изглежда обаче, че не можеш — каза той с огромно задоволство.

Лея повдигна едната ръка. Калта се стичаше под мишницата ѝ. Опита се да отмести от челото косата си, от която се процеждаше кал. Шапката на Джъстин наполовина бе потънала в калта. Нямаше представа за какво говори Уесли. Започна бавно да отмества вързопите, да ги сваля от гръба си и да ги поставя върху сухата земя.

— Дори не помоли за помощ, когато падаше — каза Уес, докато поемаше от нея чувала с храна. — Ако не бях тук, нямаше да има кой да ти помогне да се измъкнеш от калта.

— Нямаше да съм тук, ако ти не ми помогна с толкова много багаж — каза тя и свали чувала от врата си.

— Някога минавало ли ти е през ум, че можеш да отказваш?

Той вече не се смееше.

— Защо трябва да вършиш всичко сама? Защо никога не искаш помощ?

Лея го погледна и в този миг осъзна, че седи, потънала до шия в калта, само защото той се опитваше да ѝ даде урок. Разбира се, че понякога тя се нуждае от помощ! Но напоследък това, което вършеше, беше опит да свърши своята работа и тази на Ким. Опитваше да се грижи и да защитава жената, която *той* обича.

Уес не видя промяната в погледа ѝ, нито че тя спусна ръце в калта. Когато пое последния вързоп, Лея протегна ръка и замери ухиленото му лице с шепа лепкава кал. Той започна да обяснява нещо, плюейки калта, но тя продължи да го обстрелва с отвратителните редки пръски. Когато спря, той се огледа. Целият беше покрит с големи тъмни петна. Все още седяща в калта, Лея го погледна и каза през смях:

— Мислиш ли, че твоята Ким ще те приеме с разтворени обятия?

— Защо ти, малка... — Започна той и се хвърли към нея. Лея успя да се отмести точно когато Уесли падна по лице в калта до нея. Когато я погледна, единственото светло място, което се виждаше от него, бяха очите му. Тя се разсмя.

— Уесли — задъхано се опита да се изправи тя — нека ти помогна.

Смеейки се, той протегна калната си ръка към нейната и когато тя я пое, той я дръпна в калта при себе си.

— Не! — извика тя, преди да цопне обратно. Сега вече дори малкото останали чисти петънца по нея се покриха с кал. — Ти си непоносим... как можа да направиш това, погледни ме!

— Такъв съм — ликуващо отговори той. Очите му бяха приковани в калната ѝ, прилепнала като гипс и очертаваща формите ѝ рокля.

Беше трудно, почти невъзможно да останеш горд, когато изцяло си покрит с кал. Това, че я накара да падне, а сега я гледаше с похотлив поглед, ядосваше Лея. Опипващите му погледи ѝ бяха омръзнали. Тя беше повече от едно тяло.

Със свити юмруци тя се хвърли върху него.

Той се смееше. Разтвори ръце и я пое в обятията си и започна да се въргаля заедно с нея в калта.

— Спри — извика тя, като се опитваше да го срита. — Уесли!

— Не можеш да правиш всичко, нали, Лея? — Той праметна крак през нейните, за да не се съпротивлява — Нали, Лея?

Тя се бореше под него.

— Разбира се, че не мога. Никога не съм казвала, че мога всичко.

Той се хилеше. Белите му зъби блестяха под калта.

— Със сигурност си съвсем мръсна.

— Благодарение на теб — лицето ѝ се промени, не можа да се сдържи да не се разсмее; трябваше да са ужасна гледка. — И ти не си от най-чистите — тя престана да се бори. Погледна го.

— Кажи ми нещо, което не можеш сама да направиш?

— Какво? О, Уесли, не може ли по-късно да си задаваш идиотските въпроси? Позволи ми да стана и да се измия.

Маската от кал на лицето му изобщо не помръдна. Тя го побутна, но той не реагира. Тя въздъхна:

— Има много неща, които не мога.

— Какви например?

Лея се замисли за миг:

— Ти си виждал само как върша къщната работа. Аз винаги съм работила във ферма и винаги съм вършила земеделска работа. Затова я умея.

— Чакам — упорито каза той.

— Ловуване! — каза тя доволна от себе си. — Веднъж отидох с брат ми на лов, но толкова се уплаших, че той трябваше да ме върне у дома. През нощта чух мечка и това ме уплаши. Ето, това е нещо, което не мога.

— Нещо друго?

— Невъзможен си. Дори ушите ми са пълни с кал. Пусни ме. Е, добре. Не мога да чета, не мога да пиша, оръжията ме плашат. Страхувам се, когато съм сама, далеч от хората. Мразя хората, които гледат на мен като на една Саймънс.

Последните думи тя изрече жлъчно.

— Оръжия, а? — каза той, като не обърна внимание на последните думи. Притисна я още по-здраво, и продължи да се търкаля с нея в калта.

— Уесли! — възкликна тя.

— Оръжие и ловуване — възкликна той. Те се въргаляха и въргаляха в калта.

Единственото, което Лея можеше да направи, за да не затъне, бе да се притиска към него.

— Погледнете — над главите им прозвуча гласът на Седи. — Истинска двойка прасета, въргалящи се в калта!

Лея бе убедена, че лицето ѝ е почервенияло под калта. Уесли се хилеше.

— Чул съм, че вие, дами, използвате калта за разкрасяване. Просто си, помислих да опитам и аз, а Лея се съгласи да ми покаже как. Нали така, Лея?

— Пусни ме, глупако! — просъска тя.

— Уесли — дочу се гласът на Ким. — Какво правите вие двамата заедно в калта? Паднахте ли?

— Да — каза той тихо, така че да го чуе само Лея. После се изтърколи, за да може да види Ким. — Лея падна, а аз скочих след нея.

Гласът му беше предизвикателен.

— Ооо — примигна Ким — не знаех, че човек може да плува в калта.

Лея стоеше сериозна. Цялото държание на Уес я защитаваше.

Бавно Уес започна да се изправя.

— По-добре да отидем да се измием. — Той протегна ръка на Лея.

Тя не беше сигурна дали трябва да му се довери, но този път очите му бяха сериозни и тя прие предложената ръка. Той я пое в обятията си и Лея не протестира.

— Уесли... — обади се Ким.

— Трябва да заведе Лея до реката — отговори той и я отмина.

Нещо в погледа му накара Лея да замълчи. Зад тях Седи каза:

— Ела с мен, Кимбърли. Ще ти приготвя нещо хубаво за пиене.

На реката Уесли я остави сама. Когато се върна при другите, беше намръщен. Кимбърли занесе на Лея кърпа и чисти дрехи.

— Лея — каза тя озадачена — мисля, че не бива една дама да се търкаля с мъж в калта. Не смятам, че това е най-подходящата постъпка.

— Ким, наистина не съм го направила нарочно. Аз паднах.

— И Уесли скочи, за да те спаси? — Като че ли Ким се нуждаеше да бъде убеждавана в това.

Лея просто кимна с глава.

— Уесли не е вече толкова мил с мен — продължи Ким. — Снощи той беше много груб, а днес почти не ми говори.

— Какво му каза преди той да ти отговори грубо? — попита Лея, докато се обличаше.

— Говорих му за нашата женитба, която очаквам с нетърпение. Казах му, че се радвам, че ще бъда облечена в бяло. Имам предвид, че при първия му брак ти не можеше...

Погледът на Лея я спря.

— Не искам да кажа нищо лошо за теб, Лея. Ти ще можеш да носиш бяла рокля на сватбата си с Джъстин. Никой в Кентъки не ще узнае истината. Нито Уесли, нито аз ще кажем на някого.

С изправена глава Лея тръгна обратно към фургоните. Съвсем бе забравила да попита с какви груби думи е отговорил Уесли на изявленията на Ким относно нейната девственост.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

През следващите няколко седмици те приближаваха Кентъки. Вместо да се вълнува, Лея започна да се тревожи как новите хора на новото място ще се отнасят към една разведена жена. Във Вирджиния тя искаше да остави след себе си спомена поне за една почтена Саймънс. Не искаше да казват за нея, че един почтен и богат мъж се е оженил за нея, но е имал достатъчно разум да я остави. Новата земя тогава изглеждаше твърде далеч.

Но сега желаете да е получила развод във Вирджиния. Ако това бе станало, тя щеше да заживее в Кентъки като свободна жена. Тя трябваше да започне живота си така опетнена, както се чувстваше като член на семейството си във Вирджиния. Мълчаливо яздеше до Джъстин. Той все още искаше да се ожени за нея, макар че знаеше за семейството ѝ. Но дали някой мъж ще я поиска, когато узнае, че е била омъжена и че е родила мъртво дете. Ким знаеше колко важна е девствеността за една девойка и с всички сили се беше вкопчила в нея.

Рийган и Никол бяха нарекли Лея дама, но тя не им вярваше. Ким беше дама. Всички бяха учтиви с нея. Мъжът, който я обича през цялото време, кръжеше около нея и ѝ угаждаше. Отнасяше се с уважение към нея и дори след това дълго пътуване заедно с него, тя беше запазила девствеността си. А Лея винаги беше гледана похотливо от мъжете. Ким имаше право. Нито една дама не би се търкала с мъж в калта. Нито пък би му се хвърлила на врата и би се оставила да забременее.

— За какво мислиш, Лея? — попита зад гърба ѝ Джъстин.

— Мисли, които не могат да бъдат споделени.

— Надявам се да мислиш върху моето предложение.

— В известен смисъл да. Има някои неща за мен, които трябва да научиш.

— Не можеш да ме изненадаш лесно. Лея, нещо те тревожи. Дори да не отвърщаш на любовта ми, аз все още съм твой приятел. Можеш да ми кажеш всичко.

Тя помълча известно време. Искаше ѝ се да му вярва. Но ако му разкажеше всичко, той не би поискал повече да я погледне, нито да ѝ проговори. А през тези последни дни тя искаше да вярва, че един красив мъж желае да се ожени за нея. След това той щеше да научи истината и да я намрази.

— Не е Уесли, нали — попита той с враждебен глас.

Това я разсмя.

— Уесли Станфорд е последният мъж на земята, който би се заинтересувал от мен. Той е влюбен в нейно благородие Кимбърли. За него никой друг не съществува.

— Бих искал да е така, както казваш.

Лея не му отговори. В този момент тя беше обладана от ужаса на бъдещата среща с нови хора, от това, че ще бъде дамгосана като безсрамна жена. Знаеше как се отнасяха с нея хората, които познават семейството ѝ. Чудеше се дали ще го понесе и в Кентъки. Вероятно, когато в Суитбрайър получи развод, ще отиде в друг град, където ще е свободна. Единствено се молеше репутацията ѝ да не я догони.

Тази нощ като че всички в лагера бяха тихи и унили. Уесли беше забил поглед в чинията си, а очите на Ким бяха червени и подути. Джъстин наблюдаваше как Лея автоматично си изпълнява задълженията.

— Мислех си, че всички вие ще се радвате, когато наблизите дома — въздъхна Седи. — Присъствала съм на много по-весели погребения.

На следващия ден Уесли плати на един млад мъж да отиде до фермата му в Суитбрайър и да каже на хората да се подготвят за посрещането. На Лея ѝ се доплака от болка. Съвсем скоро той ще трябва да разкаже на всички за женитбата им и за предстоящия развод. Лея се чудеше дали Кимбърли ще я покани на сватбата, за да може да види чистата бяла рокля, символ на невинността ѝ.

С всеки изминал ден фургоните приближаваха Кентъки. Всички ставаха все по-мрачни и навъсени. Веднъж Джъстин сърдито обвини Лея, че не приема предложението му, защото иска да бъде ухажвана от всички мъже в Кентъки. Лея зарови лице в ръцете си и се разплака. След този случай Джъстин не продума на тази тема.

На два пъти Лея чу Уесли да казва на Ким, че е твърде зает, за да ѝ занесе каквото и да е. Кимбърли се оттегли във фургона, за да спи. През целия път тя спеше по дванадесет часа през нощта и по три часа всеки следобед.

Уесли не говореше с никого. Беше се затворил в себе си. Вършеше си работата, като съзнателно се беше откъснал от всички около себе си.

— Този млад мъж замисля нещо много сериозно — каза Седи на Ханк, когато си тръгнаха. — Надявам се да реши коя от жените желае.

Лея просто я погледна:

— Голяма романтичка си, Седи. В продължение на години Уес е влюбен в Кимбърли. Може би се опитва да се въздържи до женитбата.

Тя не можеше да добави, че поради тяхната женитба ще трябва да измине доста дълго време, докато той получи възможността да се ожени за Ким.

Лея прегърна всички от семейството за довиждане и беше щастлива, че те никога няма да научат истината за нея. Никога не ще узнаят как тя се е хвърлила в ръцете на Уес и как той я е изоставил.

Всички мълчаливо пътуваха към Суитбрайър.

На четвъртия ден след като Седи, Ханк и децата си бяха отишли, към тях приближиха двама галопиращи мъже. Единият беше Оливър Старк, деветнадесетгодишният брат на Джъстин, който работеше за Уесли. Другият беше тридесетгодишният, преждевременно посивял висок красавец Джон Хамънд.

— Във фермата всичко е наред — каза Оливър усмихнато на Уесли и на брат си. — Сигурен съм, че е изминало доста време, откакто сте потеглили.

— Не очаквах да те видя тук, Джон — Уесли протегна ръка към Хамънд.

— Мъжът, когото изпратихте напред каза, че с вас пътуват две от най-прекрасните жени, които е виждал. И наистина е имал право — каза той, като огледа Лея и Ким.

Ким беше забила поглед в земята. Както обикновено, очите ѝ бяха зачервени от плач.

— Искам да представя госпожиците — каза Уес.

Ким постави ръка върху неговата. Очите ѝ го гледаха умоляващо.

— Нека първо поговоря с Лея — прошепна тя.

Уесли стисна зъби, но кимна в знак на съгласие. После се обърна към мъжете и започна да ги разпитва за фермата.

Озадачена, Лея последва Ким зад фургоните. Нещо страшно я тревожеше.

— Добре ли си, Ким? — попита тя загрижено.

— Уесли се държи изключително грубо. Веднъж вземе ли решение, нищо не е в състояние да го разубеди.

Лея не можеше да повярва, че от нея се иска да утешава жената, която ще се ожени за съпруга ѝ.

— Мисля, че ще се радваш да чуеш това. Той е решил да се ожени за теб и *нищо* не може да го разколебае, дори брака му с някой друг.

Ким я погледна строго.

— Той понякога променя решенията си. Доста време му е нужно за това, но веднъж направи ли го, това е завинаги.

— Какво, за бога, говориш? Ооо! — Лея се подхлъзна и почти падна.

Фургоните бяха спрели наскрѐд стръмен тесен път, който се виеше към върха. Под тях течеше буен поток. Наоколо не се виждаха никакви дървета.

— Внимавай — каза Ким, — за малко да паднеш.

Лея се усмихна:

— Не е достатъчно стръмно, за да бъде опасно. Освен ако фургонът не падне върху ми.

Ким не отговори.

— Лея — бавно каза тя, — нуждая се от розовата си шапка. Тя е в онзи малък черен куфар отзад във фургона. Бих я взела, но ти си много по-сръчна от мен. Моля те, донеси я.

Лея се поколеба, но Ким настояваше.

— Скоро ще се отървеш от мен и повече няма да има нужда да ми помагаш.

Лея се съгласи с въздишка. Напоследък Ким изглеждаше толкова разстроена, че не можеше да ѝ откаже. Освен това всичко, което би могло да отложи пристигането им в Кентъки, бе добре дошло за нея. Тя се покатери в задната част на фургона и започна да търси куфара на Ким.

Когато се върна при мъжете отпред, Кимбърли беше намръщена. Потънали в разговор, те дори не я забелязаха. Тя застана пред конете, далеч от стръмния наклон. С един поглед се убеди, че всички са твърде заети. Бавно свали бонето си, измъкна четириинчовата карфица от него и преднамерено и хладнокръвно я заби в задницата на коня.

— Хей — извика Джон Хамънд.

Ким обърна уплашен поглед към мъжа. Знаеше, че той е видял какво е сторила.

Никой не реагира на вика му, защото конят се дръпна назад, подплаши другите коне и фургонът бавно започна да се търкаля надолу по склона.

— По дяволите — изруга Уес, като гледаше това. Вцепени се и завика: — Лея, къде е Лея?

Очите на Ким бяха приковани в тези на Джон Хамънд. Тя не можеше да проговори.

Без да изчака отговор, Уесли се затича след фургона. Джъстин го следваше по петите. Оливър и Джон бързо се втурнаха след тях. Ким стоеше на мястото си, без да помръдва.

Фургонът спря. По пътя му беше останала диря от разпилияния багаж. Конете цвилеха от болка. От Лея нямаше следа. Уесли хвърляше куфари и чували с храна на всички страни. Оливър освободи конете.

— Къде е тя? — питаше Уесли.

Джъстин внимателно гледаше надолу за тялото ѝ. Изведнъж се чу глас иззад Уесли:

— Ким е ей там горе.

Уесли се обърна и видя Лея, застанала спокойно зад него.

— Какво се случи? Лошо ли са наранени конете? Какво може да се спаси от товара? — попита Лея и веднага се завтече да помага на Оливър при конете.

— По дяволите — просъска Уесли, притисна я в обятията си и я целуна толкова силно, че тя изпита болка.

— Уесли — ахна тя, като се дърпаше, — хората ни гледат.

Тя погледна Джъстин, който се мръщеше гневно и Джон, който ги наблюдаваше с огромен интерес.

Уес я постави на земята и за пръв път от седмици наред лицето му беше щастливо.

— Господа, позволете ми да ви представя съпругата си Лея
Станфорд.

Единствено Джон видя как Ким припадна и бързо се изкачи при
нея.

Коленете на Лея се огънаха и Уес я прихвана, преди да се свлече
на земята.

— Нищо ли няма да кажеш, скъпа? — попита той.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

В продължение на часове събираха разпилия багаж. Един от конете беше наранен до такава степен, че нямаше да може вече да тегли фургона. Другите три бяха зле издраскани и ожулени. С течение на времето щяха да се оправят. Багажът не беше много повреден, с изключение на някои от чувалите със семена, които се бяха развързали и голяма част от съдържанието им се беше разпиляло.

Изкачиха се обратно на върха на хълма. Кимбърли високо плачеше, а Джон Хамънд полагаше усилия да я успокои. Джъстин беше разгневен. Яростно хвърляше багажа обратно във фургоните, без да поглежда Лея и Уес. Оливър продължаваше да гледа ту единия, ту другия, докато Лея с треперещи ръце се опитваше да помогне.

Уесли се държеше, сякаш не се е случило нищо необичайно. Усмиваше се, дори от време на време тананикаше и високо нареждаше на всички какво да правят.

— Лея, скъпа, подай ми онази малка кутия за шапки.

Лея послушно я взе. Видя усмихнатото му лице и я хвърли насреща му. Обърна се и се затича към потока с насълзени очи. Уесли я настигна, хвана я за раменете и я обърна към себе си.

— Какво не е наред, скъпа? Мислех, че ще бъдеш много щастлива, когато разкрия пред всички истината за нас. Ти искаше това, нали?

Тя се отдръпна и се опита да се успокои.

— Знаех, че това някога ще се случи. Но когато чух да го изричаш... Трябва да кажеш на приятелите си за развода. И за бога, престани да ме наричаш скъпа.

— Развод? — Уесли се озадачи. — О, не, ти не разбираш. Аз реших, че трябва да *останем* женени. Няма да има развод.

— Ще поседна малко — каза тя кротко, преди да се срине на влажната земя. — Би ли ми обяснил всичко?

Той се хилеше самоуверено.

— Ти започна да ми харесваш, Лея. В началото бях много ядосан. Е, малко повече от ядосан. Не ти дадох голяма възможност. Но ти ми провали всички планове. И всичко, за което можех да мисля, беше, че загубвам Ким. — Той клекна пред нея. — Но по време на това пътуване започнах да те опознавам. Мислех, че искам жена като Ким, която се нуждае от мен. Но Ким има нужда от прислужница, а не от мъж. А ти също имаш нужда от мен. Ти винаги се опитваш да направиш всичко за всички.

— Значи, ти реши, че аз също имам нужда от теб?

— Да, освен това ти си много по-забавна от Ким. Много мислих, преди да взема това решение. Но накрая реших, че ще останем женени. Това е разумно. Ще избегнем някои неприятности.

— А Ким?

Уес сведе поглед:

— Бях свикнал с мисълта, че я обичам. Но не съм сигурен дали изобщо някога съм бил влюбен в нея. Не съм сигурен дали изобщо някога съм обичал някоя жена. Не съм сигурен също дали Ким не се интересува повече от парите ми, отколкото от мен — добави тихо той през зъби. — Подредих нещата за нея. Тя ще получава всеки месец една солидна сума, докато се омъжи. Тя е красива. Убеден съм, че без усилия ще успее да си намери съпруг. — Замълча за миг и добави: — Няма ли да кажеш нещо? Мислех, че искаш да се омъжиш за мен. Нали затова ме прелъсти първия път.

Лея се изправи и се отдалечи:

— Искам да се убедя, че правилно съм те разбрала. Не ме обичаш и никога не си обичал Ким, но от нас двете си избрал мен, защото е по-лесно от това да се разведеш, да се ожениш повторно, и освен това, аз съм по-забавна. Аз се нуждая от теб, за да ме защитаваш от самата мен. Това ли е всичко?

Той се намръщи:

— Това е, но в твоите уста всичко звучи ужасно студено. Мисля, че ще бъдем добра двойка, Лея. Ще построим по-голяма къща от тази на брат ми. И като знам колко си плодовита, ще имаме много деца.

— А няма ли да ми огледаш зъбите?

Той се изправи:

— Да не полудяваш? Аз ти давам всичко, което искаше, а ти се държиш като луда. Какво очакваш от мен? Да падна на колене и да ти

се кълна във вечна любов? Не съм убеден, че знам какво е любов. Мислех, че обичам Ким, но сега съм убеден, че са ми омръзнали сълзите и безпомощността. Нужно ми е нещо различно.

Тя дишаше дълбоко, за да успокои надигащия се гняв.

— Какво ще се случи, когато решиш, че искаш нещо повече от забава и от това аз да се нуждая от теб? Ще се върнеш ли при Ким, или ще избереш друга жена?

— Обвиняваш ме в... в непостоянство?

Тя му се усмихна:

— Това е ясно като бял ден.

Той пристъпи към нея. Тя се отдръпна.

— Не искам да бъда омъжена за теб. Не искам твоята голяма ферма, изобщо не искам твоите деца. Може да си решил, че ме харесваш, но аз не те харесвам. Не бих изградила бъдещия си живот с мъж, който всеки момент може да ме напусне. Не искам съпруг, който е взел решение след едно забавно търкаляне в калта. Какво ще стане, ако паднеш в реката с някоя друга? Не! Не мога да живея с толкова непостоянен човек като теб. Сега ще обявя пред всички намерението ни да се разведем.

Тя се обърна на пети, но Уес хвана рамото ѝ с една ръка:

— Няма да направиш никакво съобщение. Аз взех решение. Това не бе никак лесно. Дълго време мислих за това.

— Аз също не взех лесно моето решение. През цялото време мислех за развода и започнах да свиквам с тази мисъл. В твоя град Суитбрайър ще уредим бързо тази процедура. Когато всичко свърши, аз ще напусна града, а може би и Кентъки.

Той я стисна по-здраво.

— Предпочиташ да преживееш всичко това, но не и да останеш омъжена за мен?

— В действителност нямам голям избор. Може би ще успея да се отърва от репутацията си на жена със свободни нрави. Но никога не бих живяла с толкова... толкова нечестен и променлив мъж. През целия си живот съм си мислила дали някога аз и децата ще намерим такъв мъж, който да се грижи за нас.

— Никой, никой, нито мъж, нито жена, някога е споменавал, че на мен не може да се разчита. Никога не съм се отнасял лекомислено към задълженията си.

— Кажи това на Ким — каза тя и се обърна.

— По дяволите — изкрещя той, сграбчи я за раменете и я обърна обратно към себе си, — ако беше мъж, щях да те извикам на дуел. Но ти... ти *ще* останеш омъжена за мен. Разбираш ли? Още нещо — утре ще отидем на лов само двамата и ще се държим като женени. Ще пътуваме заедно, ще ядем заедно и ще спим заедно.

Тя се опита да се отскубне:

— Свали си ръцете от мен!

— Ще си поставям ръцете навсякъде по хубавото ти малко тяло. А ти, по дяволите, ще трябва да свикнеш с това. Ти си ми съпруга и ще започнеш да се държиш като такава.

— Мразя те — избухна тя.

— В момента и аз не изпитвам голяма любов към тебе.

— *Няма* да ти се подчиня. *Никога* няма да бъда твоя жена.

Той я пусна. Погледът му беше студен като лед.

— Не вярвам, че имаш някакъв избор. Като моя съпруга ти си моя собственост. Утре сутрин при изгрев-слънце ние двамата ще потеглим, дори ако трябва да те вържа за седлото. Ясно ли е, упорита малка заядлива жено?

— Ще направя каквото искаш, защото имаш законно право, а и физически си по-силен от мен. Но ще се боря с теб на всяка крачка. Това, което ще получиш от мен, ще трябва сам да си го вземеш и ти гарантирам, че няма да изпиташ никакво удоволствие от това. *Това* ясно ли е, упорит, глупав мъж такъв?

Той отметна глава назад и се усмихна лукаво:

— О, ти ще ми се отдадеш още преди да напуснем гората и ще ме молиш да те докосвам.

Тя отвърна на усмивката му:

— Имаш много високо мнение за себе си. Аз никога не се моля.

Той присви очи:

— Нека си го представим: ще бъдем в студена, влажна и страшна гора и ти ще се вмъкнеш в обятията ми и постелята ми с усмивка и малкото ти топло тяло ще тръпне от нетърпение. Ако някога пожелаеш да видиш къща или меко легло отново, ще трябва да се предадеш и да отстъпиш.

Тя го погледна учудено.

— Забрави ли как съм израснала? Аз съвсем отскоро познавам удобствата, които си имал през целия си живот. Мога да издържа по-дълго от теб.

Той я хвана за брадичката и я принуди да го гледа в очите. Бавно наведе устни към нейните и нежно я целуна. Устните му бяха топли и влажни. Въпреки обзелия я гняв, тя се наведе към него. Той рязко се отдръпна:

— Не можеш да ми устоиш, Лея. Няма да можеш да устоиш, докато си търсим самотно място за лагериране там, където вият вълци и мечките се приближават до огъня. Само помни, че винаги си добре дошла в леглото ми.

Погледът му беше враждебен, но ръката му нежно бе прихванала лицето ѝ. Лея отново се отдръпна.

— Иди и се пригответи за утрешното пътуване, жено — нареди той, отдръпна се и я остави.

— От всичко това най-нелепото е... — промърмори Лея, когато остана сама.

Девствената Ким не може да му даде това, от което се нуждае, но той е убеден, че една Саймънс може. Може би е започнал да разбира, че Ким никога няма да е добра партньорка в леглото. И тъй като джентълменското му възпитание няма да му позволи да се разведе, защото иска да бъде с други жени, той е решил да остане с Лея. Тя беше блатен плъх и нямаше нужда да се отнася към нея с уважение, нито да се съобразява с това какво иска тя, както би се съобразявал с една дама като Ким.

— Мъже! — извика тя високо.

Уесли си мисли, че може да сменя жените така, както си сменя дрехите. Добре, но тази жена ще промени плановете му. Той си мисли, че тя го е прелъстила първия път и затова е трябвало да се ожени за нея. Дори след като му е обяснила, той все още не ѝ вярва. Може би така е по-добре, отколкото той да знае истинската причина. Как е могла да си въобрази, че го обича?

Изправи рамене. Трябваше да издържи на изпитанието при срещата с другите. Джъстин и Ким щяха много да ѝ се сърдят.

Бавно, без желание тя се запъти към фургоните.

Първото нещо, което видя, беше юмрукът на Джъстин да се стоварва върху лицето на Уесли. Веднага Джон Хамънд и Оливър

хванаха ръцете на Уесли.

— Можеше да ми кажеш от самото начало — високо каза Джъстин. — Да накараш Лея да изживее целия този ад... Тя не го заслужава! Тя е твоя съпруга, а трябваше да наблюдава в продължение на месеци как се суетиш около Ким.

Лея се усмихна на себе си, като се спря точно под тях. Колко хубаво е да чуеш някой да те защитава.

— Лея — извика Джъстин и се затича надолу към нея. Спря се на една ръка разстояние и я погледна в очите, — истина е, нали — прошепна. — Значи всичко това ти е тегнело на душата през цялото време? Би могла да споделиш.

Той започна да я придърпва към себе си. Ръката на Уесли се стовари на рамото му:

— Това е моята съпруга, Старк. Ако искаш да запазиш красивото си лице, остави я!

Лея застана между двамата, за да предотврати нов сблъсък.

— Джъстин, законно той е мой съпруг и има правото да променя решенията си колкото често иска. Днес той ме желае, а утре може би отново ще бъде свободна.

— Лея! — предупреди Уес.

— Съжалявам, Джъстин. Бих искала да бях достатъчно смела, за да ти го кажа преди това да се случи. Но се страхувах... — Тя погледна към земята, неспособна да продължи.

— Разбирам, Лея — каза Джъстин. — Аз обвинявам него. Ти не заслужаваш такава жена, Станфорд.

С чувство за собственост Уесли постави ръка на рамото на Лея:

— Заслужавам или не, тя е моя и аз ще я задържа.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Лея тежко пристъпваше зад Уесли. Единственият шум, който се чуваше, идваше от самата гора. Тя се оглеждаше, непрекъснато се опитваше да види какво има зад дърветата и храстите. Един звук в далечината я накара да подскочи. Уесли вървеше пред нея, без да обръща внимание на уплашените ѝ викове.

Сутринта той откликваше на всеки неин писък, усмихваше се самодоволно и продължаваше. Лея се зарече да не издава страха си, но не можеше да се сдържа. Никога досега не се беше отдалечавала толкова много от хората. Тя бе израснала заобиколена от братя и сестри и за пръв път ги напусна, когато отиде да живее в плантацията на Уесли. А там около нея имаше много повече хора. По пътя за Кентъки винаги имаха многолюдна компания.

Сега за пръв път в живота си тя беше сама. Уесли изобщо не зачиташе присъствието ѝ. Много рано тази сутрин бяха приготвили багажа.

— Кои коне ще вземете? — попита Хамънд.

— Там, където отиваме, кон не може да достигне.

Уесли праметна една торба на раменете си.

Без да се обади и без дори да го погледне, тя взе една по-малка торба. Заричаше се да не показва страха си.

Кимбърли стоеше до Джон. Беше необичайно човек да я види станала толкова рано сутрин. Обикновено оставаше в леглото, докато се приготи закуската. Лея не беше сигурна дали Ким иска да бъде близо до Джон, или той настоява тя да е близо до него. Но тя беше прекалено заета със своите собствени проблеми, за да мисли за Кимбърли.

— Готова ли сте, госпожо Станфорд? — попита Уесли.

Без да го погледне, Лея го последва.

Вече няколко часа вървяха. Лея беше изморена. Отдавна бяха оставили зад гърба си гласовете и вида на хората. Сякаш на земята съществуваха само тя и мъжът в кожени дрехи пред нея.

— Можеш ли да се изкачиш ей там? — Уес спря и посочи нагоре. Лея погледна стръмната скала, която водеше към отвора на една пещера. Кимна рязко с глава, без да го поглежда.

— Дай ми багажа си.

— Мога да го нося — каза тя и потегли.

Уесли хвана торбата и я издърпа от рамото ѝ.

— Казах ти да ми дадеш багажа си и точно това имах предвид. Ако още един път ми се опънеш, ще те метна на гръб и ще те нося.

Все още без да го поглежда тя измъкна торбата и му я подаде. Изкачването не беше леко, особено като се има предвид дългата ѝ пола. Но винаги, когато усетеше трудност, Уесли беше там, готов да освободи полите ѝ, подпираше я за кръста с ръка и даже веднъж я побутна по задника.

Когато достигнаха върха, тя не му благодари. Застана на гладкия ръб на стената и занаднича в тъмния отвор на пещерата.

— Мислиш ли, че вътре има мечка?

— Може би — отговори той безучастно. Остави чувалите на земята. — Ще отида да проверя.

— Бъди... бъди внимателен — прошепна тя.

— Безпокоиш се за мен, нали?

Тя срещна погледа му:

— Не искам да остана сама тук.

— Мисля, че заслужавам това — почти изсумтя той, като извади един тежък нож от калъфа, който висеше на кръста му и свещ от торбата си.

— Не трябва ли да си вземеш пушката? — попита тя ужасено.

— В тази схватка пушките са безполезни. Няма ли да ме целунеш за сбогом?

— Трябва да те възнаградя за това, че си ме довел пред мечешката бърлога вдън горите на края на света? Вътре може би има цяло семейство мечки и двамата ще умрем.

Очите му заблестяха игриво.

— Ако можех да умра, възнаграден с една целувка...

— Изчезвай — извика тя.

Лицето на Уесли стана сериозно и той изчезна в пещерата.

— По-голяма е, отколкото мислех — чу се приглушено гласът му отвътре. — Има индиански рисунки по стените и останки от лагерни

огньовете.

Тя го чуваше как се движи. Когато отново се обади, гласът му беше още по-приглушен.

— Като че ли няма следи от мечки. Само няколко кокала. Изглежда много хора са лагерували тук.

Той мълча известно време. Лея започна да се отпуска и пристъпи към входа на пещерата. Чуваше стъпките на Уесли и от време на време виждаше пламъчето на свещта.

— Безопасно ли е? — извика тя.

— Да — извика той. — По-безопасно е от разходка в града.

Всичко стана изведнъж в следващите няколко минути.

— Ъх... ооо... — изкрещя Уесли. — Бягай, Лея, скрий се!

Тя замръзна на мястото си в средата на входа.

Като светкавица проблеснаха дрехите на Уесли. Той изхвърча от пещерата. На сантиметри го следваше една голяма черна мечка. Телесата ѝ се поклащаха при всяка тромава стъпка. Мина толкова близо до Лея, че почти я докосна. Тя усети миризмата на звяра. Беше застанала неподвижно като скалата зад нея.

Като че ли мечката не я забеляза. Цялото ѝ внимание беше заето с Уес.

Лея можеше да движи само очите си. Наблюдаваше как Уесли тича надолу по хълма.

— Качи се на някое дърво, Лея — извика ѝ Уесли.

„Дърво — мислеше си Лея — какво е това дърво? Как изглежда?“

Тя продължаваше да се чуди, когато чу отляво силен плясък. „Побързай, Лея“, каза си тя, но нищо не се получи. „Помръдни“, повтори си.

Когато успя да помръдне, вместо да обърне внимание на думите на Уесли, тя се затича към мястото, откъдето се чу плясъка. Спря се до едно малко, заобиколено от скали езерце. Гърдите ѝ се надигаха. Всичко беше съвършено спокойно и тихо. Нямаше следи от Уесли и мечката. Само птиците пееха, а късното следобедно слънце огряваше наоколо. Носеше се мирис на зелена трева.

В следващия миг някой я хвана за глезена и я задърпа надолу. Инстинктивно тя започна да се бори.

— Престани — дочу гласа на Уесли. Само гласа му, него го нямаше.

Когато престана да се бори, Уес я дръпна към водата.

— Какво... — тя ахна, когато Уес постави ръка на главата ѝ и я потопи под водата. Тя задържа дъх яростно. Видя го как се потапя в прозрачната кристална вода.

Той посочи нагоре. Над тях мечката душеше въздуха. Уес ѝ направи знак да го последва.

Той заплува към отсрещната страна на малкото езеро. Подаде глава зад едни висящи зелени клони. Лея приближи, като се мъчеше да задържи въздуха си. Той постави пръст на устните си и я предупреди да не вдишва шумно.

С периферията на окото си Лея видя мечката на същото място. Опита да се отдръпне. Животното се намираше по-близо до Уесли. Той разтвори ръце и я придърпа. Лея не можеше да се бори. Остави се в ръцете му, беше се притиснала с гръб към него. Не можеше да се отдръпне. Всеки издаден звук би привлякъл вниманието на мечката.

Той нежно захапа меката част на ухото ѝ.

Тя се опита да му попречи, но той многозначително ѝ кимна към мечката.

Опита се да му обясни с поглед, че предпочита да я изяде мечката, но това изобщо не го трогна. Той продължаваше да я държи здраво. Зарови лице във врата ѝ. Обсипваше с целувки голата ѝ шия.

Водата беше топла, цял ден нагрявана от слънцето. Отпускаше уморените мускули на Лея. Уесли я целуваше по врата и страните. Лея се облегна на него и с готовност извърна глава.

— Мечката си отиде — прошепна той.

— Ммм — прошепна Лея със затворени очи.

Уесли докосваше със зъби чувствените места по врата ѝ. Тя се извърещаше бавно към него. Тялото ѝ беше много меко и се огъваше в ръцете му като водата, която ги заобикаляше.

— Мечката си отиде. — С върха на езика си той докосна меката част на ухото ѝ. — На сушата ли да свършим, или да продължим във водата? Желая те.

Изведнъж тя изфуча. Газеше във водата:

— Как се осмеляваш...

— Как се осмелявам! — Той се изсмя. — Защо лъжеш себе си, Лея? Само да те докосна и ти си моя. Не си отивай. Нека останем във водата. Аз никога не съм...

Лея полагаше усилия да излезе достойно на брега. Обърна се към него. Очите ѝ припламваха гневно.

— Ако имаш намерение да ме информираш за предишните си завоевания, въздържай се. Аз не се интересувам какво си или не си правил. И за твое сведение аз реагирам по същия начин на всички мъже, които ме докосват. Това е вродено у всички жени от рода Саймънс. Мислех, че знаеш това. В края на краищата интересът ти към мен не се ли дължи на блудната ми и безпътна природа.

— По дяволите, Лея! — Той се приближи гневно към нея. — Защо продължаваш да говориш тези неща за себе си? Видях те с Джъстин. Готов съм да се обзаложа, че никога не те е докосвал.

— Недей, ще загубиш.

Тя излезе на брега и започна да изцежда водата от полата си. Уесли застана до нея. Едрото му тяло се очертаваше под мокрите му кожени дрехи.

— Ще ми дадеш каквото искам, Лея.

Тя изобщо не го погледна. Той се отдалечи.

— Ще лагеруваме ей там — посочи с глава той.

Когато се отдалечи, раменете на Лея увиснаха. Седна на един камък. Мократа ѝ пола се влачеше след нея. Не можеше да отстъпи пред него. Не можеше да си го позволи. За кой ли път почти го беше загубила. Бяха се любили, той ѝ беше хвърлил една монета и си беше отишъл. После се бяха оженили и той я беше оставил сама, наранена и бременна. Когато се беше върнал от Кентъки, той беше отказал дори да я погледне. Беше пожелал Кимбърли и отново я беше отхвърлил. Три пъти, си помисли Лея, три пъти я беше изоставил. А сега от нея се искаше да му се довери? Дали намираше удоволствие в това да си играе с нея, да наблюдава как тя се влюбва и след това да я изоставя? Дали изпитваше нужда да го прави, за да се чувства мъж? За него тя не означаваше нищо повече от удоволствия за една нощ, но за нея той беше нещо специално. Беше го обичала силно в продължение на години. Когато баща ѝ я пребиваше от бой, тя лежеше и си мислеше как някой ден Уесли Станфорд ще дойде да я спаси. Когато загуби бебето, тя плака, но знаеше, че ще има и други деца — деца на Уесли.

Но сега тя знаеше какъв е той, знаеше, че той ще я изостави веднага щом забременее. Тогава вече няма да има никаква нужда от нея.

И какво ще стане, когато те напуснат гората и отидат в Суитбрайър — градът на Уесли? Той пожела да я признае за своя съпруга пред няколко близки приятели. Но какво би станало, ако той не пожелае да го направи пред целия град? Не, една Саймънс трябва да бъде крита в горите, пазена, недопускана във висшето общество.

Разбира се, Уесли беше мъж. Както изтъкваше често, Лея беше страстна жена. Ето че той я беше довел в гората. Беше й спретнал малка отвратителна игричка, за да я принуди да избира между леглото му и месеци в гората. Какво би последвало, когато тя отстъпи? Защото, разбира се, той би се върнал в чистата си малка ферма, за да съобщи на всички как го е прелъстила и го е принудила да се ожени за нея. Че тя е жена със свободни нрави. Който и да е съдия в Кентъки би му дал развод. Уесли ще бъде свободен и Лея ще...

Тя пое дълбоко въздух и се изправи. Още един път щеше да е изоставена с наранено сърце. А толкова много пъти женското сърце може да бъде разкъсвано и излекувано. Ако отново се влюби в Уесли и той я изостави, дали би могла за четвърти път да събере останките от чувствата си. За свое собствено добро трябва да му устои. Не можеше да му позволи отново да я зареже.

Между дърветата тя видя потрепването на огъня. Разбра, че Уесли е приготвил място за нощувка. Тя се запъти към светлината потръпвайки.

— Кафе — Уес й подаде канче, от което се вдигаше пара.

Тя поклати глава и протегна ръка да вземе тигана.

— Не — той го дръпна. — Сега ти ще си почиваш. Аз ще приготвя вечерята.

— Не ставай смешен. Мъжете не могат да готвят.

— Не могат ли? Е, хубава малка жено, ти си стой тук, а аз ще ти покажа, че грешиш.

Лея седна. Беше приковала поглед в ръцете си. Уесли майсторски обръщаше бекон в тигана и я наблюдаваше от време на време.

— Разказвал ли съм ти някога за Париж?

— Париж? — Тя го погледна. — Никога не съм чувала за Париж. Във Вирджиния ли е?

Уесли й се усмихна. Тази мокра рокля така беше прилепнала по тялото ѝ! Той знаеше, че когато изсъхне, ще пада по-свободно и ще прикрива формите ѝ. С широка усмивка си спомни изрязаната рокля, която бе облякла онази нощ в странноприемницата. Би изглеждала добре в Париж с красиво боне, което да украсява тъмната ѝ коса.

— Париж е отвъд океана, в една страна, наречена Франция.

— Съжалявам, че не съм имала възможност да получа образование като твоето. Баща ми не виждаше никаква полза от това да изпраща своите деца-роби на училище.

Той не обърна никакво внимание на думите ѝ.

— Една нощ петима души вечеряхме в една частна гостилница. — Той спря. — Може би не трябва да ти разказвам тази история. — Погледна я. — Може би искаш да чуеш как брат ми Травис ухажваше Рийган.

— О, да — каза Лея. Тя би искала да чуе за приятелката си.

— Добре тогава, иди се преоблечи и аз ще ти разкажа докато се храним.

По-късно, докато ядяха боб, бекон и бисквити и пиеха кафе, Уес превъзбудено разказваше. Това беше една възмутителна история за това какво беше направил Травис, за да си възвърне съпругата. Имаше стотици рози, безбройни писмени предложения и накрая цирк, в който според Травис, той е рискувал живота си и е бил звездата на представлението.

— Колко рози? — попита Лея.

— Травис казва хиляди, но Рийган винаги свежда очи, така че кой знае?

— Никога не съм виждала слон — каза Лея.

— Травис докара със себе си фургон, пълен с тор. Мислеше, че това ще помогне на тютюна да израсне двойно повече.

— И израсна ли? — попита Лея с широко отворени очи.

— Не бих казал, че има някаква разлика. А сега, след като чу тази приказка, време е да си лягаш.

Тя се стегна, а пламъчето в очите на Уес ѝ показва, че той е прочел мислите ѝ.

— Ей там съм ти приготвил постелята — хладно каза той. — Аз ще бъда от другата страна. Ако се изплашиш, обади се. Спя леко.

Той изхвърли утайката от кафето и се запъти към постелята си.

Лея тихо отиде при леглото си, благодарна, че той ще я остави на мира тази нощ.

Дълго време Уесли лежеше буден с поглед към звездите.

Мразеше начина, по който тя подскочаше винаги, когато я доближеше. Реакцията ѝ го озадачаваше. Тя беше искала да се ожени за него. Според Травис първия път тя му се беше отдала, защото е мислела, че го обича. Сега го притежаваше. Той беше решил да остане с нея, а тя се държеше, сякаш той е заразен и тя може да прихване от него. Въобще не разбираше.

Разбира се, може би е бил малко груб в началото. Тогава беше разгневен до полуда от загубата на Ким. А Лея приличаше на онези жени, от които винаги се е отвърщавал — жена, която не се нуждае от никой и от нищо. Но по време на пътя той разбра, че тя има нужда от помощ много повече отколкото изглежда. Тя се нуждае от някой, който да я защитава от всички, които си позволяваха прекалено много спрямо нея. Ким я беше накарала да ѝ прислужва. Джъстин очакваше тя да се влюби в него и дори Уесли беше започнал да разчита на нея. Толкова е лесно да поставиш задача на Лея, защото думичката „не“ липсва в речника ѝ. Като че ли е задължена на целия свят.

В началото Уес говори с Ким за многото задачи, които Лея трябва да изпълнява. Ким се озадачи. Тя каза, че Лея иска да върши цялата работа. Уес веднага разбра, че е безполезно да се опитва да разговаря с Ким. Всъщност започна да осъзнава, че не може да разговаря с Ким за каквото и да е. Вечер той седнаше с нея и искаше да ѝ разкаже нещо за себе си. Но очите ѝ се стрелкаха наоколо и често ѝ се случваше да скочи по средата на някое изречение. Тогава Уесли обръщаше поглед към Лея, която слушаше с внимание наведена напред всяка дума на Джъстин. А Уесли си мислеше: „Тя е моя съпруга!“

Уесли не беше сигурен кога Ким започна да му досажда. Вероятно когато тя изпищя толкова високо, че всички дотичаха, уплашени, че я е ухапала змия. Всъщност една пчела беше ужилила opakото на ръката ѝ. Съвсем спокойно Лея посипа ужиленото място с хлебна сода, а Уесли заведе треперещата и плачеща Ким във фургона, където тя отново си легна. По-късно той видя Лея, която се опитваше

да постави нещо на врата си. Доста дълго трябваше да я убеждава, за да му покаже мястото. Беше се облегла без да иска на храст от орлови нокти и имаше три ужилвания от диви пчели.

— И защо не каза? — попита Уесли.

Тя сви рамене и отговори:

— Това са само три ужилвания.

Тя не му позволи да намаже мястото със сода. Той я остави, но след това започна повече да мисли за нея. Започна да си задава въпроси.

Животът във фермата никога не беше лесен. Обратно на това, което си мислеха много хора, той нямаше много пари. Половината от плантацията Станфорд беше негова, но богатството ѝ беше самата земя. Той можеше да получи парите си, само ако тя се продадеше. Травис се беше съгласил да плаща каквото може, и каквито и да бяха оплакванията от брат му, Уес никога не бе имал съмнения за честността му. Така че Уесли не беше богат. Не можеше да си позволи армия от прислуга. Какво щеше да прави с жена, която изпада в истерия само при ужилване от една малка пчела? Можеше ли Уес да оре цял ден, после да се върне и да се грижи за къщата? Можеше ли да носи всяка сутрин закуска на Ким в леглото?

Някога, когато живееше под опеката на Травис, той имаше нужда от някой, който да се облегне на него. Ким обаче не се облягаше, повечето от времето тя лежеше върху му.

А когато я целуваше, Ким казваше:

— Уесли, тази вечер можеш да получиш само две целувки.

После свиваше здраво устни и *мляс, мляс*. След това срамежливо се размиваше, като че беше направила нещо нередно и неприлично и се отдръпваше.

Известно време беше очарован от предвзетите ѝ целувки и срамежливия смях. Вярваше, че тя иска да му внуши, че ако си го позволи, може да бъде много страстна. Но един ден той престана да ѝ вярва. Започна да мисли, че дори след като се оженят, тя ще продължи да казва:

— Тази нощ, Уесли, ще получиш само две целувки.

А може би на съпруга ѝ ще бъдат позволени три? Веднъж той се опита да разпали страстта у нея. Но тя се отдръпна изплашена. Когато

си възвърна спокойствието, тя го пошляпа, сякаш е малко момче, което трябва да се набие.

След този случай той повече не опита, но престана да си получава всяка вечер полагаемата доза целувки.

И колкото повече се отдръпваше от Кимбърли, толкова по-осезаемо усещаше присъствието на Лея. Започна да я усеща — тиха, работлива, готова да помогне винаги. Тя умееше да се справи с всяко нещо, което би затруднило всеки друг. Щедростта ѝ беше невероятна. Нищо за нея не беше прекалено много. Искаше малко, а даваше всичко.

Колкото по-дълго пътуваха заедно, толкова повече я харесваше. Не беше убеден точно кога взе решение да я задържи. Това беше станало постепенно. Знаеше, че предпочита да се ожени за Лея, отколкото да осинови Ким.

Той искаше веднага да ѝ каже, но чувстваше, че тя не би го посрещнала с отворени обятия. Не можеше да разбере защо тя не иска да го посрещне с разтворени обятия? В края на краищата ѝ даваше всичко, което тя иска. Но кой би могъл да разбере жените!

Дълго време мисли и реши, че трябва да я въвлече в ситуация, в която тя да зависи от него. Ето, имаше такава ситуация. Нейната компетентност дотолкова можеше да вбеси човек, че той се чудеше дали изобщо би могъл да я накара да се нуждае от него.

Когато се търкаляха в калта — той се усмихна при този спомен — тогава той разбра, че тя се страхува от безлюдната гора. И реши да я заведе в гората.

Както беше предположил, като се уповаваше на странната логика, с която разсъждават жените, Лея стана още по-упорита, когато разбра, че ще остане с него. Дай на жена това, което желае и само гледай как тя ще пожелае обратното.

Сега са съвсем сами, а тя се държи така, сякаш не може да го понася. Дори да живее сто години, той няма да може да разбере жените.

Но тя ще се промени. Ако трябва, би прекарал месеци в гората. Ще я ухажва, докато я спечели. Може би дори отново ще се люби с нея, за да може тя да забременее. Това е добра идея. Когато наедрее, тя ще му създава много по-малко тревоги. Тогава ще отидат във фермата в Суитбрайър, а тя ще носи детето му.

О, Лея, мислеше си той, като отправи поглед към нея през замиращия огън, нито една жена не би могла да устои на Станфорд, ако той реши да я спечели.

След като взе това решение, той се обърна на една страна и заспа.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Лея се събуди обхваната от ужас. Гората беше смълчана. Луната показваше, че не е много късно, но тя чувстваше нещо, което не беше наред. Бързо обърна глава към Уесли. Очите му бяха отворени. Предупреждаваха я. Подчини се на мълчаливата му заповед и остана да лежи безшумно, докато наблюдаваше как той придърпва сантиметър по сантиметър пушката към себе си.

— Нямах нужда от това, господине — гласът проехтя зад нея и я накара да се вцепени.

Тя беше мислила, че никога вече няма да чуе този глас. Беше се молила никога да не го чуе отново.

— Ние сме пътници като вас двамата — продължи гласът.

Лея лежеше неподвижно. От тъмнината изскочи висок мършав човек. Тя видя брадатото му лице на лунната светлина.

Бавно, като пресмяташе всяко свое движение, Уесли седна, без да изпуска пушката от ръцете си.

— Кой е с теб — попита той с толкова сънлив глас, че Лея остро го погледна и след това забеляза, че е нащрек.

— Само аз и едно от момчетата. Имате ли нещо против, ако прием от вашето кафе?

Без да изчака отговора, слабият мъж коленичи до изстиналото канче. Изобщо не си направи труда да погледне към Лея.

„Не би го направил“ — мислеше си Лея гневно. Брат й Ейб никога не причиняваше зло на жените, освен когато би могъл да получи за тях откуп. Преди години, след като беше отвякъл Никол Армстронг, той като че бе изчезнал от лицето на земята. Никой Саймънс не бе чувал нищо за него. Сега беше много по-слаб, по-възрастен, но Лея не се съмняваше, че това е той. Вероятно нямаше да им се случи нищо хубаво и Уесли беше прав да държи пушката в ръцете си. А може би ако тя се разкрие пред брат си, той ще ги остави на мира.

— Ще донеса чаша — каза тя високо, с очи, приковани върху тесния гръб на Ейб. Гледаше износеното му черно палто. Стори й се, че той трепна като чу гласа й, но не беше сигурна.

Като се движеше бързо, тя хвърли наръч клони в стихващия огън и светли пламъци се издигнаха нагоре. Бавно и преднамерено наля чаша кафе и му я подаде над разпаления огън.

Той я погледна само за миг. Не беше сигурна дали я е познал. Когато Ейб ги напусна, тя беше четиринадесетгодишно момиче. Сега пред него стоеше жена. Маниерите и говора й бяха много променени.

Неговото лице беше останало същото. Все още беше тясно. Очите му бяха разположени близко едно до друго. Носът му беше голям, изглеждаше като човка на птица, готова да нападне. Сякаш всеки момент щеше да излети и да кацне на мръсната му рошава брада.

— Бих искал да видя приятеля ти — каза Уес.

Ейб се обърна към него, без отново да обръща внимание на Лея.

— Той е само едно момче. Не вреди никому. Но ако искате да го видите... Бъд, излез, ела насам.

Лея наля още една чаша кафе и почти я изпусна при вида на мъжа, който излизаше от сянката. Може би той беше сянката. Това беше най-големият мъж, когото някога е виждала. И Уесли, и Травис бяха едри, добре сложени, силни мъже. Но пред този те изглеждаха джуджета. Беше висок над два метра и изглежда тежеше над двеста кила. Носеше размъкнати груби ленени панталони, вмъкнати във високите му черни ботуши. Гигантските му прасци изпъкваха през тях. От кръста нагоре беше гол, само с една праметната през рамо овча кожа. Ръцете му бяха огромни. Това бяха не ръце, а изваяни стволоче на дървета. При това личеше, че все още е младо момче. Лицето му беше красиво и студено, сякаш не се усмихваше никога. Вратът му беше огромен, почти колкото талията на Лея.

— Едно от момчетата — тържествуващо добави Ейб.

— Кафе? — успя да попита Лея, като проточи шия, за да може да го види.

— Бъд обича ръцете да са му свободни — каза Ейб и не позволи на *момчето* да отговори. — Вие двамата просто минавате ли оттук?

— Ловуваме — отговори Уес.

Той все още не помръдваше от постелята си и не обръщаше гръб на гиганта до себе си.

Ейб изсипа утайката на кафето и надигна малкото си върлинещо тяло:

— Сега трябва да тръгваме. Благодарим ви, госпожо.

Той подаде празната си чаша на Лея и тогава тя почувства, че той я е познал. Близко разположените му очи се приковаха в нейните, после огледаха роклята ѝ, далеч по-добра от всички дрехи, с които я бе виждал облечена.

— Хайде, Бъд.

Ейб изчезна в тъмнината, а мълчаливият гигант безшумно го последва.

В главата на Лея се въртяха всякакви мисли. Беше сигурна, че това посещение не е за добро. Доколкото тя знаеше, брат ѝ не беше извършил нищо честно през живота си.

— Какво мислиш, че искаха — попита Уес, като я наблюдаваше.

Лея подскочи виновно, чувайки гласа му. Тя не можеше да разкаже на човек от средата на Уес, че това отвратително същество е брат ѝ, който иска да ги пребие и да ги ограби. Може би той ще се въздържа, защото изпитва семейни чувства? Или по-скоро не би им навредил, защото са будни. Ейб е човек, който може да напада само в гръб.

— Мисля, че и те пътуват като нас — каза тя и се протегна с престорено безгрижие. — Аз съм много изморена. Само след няколко минути ще заспя.

Оправи постелята си, престорено весело се усмихна на Уес и си легна. Даваше си вид, че веднага ще заспи.

Никога през живота си не се беше чувствала по-будна. Някъде наблизо в гората беше нейният потаен, нечестен, страхлив и коварен по-голям брат, готов да ограби. Тя знаеше, че той ще иска от тях отплата за това, че не им е причинил зло.

Всяка част от тялото ѝ се ослушваше. Цялата беше само слух. Затаи дъх, а Уесли, който изглежда ѝ повярва, се приготви да спи.

Измина един час и Лея почувства болки по цялото си тяло. Кога Ейб щеше да ги нападне? Тя си представяше как ще се търкулне към Уес и ще грабне пушката.

Измина още един час. Започваше да се чуди дали би могла да застреля собствения си брат.

Шум откъм Уесли я стресна. Той изхърка и се обърна на другата страна.

Когато дойде сигнала на Ейб — едно пронизително изсвирване — Лея беше готова. Бавно и безшумно тя се надигна и напусна леглото си. Не си позволи да се поддаде на страха от гората и да си спомни за огромния мъж, който следваше брат ѝ. Проправяше си път през съборени пънове. Минаваше през ужасяващи сенки по посока на изсвирването, което се повтаряше, когато тя загубеше пътя.

Измина поне една миля преди да го види как се измъква иззад една върба.

Лея отскочи. Беше впила ръце в гърлото си.

— Изплаших ли те, малка сестричке?

— Да, както би ме изплашил един престъпник.

Ейб изглеждаше наранен от думите ѝ.

— Помислих, че ще се радваш да ме видиш. Аз със сигурност съм много радостен.

— Къде е онова създание? — попита Лея.

Ейб посочи над главата ѝ.

Лея погледна настрани и видя сянката на една огромна ръка. Младият мъж беше съвсем близо до нея. Тя се отмести от тази огромна маса. Той дори не се помръдна.

Ейб я хвана за ръката:

— Не обръщай внимание на Бъд — каза той, като я придърпа настрани. — И той няма да ти обърне внимание — Ейб потупа с пръст главата си.

— Защо пък трябва да му обръщам внимание — остро каза тя, като се отскубна от ръцете му. — Кога за последен път си се къпал — тя сбърчи нос.

— Колко си изтънчена! Последния път, когато те видях, ти беше по-мръсна, отколкото съм бил някога. Това беше преди да се захванеш със Станфорд.

Лея продължи да се дърпа.

— Аз съм госпожа Уесли Станфорд.

— Ти! — Ейб удивено ахна и се отдръпна от нея — Ти, една Саймънс, омъжена за Станфорд — той се засмя. — Чува ли това, Бъд? Моята собствена малка сестричка мисли, че някой като Станфорд би се оженил за нея.

Бъд с нищо не показва, че е чул.

— Никога не съм знаел, че си такава лъжкиня — каза Ейб през смях. — Всичките жени от Саймънс са уличници, но те са честни уличници. Дори мама. Хей!

Не довърши изречението, защото Лея го удари по лицето.

— Ти малка... — започна той. — Искаш ли да ти изпратя Бъд? Такива като теб ги разкъсва с една ръка. Бъд!

Бъд не помръдна, нито Лея, която го гледаше втренчено и се надяваше той да не забележи как трепери. Гигантът я погледна за миг, после отправи поглед към тъмната гора.

— Добре. Може би Бъд не е в настроение тази нощ.

Лея си отдъхна.

— Може би и той е имал майка и вярва, че хората трябва да бъдат бити, когато говорят лошо за майките си.

— По дяволите, Бъд и Кал нямат майки. Някой ги е издялал от планините. Лея, забрави слабоумниците. Искам да говоря делово с теб.

— Кой е Кал?

— Казах ти да ги забравиш. Слушай, аз нямах нищо предвид, когато казах, че си уличница. Дори и да си, това не ме засяга. Това, от което имам нужда е твоят... твоят ум. Ти беше най-умна от цялото ни семейство. Мама казваше, че е много лошо за теб, че си родена Саймънс. Слушаш ли ме внимателно?

— Много внимателно при това. Започвам да разбирам, че искаш нещо от мен.

Той се ухили:

— Виж как разбираш — в момента той имаше нужда от острия й като бръснач ум. — Знаех, че те бива. Виж се, с тази красива рокля и обноски, ти си като истинска дама.

— Не си губи времето с ласкателства. Какво искаш от мен?

— Искам да се присъединиш към нас.

— Да се присъединя!

— Не се дръж като че си по-добра от мен. Имам големи планове. Един ден ще бъда голям човек.

Лея мълчаливо го чакаше да продължи. Нищо нямаше да постигне, ако се опълчваше насреща му. Особено в присъствието на огромния човек-мечка.

— Аз искам да се присъединиш към Ревис и мен и момчетата. Ние работим по пътя към Дивия запад и ограбваме всеки, който мине оттук. Ти пътуваш с тях и знаеш точно откъде ще минат. А понеже си много умна, можеш да планираш нещата вместо нас.

— Да планирам — прошепна Лея. Започваше да разбира какво се иска от нея.

Беше чула, разбира се, за банда разбойници, които ограбват пътуващите на Запад. Но те никога не биха обезпокоици пътуващите със Станфорд.

— Ти си един от разбойниците! Ето как планираш да се издигнеш, като ограбваш хората.

— Не смятам да крада винаги — откровено каза той. — Заделям пари, за да си купя малък магазин. Ще се откажа веднага, след като платя някои дългове.

— Без съмнение комар. И ти мислиш, че аз ще стана част от отвратителната ти банда?

— Малка уличнице, не ме наричай с разни имена. Мама и татко знаят ли, че се криеш с един от Станфорд?

— За твоє сведение мама и татко са мъртви, а Уесли Станфорд е мой съпруг.

— О, да, а Бъд може да лети. Хей, как така ще си женена за Станфорд, и ще спите разделени?

Лея сведе поглед и прошепна:

— Това е дълга история.

— Има един-единствен начин един Станфорд да се ожени за една Саймънс. Била си бременна, нали? Само Станфорд могат да си помислят, че могат да се оженят за една уличница... Виж, Лея, омъжена или не, този мъж не те иска. Всеки, който притежава малко разум, дори Бъд, може да разбере това. Защо те държи в гората? Защо се криете?

Думите на Ейб бяха толкова близки до това, което тя чувстваше.

— Трябва да си тръгвам. Скоро ще съмне и Уесли ще разбере, че ме няма.

— Няма да разбере, че те няма. Той ще се радва да се отърве от една Саймънс, независимо дали е негова жена. Хайде, Лея, ела с нас. Ще те направя богата.

— Богата! От ограбване на невинни хора? Хората, които пътуват по този път са *работили* през целия си живот за това, което имат, а ти мислиш, че ще ти помагам, за да им го отнемеш? Отвращава ме. Чудя се дали оттрепка като теб има право да живее.

— Защо ти... — Той се хвърли към нея, но една мълчалива стъпка от страна на Бъд го накара да спре.

Лея примигна от учудване. Сърцето ѝ биеше бързо от гняв и страх. Тя се осмели да докосне лявата му ръка над лакътя.

— Бъд — едва пророни тя през стегнатото си от страх гърло. — Не знам пътя. Ще ме заведеш ли при съпруга ми?

Мълчаливо Бъд се шмугна между дърветата.

— Не ме притеснявай повече или Уесли ще те накара да съжالياваш — каза Лея, преди да последва сянката на Бъд между дърветата.

Тя се вмъкна в постелята си няколко минути преди Уесли да се събуди. Положи усилия да скрие притеснението си, но всеки звук я караше да подскача. Уесли забеляза страха ѝ от гората и ѝ каза, че няма от какво да се бои.

— Хората са истинската опасност. — Той я измерваше с очи. — Например онези двамата снощи.

— Какво за тях — попита нервно тя. След това се успокои. — Не са опасни, нали?

— Може би ти ще отговориш на този въпрос?

— Защо пък аз? Откъде мога да знам нещо за тях?

Той замълча известно време:

— Просто мислех, че жените разбират тези неща. Понякога те чувстват кои хора са добри и кои са лоши.

Лея се наруга затова, че се остави да я подведе. Той не познаваше снощния мъж и не можеше да знае, че той ѝ е брат. Не знаеше, че тя се е измъкнала през нощта, за да говори с него. Но тя се държеше виновно и той можеше да разбере, че нещо не е наред.

— Само богатите жени имат време да отгатват намеренията на хората. Една Саймънс като мен приема хората каквито са.

Уесли щеше да я заговори, но се отказа.

— Това е вярно само на пръв поглед — промърмори едва чуто той и после добави — Добре, Саймънс-Станфорд, стой близо до мен — и той се запровира между дърветата.

— Проклятие, проклятие, проклятие — изруга тя и го последва.

През по-голямата част от деня той вървеше доста пред нея. Само от време на време тя зърваше дрехите му далеч напред. С наведена глава тя го следваше, като се мъчеше да не мисли за Ейб. Дали ще извърши нещо, за да си отмъсти?

До здрачаване тя се убеждаваше, че Ейб все пак притежава някакви семейни чувства, и че няма да си отмъсти. Продължаваше да се оглежда зад всяко дърво. Почти очакваше да бъде отвлечена. Това би било в стила на Ейб.

Изведнъж отекна изстрел. Всичко наоколо се огласи.

— Уесли — извика тя и с цялото си тяло усещаше, че Ейб е този, който е стрелял. — Уесли!

Тя се затича. Голямото тяло на Уесли беше простряно на сред гората. Беше полуседнал, подпрян на чувала на гърба му. Голяма дупка зееше на гърдите му.

— Уесли — Лея се свлече на колене пред него — Уесли!

Той не отговори. Лежеше застинал.

— Все още диша — прозвуча над главата ѝ глас. — Нямах намерение да го убивам.

— Ти — изсъска Лея и се хвърли върху брат си.

Ейб протегна ръце, за да се защити.

— Казах ти, че се нуждая от теб, и след като не прояви никакви семейни чувства, трябваше да направя нещо.

Изведнъж Лея осъзна глупостта в думите на брат си и престана да го удря. Върна се при Уесли. Бъд беше коленичил пред него и опипваше раната му.

— Той е жив, нали? — попита отново тя и коленичи.

Бъд кимна с глава и извади един нож.

— Не! — изпищя Лея и с две ръце сграбчи голямата му ръка. — Моля те, не го убивай, ще направя всичко, което искаш.

Бъд бързо и строго я погледна. После разряза част от разкъсаната риза на Уесли.

— Момчетата никога никого не биха убили — каза с отвращение Ейб, като разтриваше удареното от Лея място. — Нека Бъд се грижи за Станфорд, а ти ела с мен.

— Няма да го оставя — отвърна упорито Лея. — Ще ти върна тъпкано за всичко това. Ако съпругът ми умре, аз ще...

— Той няма да умре. Аз съм добър стрелец. Отне ми цял ден, за да измисля този план. Мислех си, че ще направиш всичко, за да не загубиш парите на Станфорд. Може би ако го накарам да полежи известно време, ти ще ми помогнеш, докато той се лекува.

— Ти, глупав... — започна тя. — Как можеш да стреляш по някого, само за да помогнеш на престъпните си планове. Уесли, чуваш ли ме?

Лея смъртно усети присъствието на този огромен мъж, който внимателно опипваше ребрата на съпруга ѝ. Въпреки сълзите на ярост и на болка, тя бе щастлива за помощта, която получи.

— Ела — Ейб я издърпа. — Нека момчетата се грижат за него, те са добри доктори. Аз и ти имаме да поговорим.

— Няма да говоря с теб, ако...

— А искаш ли да го довърша? Като че нямаш голяма възможност да се пазариш. Показа ми, че не изпитваш истински чувства към семейството, така че защо трябва да ме е грижа за теб.

— Ти винаги си се грижил само за себе си.

Ейб я гледаше мълчаливо.

— Кажи, когато си готова да ме слушаш — каза накрая.

— Никога. Аз... — в този момент Уесли простена и тя се върна при него.

— Лея — прошепна той, като едва отвори очи. — Измъквай се оттук. Спаси се. — Главата му се наклони на една страна.

— Не — изкрещя тя. — Той не е...

Тя погледна Бъд, който кимна.

— Имаш избор, госпожа — каза Ейб. — Ти ще ми помогнеш, а аз ще се грижа за богатото ти момче. Но ако продължиш да ми отказваш и да ме обиждаш, аз ще го оставя да изгние тук. Решавай бързо. Изглежда той губи много кръв и може да умре.

Само за няколко секунди Лея взе решение.

— Ще ти помогна — прошепна тя с ръка върху студеното чело на Уесли. — Какво трябва да направя?

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Лея погледна спящия Уесли. Раната изглеждаше чиста и тя разбра, че състоянието му не е толкова лошо, въпреки че бе загубил много кръв. Той лежеше на съвсем чисто легло в стара дървена колиба, скрита на един планински склон.

Тя стана бавно от крайчеца на леглото и излезе да изхвърли една тенджера мръсна вода. Двамата млади мъже Бъд и Кал стояха пред вратата. В ранната утринна светлина огромните им тела приличаха на пазители на планините. Тя беше толкова разтревожена за Уесли, че не забеляза приближаването на Кал — вторият брат. Сега те се бяха възвисили — и двамата огромни и мълчаливи, съвсем еднакви. Двамата бяха пренесли Уесли в колибата, и без да проронят дума й бяха помогнали да го измие и да го превърже.

— Спи — каза тя на мълчаливите мъже, които стояха от двете страни на вратата. — Мисля, че съвсем скоро ще се оправи.

— Казах ти, че ще се оправи — високо каза Ейб. Гласът му я стресна и тя го видя да се измъква иззад колибата.

— Винаги ли трябва така да се промъкваш и да стряскаш хората? — Лея отправи гневен поглед към брат си.

— Ти си най-неучтивата сестра, която човек някога е имал. Или ще ме слушаш, или ще се справим с твоя богат мъж.

Всяка частица на тялото й се противеше на идеята да съдейства на брат си. Тя би направила всичко, което поиска от нея, докато се възстанови Уес, но щом се оправи, ще се измъкне оттук.

— Какво искаш от мен? — попита тя войнствено.

Той изсумтя, без да обръща внимание на тона й.

— Не е нужно много, за да помогнеш на член на собственото ти семейство. Всичко, което искам от теб е да мислиш. И може би малко да готвиш...

Тя рязко изправи глава.

— Значи това? Ти не се нуждаеш от мен, за да планираш грабежите си, а просто имаш нужда от някой, който да носи, да мие и

да върши цялата черна работа.

— Е, Лея — започна той. Усмихна се и показа разядените си зъби. — Разбира се, че това е, което искаме. Ще дойдеш да готвиш за нас, малко ще чистиш и изобщо ще вършиш тази работа, която вършат жените. Няма нищо лошо в това, нали? Не сме толкова много, колкото татко и децата, за които се грижеше.

Лея почувства облекчение. Идеята да планира грабежите им й беше противна и въпреки че грижата за лагера щеше да бъде трудна работа, тя предпочиташе да се занимава с това, отколкото да върши нещо нечестно.

Ейб я наблюдаваше.

— Почувства се по-добре, нали — каза той. Гласът му звучеше меко, като че говореше на коте. — Само малко ще чистиш и малко ще готвиш. Въпреки че момчетата ядат страшно много.

— Какво ще получа в замяна?

— Ще можеш да се грижиш за богатия си съпруг. — Той погледна надолу — Въпреки че е по-добре да не казваш на Ревис за него. Мисля, че това трябва да бъде нашата тайна — той говореше, без да обръща никакво внимание на двамата млади гиганти.

Лея погледна първо Бъд, после Кал. Лицата им не изразяваха нищо. Чудеше се колко ли са умни и дали осъзнават пренебрежителното отношение на Ейб към тях.

— Кой е този Ревис?

— Моят партньор — гордо отвърна Ейб. — Ние сме заедно. Дватама въртим цялата работа.

— Какво ще стане, когато Уесли оздравее?

Ейб й се ухили.

— Ще кажа на Ревис, че си избягала, защото не си могла да понесеш всичко това. Случвало се е много пъти и преди. Обикновено преуморяваме жените от работа.

— За да получиш готвач ли стреля по съпруга ми? След като толкова лесно си намиращ готвачки и толкова често трябва да си ги сменяш, защо изобщо трябваше да *стреляш* по някого?

Ейб се озадачи. След малко се усмихна:

— Искам сестра ми да е близо до мен. Не съм те виждал от дълго време.

Лея грабна едно дълго дърво от една купчина и се запъти към него.

— Ако ме нараниш, Лея, никога няма да се измъкнеш от тази гора.

Той покри лицето си с ръце. Гласът му изразяваше едновременно молба и предупреждение.

Тя замахна с дървото и спря на косъм от главата му:

— Ах ти мръсен, отвратителен изнудван — изсъска тя. После се обърна и тръгна към колибата при Уесли.

— От вас момчета няма никаква полза — обърна се той към двамата зад гърба ѝ. — Почакайте да кажа на Ревис как оставяте някой като нея да ме заплашва и почти да ме убие. Ревис ще трябва да ви каже две-три думи.

Лея отдели малко време за себе си. Разопакова малкото неща, които бе взела със себе си, когато тръгна с брат си. Желаше Уесли да се събуди и тя да може да му разкаже някоя история за това къде отива, въпреки че досега не се бе замисляла какво може да му каже. Но той спеше тежко. Дишането му беше дълбоко и бавно. Челото му беше напрегнато от болка. Дълбока резка пресичаше веждата му.

Тя седна до него и докосна бузата му. В този момент тя не можеше да си спомни защо му беше толкова сърдита през последните няколко месеца. Помнеше единствено как се влюби в него като малко момиче. Може би присъствието на Ейб ѝ напомняше отвратителната ферма на детството ѝ. Но мислите за Уесли я караха да разсъждава трезво.

— Достатъчно си се навъртала около него. По-добре спри да го съзерцаваш и ела. Ревис ще иска закуска. Той не обича да изпуска от поглед момчетата за дълго време.

Лея тихо се наведе и нежно целуна омекналите от съня устни на Уес.

— Ще се върна веднага щом успея — обеща му тихо тя и напусна колибата.

Ейб се вгледа в изгряващото слънце с присвити очи.

— Да тръгваме — каза. Очевидно започваше да става нервен.

Пътят надолу криволичеше като лабиринт покрай скали и къпинови храсти. Докато се мъчеха да слязат, Лея се опитваше да

мисли. За нея щеше да бъде по-добре ако успее да разбере всичко за тази банда, към която се бе присъединила по принуда.

— Къде са Бъд и Кал — попита тя, като отместваше един бодлив клон пред лицето си.

— Те не обичат да вървят с другите. Прекалено глупави са, за да разберат, че хората трябва да бъдат заедно. Дори Ревис не може да ги накара да разберат това.

— Този Ревис успявал ли е някога да ги държи изкъсо?

Ейб се спря и обърна лице към нея.

— Ако искаш да спечелиш момчета на своя страна срещу мен, по-добре се откажи веднага.

Лея се опита да скрие, че планира точно това.

— Ревис и момчетата са братя — добави Ейб — някои семейства се държат здраво един за друг.

— Искаш да кажеш, че има още едно от тези „момчета“? Гигантите са *трима*?

— Не, Ревис има нормален ръст, не е глупав и по нищо не прилича на момчетата. Те не са кръвни братя. Майката на Ревис е довела отнякъде Бъд и Кал, когато са били бебета. Били са отгледани заедно с Ревис и това означава нещо за тях.

Лея направи гримаса зад гърба му. Беше й омръзнало да слуша намеците му за това, че не е привързана към семейството си. Известно време вървяха мълчаливо.

— Бъд и Кал говорят ли изобщо?

Ейб изсумтя:

— Само когато им досаждаш и не ги оставяш на мира. Изглежда, че имат толкова малко мозък, че не могат да измислят какво да кажат.

— Мислиш, че колкото повече приказва човек, толкова повече мозък има в главата си?

— Лея, понякога си прекалено умна. Аз не мога да говоря толкова хубаво, но Ревис може. Опитай с него. И бъди внимателна. Не го нападай с тояги, защото момчетата го защитават винаги. Няма да ми е приятно да видя сестра си наранена.

— Сигурна съм в добрите ти намерения — каза тя саркастично.

— Не аз, а ти си тази, която не храни добри намерения към семейството си.

Лея изобщо не си направи труда да му отговори.

След още няколко минути пред погледа им се разкри малка поляна. В средата ѝ се намираше разнебитена колиба. До нея имаше купчина съчки. Наблизо ромолеше поток. От задната страна на колибата се появи измършавяла и изтощена жена. Със слабите си ръце тя пое няколко дебели пъна от купчината.

— Коя е? — попита Лея, като се спря и погледна жената.

— Верити — отвърна Ейб. — Тя е нашата последна въ... готвачка. Но тя не издържа много дълго време. Момчетата, те все ядат и ядат — добави, а погледът му отбягваше очите на Лея.

Лея не попита нищо повече, но продължи да наблюдава жената, докато слизаха надолу към колибата. Верити дори не ги погледна. Всъщност тя изглеждаше толкова изтощена, че изобщо не я беше грижа кой идва към поляната.

— Пригответи лапачката — изкомандва Ейб, като снижи глас.

Жената тръгна към колибата, без да се забърза и без да обръща внимание на думите му.

Бъд и Кал изникнаха на поляната сякаш никога не я бяха напускали. Само след миг колебание Лея последва Верити към колибата и пое дървата от ръцете ѝ.

— Ти седни — заповяда тя нежно. — Аз ще сготвя.

Очите на Верити проблеснаха изненадано. Това беше единствената ѝ реакция, преди да отиде в един ъгъл и да клекне на пода.

— Не там — каза Лея учудено. — Седни на масата.

Верити я погледна уплашено и поклати глава.

— Страхуваш ли се от Ейб?

Жената поклати глава.

— От Бъд и от Кал?

Отново поклати глава.

— Ревис — прошепна Лея и видя как това име накара другата да се смали. — Това е отговорът — каза Лея и започна да оглежда чувалите с продукти. — Ето какъв бил партньорът на Ейб — прошепна Лея на себе си.

Ако имаше място, където Лея да се чувства удобно, то беше пред огъня. През целия си живот, докато се беше омъжила, тя винаги и всякак се бе грижила за храната: да я отгледа, съхранява и да я приготвя. Сега, когато започна да готви, в съзнанието се прокрадна

идеята, че едно добре приготвено ядене би спечелило Бъд и Кал на нейна страна. Вероятно тя щеше да се нуждае от помощ, ако този Ревис беше толкова груб, колкото показва държанието на Верити.

В колибата имаше изобилие от провизии. След като намери една крадена рокля в чувалите, Лея осъзна, че всичко тук е крадено. Тя не искаше да допусне да падне духом. Бъд и Кал ѝ бяха помогнали за Уесли и тя щеше да им се отплати с едно вкусно ядене, много вкусно ядене.

— Не можеш ли да побързаш — настоя Ейб — Ревис може да се върне всеки момент.

— Ако не ми се мотаеш в краката ще свърша много по-бързо — отговори Лея и подаде на Верити едно твърдо сварено яйце.

— Тя не заслужава нищо за ядене. При нас, който не работи, не трябва да яде.

— Някой я е изтощил до смърт. А сега изчезвай оттук или ще кажа на Бъд и Кал, че ми пречиш да готвя.

За нейно учудване и радост Ейб пребледня и напусна колибата.

— Е, като че ли той малко се страхува от момчетата. — Тя погледна към Верити, като очакваше потвърждение на думи те си. Но жената лакомо тъпчеше яйцето в устата си.

Час и половина ѝ отне приготвянето на храната. Количеството ѝ дори учуди Лея.

— Бъд, Кал — провикна се тя към задната врата.

Ейб изсумтя обидено:

— А мен не ме викаш, нали? — и се шмугна в колибата.

В малката колиба имаше само огнище, маса с пет стола и одеяла в ъглите. Навсякъде бяха разпръснати торби и чували с господ знае какво, мислеше си Лея.

Когато отново влезе вътре, видя Бъд и Кал седнали да се хранят. Тя седна срещу тях. Ейб беше заел челното място. Когато се опита да накара Верити да седне до тях, жената се сви още повече в ъгъла си. Ейб се намеси рязко:

— Не я притеснявай. Тя се страхува от Ревис. Макар че не знам защо — добави бързо. — Ревис е наистина хубав човек, нали момчета?

Нито Бъд, нито Кал си направиха труда да отговорят. Продължиха да се хранят с вечерята, която Лея беше приготвила.

Маниерите им бяха по-добри от тези на Ейб, който тъпчеше храната в устата си.

Докато Лея ядеше, се притесняваше за Уесли. Щеше ли да си почине, щеше ли да се опита да стане и да я търси, беше ли гладен, как щеше тя да намери обратно пътя към него...

— Яж — изкомандва Ейб — Ревис не обича мършави жени. Изведнъж в съзнанието ѝ проблесна тревога.

— Какво го интересува моето тегло? Това не засяга този твой партньор в престъпленията.

— О, нищо — побърза да отговори Ейб — просто той е един истински джентълмен и харесва красивите жени.

Лея се наведе напред и каза:

— Нито един джентълмен не си изкарва прехраната като ограбва хората.

— Добре казано — разнесе се глас зад Лея.

Тя се обърна. Ейб подскочи и събори стола си.

— Господин Ревис — каза Ейб с отворена уста. Целият излъчваше уважение и страхопочитание. Гласът му издаваше страх.

Лея не знаеше какво точно е очаквала, но със сигурност мъжът на вратата не беше това. Той беше висок, широкоплещест, със стройни бедра, с черна къдрава коса. Тъмнокафявите му очи привличаха погледите. От красивото му квадратно лице очите се впиваха в нейните, а устните му се бяха свили в подигравателна усмивка.

Студени тръпки я побиха.

— Това е тя, господин Ревис — каза Ейб. — Това е сестра ми. Не е ли красива? А освен това е здрава и издръжлива. Няма да можеш да я изтощиш за месец-два.

Лея не можеше да отдели погледа си от мъжа. Нещо в него я плашеше и очароваше едновременно. Тя навлажни устни.

Бавно като котка мъжът приближи до нея. Беше облечен с черна копринена риза, черни вълнени панталони и черни кожени ботуши. Грациозно ѝ подаде ръка.

Лея прие ръката и за миг си представи, че е в салона на имението Станфорд. Изправи се и застана пред него, като че той я канеше на танц.

— Тя наистина е чудесна — снижи тон Ревис.

— Знаех си, че ще ти хареса, господин Ревис. Аз просто го знаех. Тя наистина има желание. В нея гори огън. Ще те направи наистина щастлив.

Лея стоеше там и държеше ръката на Ревис в средата на мръсната колиба. Зад гърба си дочуваше тихите звуци, които издаваха Бъд и Кал докато се хранеха. Бавно думите на брат ѝ започнаха да достигат до нея.

За миг отмести погледа си от Ейб към Ревис и бързо всичко започна да ѝ се изяснява. Ревис не беше ничий партньор, а най-малко на Ейб Саймънс. А Лея не беше там, за да готви. Тя беше нещо като подарък за този красив и чаровен негодник.

Издърпа ръката си.

— Мисля, че има недоразумение. Аз дойдох тук, за да готвя.

— Не е ли забавна — каза Ейб, като се разсмя нервно. — Малката ми сестричка познава мъжете. Тя просто ги обича. И аз виждам, че много те харесва, господин Ревис. Продължавай, Лея, целуни го.

Като вихрушка тя се обърна към брат си и изръмжа:

— Ти ми каза, че се нуждаете от готвачка, но очакваш от мен да протитуирам за теб, нали. Добре, чуй ме, подлизурко такъв. Аз не протитуирам за никого. Няма да спя с никого, особено с престъпник като този.

Ейб пребледня.

— Господин Ревис — започна той, — тя не искаше да каже това. Знаеш как всички госпожи те харесват. Тя просто си мисли, че много повече ще я харесате, ако се прави на по-труднодостъпна.

— Ти... — ахна Лея и се хвърли към брат си.

Ревис протегна силната си ръка, хвана Лея през талията и я придърпа към себе си.

— Каквато и да е причината, радвам се, че си тук — каза той. — Харесвам жени с характер. — Свободната му ръка започна да гали ръката ѝ над лакътя. — Харесва ми да укротявам тигрици.

— Тогава това харесва ли ти — извика тя и го изрита в слабините.

Тя прочете по очите на Ревис, че каквото и да ѝ се случеше след това, тя си го е заслужила. Защо винаги красивите мъже са убедени, че жените ще се влюбят в тях?

— Нито един мръсен крадец няма да ме докосва — каза тя с ненужна храброст. В следващия миг започна да отстъпва и да се отдалечава от Ревис.

— Хвани я, господин Ревис. Тя е неблагодарна сестра и заслужава каквото и да ѝ дадете.

Очите на Ревис бяха студени, сурови и плашещи. Той се приближаваше към Лея.

Тя отстъпи към масата и постави един стол между тях.

— Остави ме — предупреди тя. — Не искам да ме докосваш.

— Прекалено си красива, за да ме е грижа какво искаш. — Ревис захвърли стола настрани.

Тя продължи да отстъпва. Прегърна през раменете продължаващите да се хранят Бъд и Кал.

— Помогнете ми — помоли тя.

Младите мъже не ѝ обърнаха внимание.

— Момчетата се подчиняват само на мен — каза Ревис, като приближаваше. — Защо не престанеш с тази игра? Ела при мен. Аз управлявам тази малка империя и всички ми дават каквото искам. Или се стараят да ми го дадат.

Верити започна да хленчи в ъгъла.

— Това ли е, което си направил на Верити? Насилил си я?

Той се усмихна загадъчно.

— Когато жените ми не ми се подчиняват, аз ги наказвам.

Въпреки нежеланието си, Лея потрепери. Ако някога успееше да излезе оттук, щеше да отмъсти на брат си. Очите ѝ проблеснаха към Ейб. Само след миг Ревис беше върху нея.

Той хвана ръката ѝ, изви я зад гърба ѝ и я привлече към себе си.

— Имаш огън в себе си, моя хубавице — прошепна ѝ той. — Огън, който имам намерение да споделя.

— Спри — извика тя. В гласа ѝ имаше много повече молба, отколкото искаше.

Устните на Ревис доближиха врата ѝ.

— Ще се научиш да се наслаждаваш на това, което ти предлагам — каза той предразполагащо.

Трудно ѝ беше да разсъждава. Не само защото не искаше да отговори на горещите му устни, а и защото подозираше, че ако Ревис започне да се разпорежда с нейния живот, вероятно с живота на Уесли

ще бъде свършено. Единственият начин да го спаси беше да спре Ревис.

Тя не е достатъчно силна, за да го спре, но Бъд и Кал могат да го направят. Само да можеше да ги спечели!

— Не обичам любенето пред хора — прошепна Ревис. — Ела навън, където ще бъдем съвсем сами. Ще ти покажа мъжа, който се крие в крадеца, от който се страхуваш.

— Не се... — започна тя.

Ръката на Ревис се затегна около гърлото ѝ, палецът му хлътна навътре и спря дъха ѝ.

— Вероятно трябва да се страхуваш. Обичам жените да се съпротивляват.

— Защото не можеш да си намериш жена, която да те желае наистина.

Той повдигна тъмни вежди.

— Може би трябва да те науча на някои обноски. Малко болка би те накарала да проявиш желание.

— Тя го заслужава — насъскваше го Ейб.

— Млък — излая Ревис, като не изпускаше от поглед лицето на Лея. — Глупавият ти брат разказа ли ти за мен? Вземам каквото искам и го използвам докато се износи напълно. Не можеш да ми устоиш. Не можеш да се бориш с мен, защото винаги побеждавам.

Той я целуна грубо и страстно по устните.

Когато се отдръпна, светлината в очите му говореше, че е сигурен, че тя вече го желае. Беше убеден, че целувката му ще я накара да падне в краката му.

Лея изръмжа и се изплю в лицето му. После извърна глава, когато той повдигна ръка да я удари.

— Бъд и Кал — каза тя, — ако не ме защитите, никога вече няма да ви готвя.

При тези думи ръката на Ревис увисна във въздуха. Той рязко я освободи и я блъсна към стената. Красивото му лице се беше изкривило в грозна усмивка.

— Мислиш, че можеш да настроиш братята ми срещу мен? Мислиш, че можеш да контролираш всичко, което е мое?

— Не, аз... не искам да ме докосваш. Това е всичко. Не искам да контролирам.

Нещо в него я уплаши повече от всякога. Ръцете ѝ се бяха вкопчили в стената зад нея, сякаш с нокти можеше да издълбае пътя към свободата.

— Трябва да запомниш, че аз съм господарят тук. Нито една проклета жена... — и той отново вдигна ръка да я удари. Но не я достигна.

Голямата ръка на Бъд леко хвана Ревис за китката.

— Жената ще готви — каза той. Гласът му звучеше благо, но се чувстваше повелителна нотка.

Лицето на Ревис беше озадачено. Той започна да говори, но погледна мъжете, които го пазеха и го караха да изглежда малък, очите му се върнаха върху Лея и това, което тя видя в тях, я накара да потрепери. Сега вече той я мразеше. За миг почти съжали, че не му се е отдала.

Ревис откопчи ръка от хватката на Бъд, обърна се на пети и излезе от колибата.

За момент всички останаха мълчаливи. След това Верити започна да плаче високо. Ейб тежко седна на един стол.

— О, боже, Ревис не е човек, когото можеш да ядосваш безнаказано.

Бъд и Кал се спогледаха мълчаливо и също излязоха от колибата. С треперещи ръце Лея започна да прибира масата.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Лея успя да се измъкне от колибата едва късно вечерта. Ревис не се беше върнал. Верити беше толкова уплашена от нападението му над Лея, че трябваше да минат часове, за да се успокои. В пристъп на истерия тя повтаряше непрекъснато как Ревис ще се върне и ще убие всички тях. Лея изми крехката жена и най-накрая я приспа.

Ейб започна да обяснява нещо за държанието на Лея, но само няколко добре подбрани от нея думи го накараха да млъкне и да напусне помещението. През по-голямата част от деня тя готви. По време на обяда положи максимум усилия, за да благодари на Бъд и Кал за помощта. Те не реагираха изобщо, сякаш не я бяха чули. Импулсивно Лея целуна всеки един от тях по бузата.

— Не мислиш да си лягаш с тези бездушни кукли, нали — изквича Ейб. — Не можеш да отхвърлиш Ревис заради тези глупаци.

— Ейб — започна Лея безстрастно — чух достатъчно от теб. Ако ти...

— Ако продължаваш да ни подлудяваш, ще разкажа за богатото ти момче, скрито далеч оттук — срязва я Ейб. — Помисли добре, преди да ме заплашиш отново.

Лея не каза нито дума повече. Ейб се изкикоти самодоволно и продължи да ѝ напомня за малките домашни задължения, които ѝ се полагаха.

Тя свърши работата си едва през нощта и потегли по дългия път към колибата на Уесли. По целия път нагоре тя мисли историята, с която да оправдае отсъствието си. Пристигна много изморена. Сърцето ѝ беше силно. Дали Уесли е добре?

Запали фенера до леглото и въздъхна с облекчение, когато го видя да спи кротко. Той веднага отвори очи.

— Лея — прошепна.

— Сега съм тук. Донесох ти храна. Можеш ли да се храниш?

Той мълчаливо я наблюдаваше.

— Къде беше, Лея — меко попита той и се помъчи да седне.

— Не ставай, лежи спокойно. Аз ще те нахраня.

Опита се да го спре, но той отмести ръцете ѝ:

— Искам отговор.

Това не беше молба, а заповед. Изведнъж тя усети, че ѝ идва много. Тръсна се на края на леглото, сложи ръце пред лицето си и започна да плаче.

— Лея, скъпа! — той хвана нежно ръката ѝ. — Не исках да те разплаквам.

— Аз... Извинявай! — каза тя хълцайки. — Страшно съм измъчена. Толкова неща се струпаха наведнъж...

— Какви неща? — каза той през зъби. — Кой стреля по мен? Къде беше цял ден?

Лея избърса лице с опакото на ръката си. Въпреки умората си тя нямаше намерение да му разказва патилата си.

— О, Уесли, случи се нещо ужасно. Мъжете ловуваха и те простреляха по погрешка. Помогнаха ми да те пренеса до тук и си заминаха. Страхуваха се да не започнеш да ги преследваш, когато дойдеш в съзнание и затова побързаха да си тръгнат.

Пое дълбоко въздух. Предстоеше най-трудното.

— След като те доведохме, едно малко момиче се появи на вратата. Тя ме помоли да я придружа до къщата ѝ. Баща ѝ е починал, а майка ѝ и шестте ѝ малки братчета и сестрички са повалени от шарка. Това момиченце трябва самичко да се грижи за тях. Реших, че тук ще бъдеш добре сам и тръгнах с нея. През целия ден готвих, чистих и се грижих за болните.

Спря рязко и го погледна. Очите ѝ го умоляваха да ѝ повярва. Още един спор за днес би ѝ дошъл твърде много.

Уесли я прониза с поглед. Никога през живота си не бе изричала толкова много лъжи накуп. Въпреки това тя го молеше да ѝ повярва. Под очите ѝ имаше сенки, роклята ѝ беше покрита с мазни петна. Той знаеше, че никой не живее в тези гори и точно затова я бе довел тук. Знаеше, че има гнездо на разбойници, които убиват всеки, който попадне в тяхната територия.

А Лея съчинява история за жена със седем деца, която живее тук. Точно сега той се чувстваше прекалено слаб, за да стане и разбере къде е била през целия ден. Уплашеният ѝ вид говореше ясно, че тя няма да му разкаже какво се е случило.

— Ти винаги се грижиш за другите и се опитваш да разрешиш проблемите им — той се опита да се усмихне.

— Нали... нямаш нищо против — попита тя със затаен дъх. Наистина ли той щеше да ѝ повярва? Дали раната му нямаше да се отвори, когато тръгне да я търси?

— Лея — гласът му беше мек, — такъв ли тиранин съм бил, та мислиш, че ще те принудя да останеш тук и да оставиш една вдовица с няколко дечица да умрат? Това ли мислиш за мен?

— Не... не съм сигурна какво мога да очаквам от теб. Раната ти не изглежда толкова опасна, колкото мислех. Тревожих се, че те оставям сам в колибата.

„Прекалено си уплашена от нещо, за да останеш с мен“, мислеше си той. Взе ръката ѝ и я целуна.

— Можеш ли да останеш, или трябва да се върнеш?

Тя се ужасяваше от обратния път надолу по склона в нощта, но се страхуваше да остане при Уес. Ревис можеше да я търси.

— Трябва да се връщам. Всичко ще бъде добре, нали.

— Ще оцелея някак си, макар че ще ми липсваш. Ти върви и гледай да поспиш повече. Аз просто ще ям и ще поспя още малко. Не мога да върша нищо друго, защото ме боли. — Гласът му звучеше уморено.

— Да — промърмори Лея и с последни сили излезе от колибата.

— Проклетата да е — възкликна Уесли, след като вратата се затвори.

В какво ли за бога се е забъркала? Първо се измъква през нощта, за да се среща с онзи нехранимайко, който беше в бивака ни, а после през целия следващ ден е нервна и неспокойна като гърмяща змия. После го прострелват и докато раната му кърви до смърт, тя се бори с някакъв негодник.

Днес Уесли остана в леглото, хапна от храната, която някой му беше донесъл и зачака завръщането на жена си. Когато отново я видя, тя изглеждаше с десет години по-стара и изплашена до смърт. Какво, по дяволите, ставаше?

Внимателно, с ръка на превързаните си гърди той се надигна от леглото. Въпреки всичката кръв, която загуби, раната не беше толкова страшна. Умишлено се опита да се отърве от Лея преди тя да пожелае

да го прегледа. След като тя можеше да лъже, и той щеше да ѝ отвърне със същото. Трябваше да ѝ се покаже по-болен, отколкото е.

Излезе навън. Вдигна глава и се послуша. Беше много лесно да чуе как Лея си проправя път надолу по склона. С тези стъпки тя нямаше да успее да свърши нещо кой знае колко тайно.

Последва я и чу още нечий стъпки отляво. Бяха тежки и тромави. Позна големия мъж, когото видя за пръв път в бивака. Той незабелязано следваше Лея.

Безшумно се плъзна наляво. Държеше един голям клон. Трябваше да държи нещо тежко, за да привлече вниманието на огромния човек. Следва ги доста време преди да спре над колибата на поляната. Мълчаливо наблюдаваше Лея, която се отправи към задната страна на колибата. Различи един слаб мъж, който се затича да я посрещне.

Думите му достигат до него:

— Къде, за бога, беше?

Уесли наблюдаваше всичко клекнал на земята. Не можеше да си обясни в какво точно се е забъркала Лея.

Изведнъж подскочи. Нечий крак беше стъпил върху клона, който носеше. Погледна нагоре и срещна погледа на младия гигант. Инстинктивно приготви юмрук, но в същия миг някой зад него го хвана. Обърна се и видя втори великан.

Издърпа си ръката.

— Само някой от вас да докосне жена ми, ще ви убия — закани се той.

Не беше уместно от негова страна да ги заплашва точно в този момент, но това не му попречи.

— Засега тя е в безопасност — каза един от мъжете.

— Върни се в колибата си преди раната ти да се отвори.

Уес ги огледа на лунната светлина и осъзна, че всичко, което се случва, е много опасно, а Лея някак си е замесена.

— Жена ми се нуждае от помощ, нали? — искаше му се да може да им се довери.

— Ела в колибата и ще поговорим — каза единият от мъжете.

Четири часа по-късно Уесли беше отново сам в малката колиба. Фенерът бе угасен. В стаята бе тъмно, но гневът на Уес бе достатъчно силен, за да освети половината свят.

В началото бе доста трудно Бъд и Кал да проговорят. Сякаш не бяха използвали гласовете си никога преди това. Но след като бяха убедени от силния интерес на Уесли, започнаха да говорят и вече беше трудно да спрат.

Не помнеха родителите си. На три години са били осиновени от майката на Ревис. Били толкова едри, че всички наоколо ги зяпали. Още от момче Ревис бил много чаровен крадец. Всички смятали близнаците за малоумни заради ръста им и мълчаливостта им. Единствено Ревис е бил винаги добър с тях. Когато поотраснали, майка му ги ползвала като допълнителен впряг волове. Така че когато Ревис им предложил да потеглят на Запад, те с удоволствие се съгласили.

От четири години живееха в гората на Кентъки. Въпреки че бяха много задължени на Ревис за доброто му държание към тях, те не одобряваха начина, по който той се отнасяше с жените, които водеше в колибата. Няколко пъти двамата се бяха опитали да помогнат на пленничките, но те изпитвали ужас от младите гиганти, още повече, че Ейб съчинявал страховити истории за тях.

Лея беше различна. Тя не беше повярвала на думите на Ейб, че са глупави и беше мила с тях.

— Лея винаги взима присърце хорските проблеми — промърмори Уесли — Ще ѝ помогнете ли да избяга?

Бъд и Кал се спогледаха.

— Тя няма да тръгне без теб. Ейб казва, че ако тя избяга, той ще каже на Ревис къде си.

— Ревис ще те убие — каза Кал. — Той не обича други мъже да докосват жените му.

— Нито пък аз — рязко отвърна Уесли и започна да ги разпитва за делата на Ревис.

Уес знаеше, че от години, още преди Ревис да дойде на запад, крадци бяха ограбвали пътниците по тези места. Бъд и Кал знаеха единствено, че Ревис осведомява някого, когото всички наричаха Танцъора.

— Искат ми се да разбера кой е Танцъора — каза Уесли замислено.

Мъжете станаха.

— Сега трябва да се връщаме. Ревис ще си дойде всеки момент. Ти само оздравявай. Ние ще се грижим за твоята красива дама.

— Тя е истинска дама, нали — каза си Уес, след като мъжете излязоха от колибата.

Сега седеше сам и премисляше всичко, което беше научил току-що. Беше впечатлен, много впечатлен, че Лея рискува толкова много, за да го защити. Замисли се за брака си. Не беше направил нищо, което да я накара да го обича. Само за миг си спомни за Кимбърли. Помисли как тя би постъпила в същата ситуация. Беше сигурен, че тя никога не би рискувала красивата си глава и скъпоценната си девственост, за да помогне някому.

— Ще направя всичко за теб, Лея — прошепна той в мрака. Точно сега той трябваше да остави момчетата да защитават жена му, но когато оздравееше и раната му престанеше да кърви и при най-малкото движение, щеше сам да я спаси. Щеше да се постарее никога вече да не ѝ бъде в тежест.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Тази нощ Лея не можа да спи много. Непрестанно сънуваше кошмари за това какво може да се случи на Уесли в колибата. В тези гори може да се очаква всичко. Онази мечка, която бяха видели, можеше да събори вратата и да го нападне. Още по-лошо — Ревис можеше да го намери и да го простреля в сърцето.

Събуди се с главоболие. Очите ѝ бяха подути.

— По-добре да не изглеждаш така — каза Ейб на закуска. — Ревис харесва красивите жени.

— Не ме е грижа за Ревис. Ще правя това, което искам.

Ейб се наведе по-близо до нея.

— По-добре задоволи желанията му. Иначе аз ще му кажа къде е богатият ти любовник.

С треперещи ръце Лея се върна към пълния с бекон тиган.

След закуска прибра всичко и се зае с обяда. Тогава видя Ревис. Стоеше облегнат на стената. С дълъг нож с тънко острие си оформяше маникюра.

Тя подскочи. Повдигна глава и го отмина.

Той хвана косата ѝ и я уви около китката си.

— Значи дамата е достатъчно добре възпитана, за да не обръща внимание на един крадец.

— Остави ме. Не ми трябва твоето внимание. Имам достатъчно работа. Бъд и Кал...

Той дръпна главата ѝ назад.

— Ще съжаляваш, че ги настрои против мен — той доближи устни до нейните.

Лея го видя да се усмихва. Косата ѝ беше опъната до край и в този миг тя почувства много силна болка. Той я бутна. Триумфално държеше в ръка кичур от къдриците ѝ. Тя прокара ръка през задната част на главата си и усети нащърбеното място, което Ревис беше подстригал с острия си нож. Затича се към къщата, съпроводена от смеха на Ревис.

Денят я изтощи до краен предел. Готви и чисти, без да обръща внимание на присмехулните подмятания на Ейб. Защищаваше Верити, която се разплакваше винаги, когато някой мъж приближеше до нея. Където и да погледнеше, навсякъде виждаше Ревис, който я наблюдаваше. Внезапно се появяваше от гората или зад купчината дърва. Стоеше мълчаливо в някой ъгъл на колибата. Никога не приближаваше достатъчно близо до нея и не я докосваше. Откакто беше отрязал кичур от косата ѝ, Бъд и Кал винаги бяха близо до нея. На два пъти Лея улови Ревис да наблюдава момчетата. По залез-слънце той изчезна и скоро след това Лея каза на Бъд, че отива да посети съпруга си. Огромният мъж кимна с глава веднъж. Лея не беше сигурна дали я е разбрал. Ако някога изобщо имаше време, тя би се заела да разбере дали наистина двамата мъже са толкова глупави, колкото казваше Ейб.

— По-добре да се върнеш преди Ревис — предупреди Ейб.

Лея не му обърна внимание.

Нагоре по склона мислеше, че това, което най-много я тормози е, че трябва да лъже. Като че ли на всеки разказваше различна история. Уесли лежеше сам в колибата и без съмнение проклинаше лошия си късмет да бъде свързан с една Саймънс. Беше решил да остане с нея, понеже тя е по-забавна. Но къде сега е удоволствието?

Тя отвори вратата на колибата. Уесли никога не беше виждал поточаян и безпомощен човек от нея. Изглеждаше толкова нещастна, че на него му се прииска да се разсмее. Откакто я познаваше, независимо какво ѝ се случваше, тя винаги бе готова да се бори. Никога не се притесняваше да ѝ казва това, което мисли, а ако тя не беше съгласна с него, веднага се противопоставяше.

Но жената, която сега влезе в колибата, изглеждаше така, сякаш се беше предала. Повече не я беше грижа за трудностите, които биха я сполетели в живота.

В следващия момент той знаеше: на света има едно лекарство, което ще я излекува. Той щеше да се люби с нея.

Протегна ѝ ръка. Лея се намръщи, без да обръща внимание на жеста му.

— Донесох ти храна.

— Не съм гладен. Седни до мен.

Това е всичко, от което се нуждая, мислеше си Лея. Цял ден Ревис върви след мен, а нощем Уесли ми досажда.

— Трябва да тръгвам — каза тя.

— Лея — отвърна той с учудваща за един болен твърдост в гласа, — седни.

Тя наистина нямаше желание да спори с него. Какво можеше да направи той?

Когато седна накрай леглото, той я прегърна, придърпа я и тя се облегна на стената. Голямото му и топло тяло притисна снагата ѝ.

— Пиле, картофи, боб, царевична питка — тя разглеждаше кошницата, която донесе.

Той се наведе над нея. Със свободната си ръка пое кошницата и я постави на пода. Изобщо не бързаше да се изправи. Почти лежеше върху нея.

— Аз... аз трябва да си отивам. — Неохотно се отпита да го отблъсне.

— Лея — прошепна той и нежно погали с пръст бузата ѝ. — Нали не се страхуваш от мен?

— Разбира се, не — бързо отвърна тя. — Аз трябва да вървя и толкова. Не се страхувам от когото и да било...

Тя се спря, защото той я целуна. Това не беше обикновена целувка. Дълга, бавна, нежна целувка. Усети как умората ѝ започна да изчезва.

— Какво искаше да кажеш — той галеше бузата и шията ѝ с голямата си ръка.

— Който и да е мъж... — започна тя, като се опитваше да не го гледа — Не се страхувам от когото и да било, от когото...

Уесли обсипваше шията ѝ с горещи целувки, о, колко хубави бяха те!

— Днес ми хрумна, че въпреки че сме женени от години и дори сме имали бебе, никога не сме се любили като истински съпрузи.

Тя се отдръпна.

— Това е абсурдно. Как мога да имам бебе, като си спомня... нощта и бурята, когато ние...

— Моя красива съпруго, тогава те мислех за проститутка и просто се възползвах от теб. Ако тогава знаех, че това е първата ни брачна нощ, уверявам те, че бих постъпил по различен начин.

— По различен начин? — Много е приятно да те държи в обятията си, да те докосва и да те гали. — Почакай за миг. Не можеш да ме докосваш. Заклех се, че никога няма да ти дам доброволно това, което искаш. Това, че съм Саймънс не означава...

— Замълчи — промърмори той. — Считай се за изнасилена.

Устните му поеха нейните и ги задържаха, докато ръцете ѝ обвиха врата му и го придържаха по-близо.

Когато се отдръпна от нея, видя почуда в очите ѝ и почувства вина, че тази жена е неговата съпруга, а той все още не е научил на нищо. Бавно, с голямо търпение започна да целува тялото ѝ.

Роклята ѝ беше мръсна, на петна, много широка, с копче отпред. С опитна ръка той започна я да разкопчава.

— Уесли, не мисля... Може би ние не трябва... о, скъпи!

Той вмъкна ръка под роклята. През няколкото ката бельо тя почувства топлината му. Той отново я целуна, повдигна я от леглото и роклята се свлече от раменете ѝ.

Дрехата падаше около талията ѝ. Сега Уесли я погледна с почуда. Никога не беше виждал женско бельо като това. Почти прозрачната материя показваше розовите връхчета на гърдите ѝ, ефирно падаше надолу и леко загатваше млечната ѝ кожа.

Изведнъж Лея поруменя.

— Шивачката на Никол каза, че под грубите връхни дрехи бельото ми трябва да бъде... трябва да бъде...

— Позволи ми да видя останалата част — прошепна той с нетърпение и преди Лея да отговори, той я повдигна и свали четирите ѝ памучни фусти, под които се разкриха дантелени гащички и дълги стегнати бедра.

— Лея — каза той развълнувано и като я сграбчи, започна да я целува страстно.

Лея му отговори спонтанно.

Тя не знаеше, че трябва да изпитва наслада от секса и реакциите ѝ бяха по детски невъздържани. Горещо отвръщаше на целувките му.

Уесли беше учуден. Той си спомни за миг за получаваните по план целувки от Ким и изпита удоволствие от готовността, с която отвръщаше жена му. Ръцете му се плъзгаха по цялото ѝ тяло. Топлата ѝ кожа, едва прикрита от копринена материя, го възбуждаше още повече.

Докато целуваше врата ѝ, започна да разкопчава бельото ѝ.

При всяко негово докосване Лея като че изпадаше в забрава. Целият ѝ сексуален опит се състоеше в едно бързо опипване преди повече от година и половина. Тези ласки бяха различни и предизвикваха странни усещания в тялото ѝ. Пръстите ѝ се вплетоха в меката коса на Уесли.

Когато той отдръпна за миг устни от нейните, тя измърка, но само след миг, усетила ласките му върху шията си, простена от удоволствие. Тя лежеше. През тялото ѝ преминаваха тръпки на вълни. Устните му докосваха зърната на гърдите ѝ.

— Уесли — тя беше толкова изненадана, че повдигна глава.

Той не ѝ обърна внимание и продължи да целува гърдите ѝ. Тя преглътна трудно. Главата ѝ беше отметната назад. Инстинктивно тялото ѝ се изви като дъга. Здравите му ръце я сграбчиха през тънката талия, а горещите му устни се плъзнаха надолу по цялото ѝ тяло.

С всичка сила пръстите ѝ се вкопчиха в ризата му. Устните ѝ захапаха ресните по нея.

— Кожата ти — промълви тя — искам да те докосвам.

Уесли се съблече и коленичи над нея. На тялото му беше останала единствено превръзката.

Една далечна частица от съзнанието ѝ подсказваше, че трябва да пази раната му, но в този момент това беше последната ѝ грижа. Поне в този момент. Очите ѝ проследиха уголемения му член и без да изпитва срам, тя го пое в двете си ръце.

Той доволно простена и се свлече върху ѝ, като обсипваше с целувки всяка частица от тялото ѝ. Притесняваше се, че тя може да се страхува от него. Но нетърпеливото ѝ желание надмина всичките му очаквания. Тялото ѝ се изви като дъга, за да го посрещне. Обви с крака бедрата му. Пое го с готовност. Той я сграбчи и се търкулна по гръб. Тя остана да лежи върху него. С ръце на талията ѝ, той ръководеше движенията ѝ. Наблюдаваше я и изпитваше възторг от невинното задоволство, изписано на лицето ѝ.

Когато Уес повече не можеше да се въздържа, обърна я по гръб. След два заслепителни тласъка, двамата достигнаха върховно удоволствие, каквото не бяха изпитвали досега.

Лежаха заедно, вкопчени един в друг. Уес се повдигна, облегна се на лакът и я погледна. Очите ѝ блестяха, устните ѝ бяха омекнали. Мокри къдрици бяха залепнали по лицето ѝ. Той я наблюдаваше

учудено: тази гореща малка красавица беше негова собствена съпруга сега и винаги. Можеше да я притежава винаги, когато я пожелаеше.

Лея отвори очи. Изражението, което видя на лицето на Уесли, я върна към реалността.

— Трябва да вървя — рязко каза тя.

Той се намръщи. Не искаше да го оставя, но знаеше, че трябва. В този момент единственият начин да я защити бе да я остави да си отиде и да повери безопасността ѝ на двамата огромни непознати.

— Върви тогава — каза той много по-грубо, отколкото искаше.

Беше много трудно гордостта му да допусне това, което разумът го принуждаваше да прави.

Лея усети само студенината на гласа му и бързо започна да се облича. Не каза нито дума, измъкна се от колиба и потъна в мрака. По средата на пътя Лея седна на земята и заплака. Тя никога, никога нямаше да бъде истинска дама! Нито козметиката, нито красивите дрехи, нито грижите за косата, нищо на света не би я превърнало в истинска дама. Въпреки клетвите за целомъдрие, тя при първата възможност се отдава с блаженство на ласките на мъж, който ѝ е сторил толкова много злини.

При всяка мисъл тя плачеше все по-силно и по-силно. Как биха постъпили Рийган или Никол на нейно място? Без съмнение Ревис би разбрал, че те са дами и дори не би се опитал да ги задява. Ревис я желаете само защото е Саймънс. А сега, след като беше показала на Уес, че не е истинска дама, той с удоволствие би я дал на мъж от нейната класа като Ревис.

Опитвайки да се съвземе, продължи надолу по планинския склон. Уесли Станфорд можеше да я мисли за подобна на Ревис, но тя беше сигурна, че не е.

В колибата цареше тишина. От ъгъла се дочуваше единствено хъркането на Ейб. Нямаше легла. Лея легна до често проплакващата в съня си Верити.

На следващата сутрин се събуди от силното тропане на ботушите на Ревис по пода.

— Ставайте всички — излая той. — Ти — той се обърна към Лея, — къде са момчетата?

Лея едва сдържаше страха си от него.

— Зад теб — изстреля тя.

Ревис я погледна ядосано и се обърна.

— Един от фургоните ми затъна в калта на две мили надолу по пътя. Вие двамата веднага вървете, а ти Ейб, мързеливи никаквецо, иди да им помагаш.

— Да, господин Ревис — весело отвърна Ейб. — Да вървим, грамадни дебелаци. Съвсем скоро ще свършим работата.

Лея затаи дъх от страх, че ще остане сама с Ревис. Но той потегли с другите. Тя въздъхна облекчено и започна да приготвя закуската. Момчетата щяха да са много гладни след сутрешното упражнение.

Тя посегна към парче бекон и усети как две ръце я хващат през кръста.

— Сега сме сами — каза Ревис в ухото ѝ.

Тя се изви:

— Не ме докосвай, или...

— Или какво — промърмори той като я приближаваше. — Не можеш да избягаш от мен.

Тя продължи да отстъпва.

— Защо изобщо ме искаш? Ти си красив мъж и имаш богат избор. Може би има жени по-красиви от мен, които мечтаят да бъдат с теб.

Една стена я подпря отзад и ѝ попречи да отстъпва повече. Той сграбчи ръката ѝ.

— Дами като теб се мислят за прекалено добри за такъв като мен. Смяташ се за по-добра от разбойниците?

— Дами? — възкликна тя. — Ейб е мой брат. Мислиш ли, че това мръсно нищожество може да има родство, с която и да е дама.

Да удължава разговора, мислеше си тя. Може би момчетата щяха да се върнат преди той да я докосне.

— Не съм убеден, че е твой брат. — Ревис я дръпна към себе си. — Какво те задържа тук? Всяка нощ се измъкваш и отиваш горе в планината, а след това се връщаш. — Той видя изненадата ѝ и се усмихна. — Знаеше ли, че момчетата те следват? А когато аз исках да те последвам, единият от глупавите ми братя ме спря. Какво правите вие тримата в планината?

— Ти си отвратителен. Пусни ме преди те да се върнат.

— Имаме часове на разположение. Постарах се фургонът да затъне достатъчно дълбоко в калта. Те никога няма да го измъкнат, а докато се мъчат, аз ще прекарам едно страстно любовно утро.

— Не — тя се изви като змия в ръцете му.

— Какво има горе в планината, малка сестричке? Да отидем ли да проверим? Искаш ли да дойдеш с мен и да видиш какво ще открием?

— Не! Всъщност защо не? Горе няма нищо друго, освен възможност за усамотение. Имам нужда да се измъкна от тази смрад и да отида на това тайно местенце.

— Защо не избягаш? Защо си тук и се грижиш за това нищожество, което някога е могло да бъде наречено жена?

Лея не можа да измисли убедителен отговор на този въпрос.

— Хайде, жено, кажи.

— Обещах да помогна на брат ми. Веднъж той направи нещо за мен и аз съм му задължена — каза тя на един дъх.

— Ейб никога не е правил за никого нищо. Какво криеш?

Преди да може да отговори, Бъд се появи на вратата. Тялото му до кръста бе покрито с кал. Той мълчаливо прекоси стаята и постави ръка върху рамото на брат си. Ревис отправи към гиганта поглед, пълен с омраза.

— Вече успяхте да извадите фургона?

Бъд кимна с глава.

Преди да излезе от колибата, разбойникът погледна Лея отмъстително и тя впи нокти в стената зад себе си.

— Благодаря — прошепна тя на Бъд.

През останалата част на деня Ревис бе непрекъснато близо до нея и тя се страхуваше да не я последва през нощта и да открие Уесли. Страхуваше се да поеме нагоре по планината, излагайки на риск съпруга си.

— Ще му занесеш ли това — обърна се тя към Бъд и му подаде една пълна кошница. Очите ѝ го гледаха умолително.

Той кимна с глава, без да отговори. Лея не беше сигурна доколко може да се довери на момчетата, но беше зависима от помощта им.

— Не оставяйте Уесли да ви види. Той не знае, че аз... не знае къде съм.

По-късно Лея легна на грубите одеяла на пода и си спомняше прекараната нощ в обятията на Уесли. Съпругът ѝ я желаше, защото не е дама, а Ревис искаше да е с нея, защото мислеше, че е дама.

— Мъже! — просъска тя в тъмнината.

Верити се събуди и пропълзя по-близо до нея.

— Шшт — Лея започна да успокоява разхленчилата се жена. — Никой няма да те нарани.

Изричайки тези думи, Лея знаеше, че лъже. Очевидно Ревис не беше от тези, които обичат да бъдат затруднявани. Тя знаеше, че той ще направи всичко възможно, за да я нарани.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Силните хлипания на Верити събудиха Лея. Тя отвори очи и видя Ревис, коленичил над жената да гали ръката ѝ. Онази започна да отстъпва сантиметър по сантиметър, опряла глава в стената на колибата.

— Остави я — каза Лея.

— Ще заемеш ли нейното място?

— Не, но...

— Тя не е като теб, Лея — каза Ревис. Продължаваше с две ръце да я гали. — Човек лесно може да я тероризира. Тя не е много умна, а аз мога да я накарам да загуби и малкото разсъдък, който ѝ е останал. Всичко, което трябва да направя, е...

Той не се доизрече. Повдигна ръце към гърлото ѝ.

— Спри — заповяда Лея и сграбчи ръката му. — Ще извикам Бъд и Кал. Те няма да ти позволят да я нараниш.

— Няма да ѝ сторя зло. Всичко, което ще направя, е да я накарам постоянно да ме вижда. Накъдето ѝ да погледне, винаги ще бъда пред очите ѝ.

Лея веднага разбра, че думите на Ревис ще подействат. Верити притежаваше съвсем малко разум и нямаше да устои дълго на заплахите на Ревис.

— Защо — прошепна Лея. — Защо искаш да я нараниш? За теб тя е без значение.

— Защото искам нещо от теб. Искам да пояздиш с мен.

— Да яздим? Къде? Когато се отдалечим от колибата ще ме нападнеш ли?

Ревис рязко пусна Верити и седна.

— Вероятно бях малко груб с теб. Брат ти ми отне час и половина да ми разказва колко си красива и с какво желание би скочила в леглото ми. Когато ме отхвърли, аз мислех, че това с просто поза. Но когато обърна собствените ми братя срещу мен... — Той я

погледна укорително. — Аз съм просто човек, Лея и малко се поразсърдих.

Лея стоеше спокойна. Беше зяпнала от учудване.

— Аз не искам да тероризирам тази млада жена. Искам да ти покажа, че не съм толкова лош. Знам, че единствения начин да те накарам да пояздиш с мен е като те изнудя.

Лея погледна красивото му тъмно лице. Очите му я молеха да му повярва.

Ревис хвана двете ѝ ръце.

— Знам, че съм крадец, но може би ще ми помогнеш да се променя. Опознай ме малко, Лея. Нека ти покажа, че съм човек. Заклевам се във всичко, което обичам, че няма да те нараня. Въобще няма да те докосна. Само ще пояздим малко надолу по планината, ще пояздим, ще погледаме цветята. Това е всичко, кълна се.

— Аз... не знам — тя заекна. — Момчетата не биха...

— Момчетата няма да разберат! Ти така си ги настроила против мен, че те дори не ми се доверяват. Ако ти и аз излезем заедно и се върнем, без да съм те наранил, може би отново ще спечеля доверието им. Знаеш ли какво е да загубиш хората, които обичаш най-много?

Лея си мислеше, че би могла да се разплаче при този въпрос. Тя бе загубила всички, които някога бе обичала. Дори мъжът, когото бе обичала през цялото си детство, се бе обърнал срещу нея.

— Да — прошепна тя. — Знам какво значи да загубиш близките си.

— Тогава помогни ми — умоляваше я той. — Дай ми възможност да докажа на братята си, че аз все още заслужавам тяхното уважение. Нека да им покажа човека, който се крие зад негодника.

Той се усмихна. Тя никога не бе виждала лицето му толкова очарователно. Какво лошо би могло да ѝ се случи, ако излезе с него? Ако не го направи, той без съмнение ще изпълни заплахите си към Верити.

— Моля те, Лея — каза той меко, като стискаше ръцете ѝ.

— Добре — съгласи се тя. — Как ще се измъкнем оттук?

— Веднага след закуска тръгни към гората. Кажи на едно от момчетата, че изпитваш нужда да бъдеш сама. Те ще ти повярват. Аз ще те чакам под билото. — Той отново се усмихна — Благодаря, Лея, това означава много за мен.

Той стана и си тръгна.

Докато приготвяше закуската, Лея мислеше върху думите на Ревис. Какво право имаше да съди човек, след като баща ѝ и собственият ѝ брат са престъпници? Може би той не е толкова лош? Може би има нещо добро в него. Той се грижи за Ейб и за младите си братя, които вероятно са толкова глупави, че не могат сами да се справят с живота си. Може би има смекчаващи обстоятелства. Може би има причина за обирите, които извършва. Вероятно тя би могла да му помогне, да му покаже, че има и други възможности.

Докато прибираше всичко от закуската, очакваше с нетърпение разходката с Ревис. Верити я хвана за ръка.

— Не отивай — грубо прошепна тя. — Ревис е зъл.

Лея се отдръпна несъзнателно. Не можеше да каже точно какво мисли. Верити се плашеше дори от собствената си сянка. Страхуваше се от Бъд и Кал. Без съмнение тя би предупредила Лея да не остава насаме и с един от тези безобидни гиганти.

— Всичко ще е наред — каза Лея снизходително. — Почивай си, аз ще ти донеса цветя.

— Лея — умоляваше я другата.

— Отивай да си почиваш — почти заповяда Лея и светлината в погледа на Верити изчезна.

Бавно изплашената малка жена се върна обратно към ъгъла си.

Лея се замисли за миг за липсата на смелост у Верити. Нямаше много време да мисли за нея. Щом веднъж започнеше да се разбира с Ревис, би могла да измъкне Уесли от гората.

След половин час тичаше надолу по склона. Твърде лесно избяга от момчетата и очакваше с нетърпение едно свободно утро. Когато видя Ревис, колебливо се усмихна.

— Хайде, ела, коня ти те чака, скъпа моя.

В началото Лея беше толкова доволна да бъде поне за известно време далеч от грижите си, че дори не забелязваше мъжа. Беше горещо. Въздухът трептеше от мараня и всичко изглеждаше красиво.

— В теб гори огън, Лея. Ти би била добър партньор за всеки мъж — каза Ревис.

— Аз съм омъжена жена — отвърна тя, като потупваше коня по врата.

— А къде е съпругът ти?

— В Суитбрайър, Кентъки — бързо каза тя. — На някое определено място ли отиваме?

— Просто надолу в планината. Глупак е всеки мъж, който те изпусне от погледа си. Аз мога да ти подаря копринена рокля.

Тя му се усмихна.

— Благодаря ти, имам няколко такива. Не мисля, че съпругът ми ще се съгласи да остана тук. — Как ѝ се искаше това да е истина!

— Мога ли с нещо да те убедя да останеш с мен?

Въпреки че си повтаряше, че това е без значение, беше ѝ много приятно да бъде ухажвана от този красив мъж.

Той я мислеше за дама, въпреки че знаеше, че е една от Саймънс.

Дърветата оредяваха. Останки от отсечени дървета показваха местата, откъдето са минавали хора.

— Оттук ли минава пътят на Запад — попита тя, като погледна дълбоките отъпкани бразди от колелата на фургоните. — По-добре да се връщаме.

— Не — отвърна той — един поток пресича пътя. Искam да ти покажа нещо.

— Ако някой те види... Имам предвид...

— Знам какво имаш предвид — каза тежко той. — Нека ти покажа нещо.

— Разбира се.

Препускаха по този често използван път. Съвсем наблизо се виждаше дим от лагерен огън.

Ревис извади от джоба си черна копринена кърпа и пред очите на Лея я завърза през лицето си. Това никак не ѝ хареса.

Почти беше забравила, че е крадец.

— По-добре да се връщаме.

— Все още не, високомерна принцесо моя — каза той и сграбчи юздите на коня ѝ.

След миг те шумно се понесоха към пушека. Лея едва се удържаше на седлото. Веднъж изпищя „не“, но той не ѝ обърна никакво внимание. С гръм и трясък врѣхлетяха на поляната. Там се бяха установили два фургона. Всеки един от заселниците бе зает с някаква работа в лагера. Когато ги видяха, те замръзнаха. Ревис простреля един от тях в челото.

Лея се вкамени от страх и учудване. С едно движение тя скочи от коня и се втурна към мъртвия мъж. Близо до нея изпищя жена.

Ревис приближи до надвесената над мъжа Лея.

— Вземи им нещата, Лея — хладно каза той.

— Животно — изпищя тя и започна да го удря с юмруци.

Той снижи пистолета и простреля в рамото жената до Лея.

Петима от заселниците и две деца стояха до фургоните и гледаха с ужас маскирания мъж и жената до него.

— Ако не ми се подчиниш, ще трябва да избереш кой ще е следващият — каза той и извади още един пистолет от седлото.

Жената падна в краката на Лея. Раната ѝ кървеше. Тя се разплака.

— Имаш десет секунди да ми се подчиниш.

— Какво... какво да направя.

Тя знаеше, че само действията ѝ значеха нещо, думите бяха безполезни.

— Вземи шапката на мъжа и я напълни с всичко, което имат. — Той насочи пистолета. — Ако причините зло на партньорката ми, ще ви застрелям.

— Аз не съм... — започна Лея, но се спря. Когато застана до заселника, прочете в погледа му омраза.

— Да гориш в ада дано — изсъска той и ѝ подаде шапката си.

— Не, моля ви, аз...

— Послушай го, Лея. Искам да представя на всички ви госпожа Лея Саймънс-Станфорд от Вирджиния, която съвсем скоро ще се засели в Суитбрайър, Кентъки.

С треперещи ръце Лея застана пред заселниците и те поставиха в шапката ѝ пръстени и часовници. Една жена се изплю в лицето ѝ. Лея апатично се изтри.

— Хайде, скъпа — примамващо каза Ревис. — Трябва да се върнем, а те трябва да погребат мъртвеца.

Тя колебливо застана до коня.

— Ако останеш тук, те ще те разкъсат. Ако не ме последваш, ще убия още двама. Харесва ми да го правя — каза той така, че само тя да го чуе.

Замаяна, тя възседна коня. Ревис отново пое юздите и го подкара към гората.

Отново прекосиха пътя. Той се спря и свали маската си.

— Предупредих те, че ще ми платиш, задето обърна братята ми срещу мен. След няколко дена всички, които живеят на мили наоколо ще узнаят за прекрасната госпожа Станфорд, крадла и убийца.

— Не — прошепна Лея.

— А сега, красавице моя, имаш основателна причина да останеш при мен. Ако се откажеш от закрилата ми, ще бъдеш хваната и обесена. — Той се разсмя. — Ще свикнеш с тази мисъл. — Той продължи да се смее. — При следващото нападение ще знаеш точно какво да правиш. И тъй като всички ще те познават, няма да е нужно да криеш с маска красивото си лице. Да вървим. Кръвта винаги ме кара да изпитвам глад.

Той поведе коня ѝ по тайната пътека към колибата. Лея се поклащаше на седлото и усещаше, че животът за нея е свършил.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

По пътя към колибата Ревис започна да се проклина. Видът на Лея се беше променил. Приличаше на самата смърт. Той не искаше жени като Верити, които, видели как Ревис застрелва съпрузите им, не могат да се възстановят. Искаше жена, която да не се страхува от нищо.

Пред колибата Лея остана на седлото. Той слезе от коня. Влезе, напъха храна в един чувал и се върна при коня си. Проклинаше късмета си с жените. Свали Лея от коня. Тя се свлече на кълбо на земята. Коленете ѝ бяха притиснати до гърдите. Не плачеше. Не произнесе нито звук. Просто остана да лежи.

Ревис я изгледа презрително и се отдалечи.

— По дяволите, Лея, трябва да ни нахраниш. Време е за ядене, а няма нищо приготвено. Защо лежиш на земята под слънцето? Ще изгориш и Ревис повече няма да те харесва — мърмореше Ейб.

Лея не помръдна. Очите ѝ бяха отворени, но не виждаше нищо.

— Лея — той клекна до нея. — Ранена ли си? — Гласът му беше загрижен. — Ще ми разкажеш ли или ще останеш да лежиш?

Той докосна челото ѝ колебливо. Кожата ѝ гореше. Тя не помръдна. Ейб се изправи и изсвири пронизително. Бъд и Кал се появиха веднага от гората.

— Гледайте сестра ми — с недоволство каза той. — Някой знае ли какво се е случило с нея?

Кал коленичи и я засенчи с огромното си тяло. Бавно протегна ръка и докосна бузата ѝ. Погледна брат си, като че искаше да получи отговор на мълчаливия си въпрос и я пое в ръцете си.

— Хей — протестира Ейб, — не можеш да го направиш. Остави я тук. Аз ще се грижа за нея.

Кал понесе Лея към гората.

— Чуваш ли, огромна смрадлива тор такава.

Бъд застана пред Ейб.

— Махни се от пътя ми — изкомандва разбойникът. — Не можеш да вземеш сестра ми и да я завлечеш бог знае къде. Богатият ѝ

съпруг няма да я иска, ако е болна. Тя няма никой друг на света, освен мен.

Въпреки протестите си той остана на място, докато двамата братя изчезваха в гората.

Гол до кръста, Уесли стоеше пред колибата си. Разхождаше се напред-назад. Раздвижваше ръцете си с широки движения, възвръщайки силата си. Чу стъпки по пътеката и спря. Обикновено Бъд и Кал избягваха да минават по обраслата с тръни пътека. Имаха свой път през шубрака.

Скри се, докато се убеди, че посетителите му действително са момчетата. Видя, че Кал носи Лея и се втурна към него.

— Ранена ли е — попита и я пое в ръцете си. — Какво ѝ се е случило? Ревис... Мислех, че я наблюдавате.

Лея лежеше като мъртва в ръцете му. Очите ѝ бяха затворени. Като че беше в безсъзнание. Занесе я в колибата и я постави на леглото. Потопи парче от превръзката си в кофата с вода и намокри челото ѝ.

Лея простена, обърна се на една страна и се сви на кълбо. Лежеше безжизнена. Уесли присви очи.

— По-добре двамата веднага да почнете да разказвате.

Пръв започна Кал:

— Тя ми каза, че тази сутрин иска да се усамоти. Ние се съгласихме, но след час започнахме да я търсим.

— Тръгнахме надолу по следите на коня. В подножието чухме изстрели.

— Когато приближихме, Ревис беше убил един мъж и ранил една жена. Той и Лея яздеха бързо обратно. Заварихме я пред колибата. Тя беше в това състояние, а Ревис си беше отишъл.

Уесли се отдалечи от леглото.

— Мисля, че единственото, което Ревис върши, е да ограбва хората.

— Убива хора за удоволствие — добави Бъд.

Уесли удари юмрук в стената.

— Какъв глупак съм! Как можах да я оставя! Трябваше незабавно да я измъкна оттам.

— Тогава раната ти щеше да се отвори и щеше да загубиш много повече кръв — възрази Кал.

Той помълча за миг. Погледна Лея:

— Без съмнение тя е била свидетел на убийството и то я е довело до това състояние.

Изведнъж с две крачки прекоси колибата, сграбчи я за раменете и я постави да седне:

— По дяволите, Лея — изкрещя в лицето ѝ. — Мислиш се за призвана да спасиш света. Защо не ми каза истината. Как можах да съм толкова глупав да ти повярвам. Мислех, че ще бъдеш добре, а я се виж! По дяволите, по дяволите!

Той я разтърси и не спря докато Кал не постави ръка на рамото му. Рязко престана и видя, че очите ѝ са пълни със сълзи. Придърпа я към себе си.

— Сега, скъпа, можеш да си поплачеш. Това ще те облекчи, ти си в безопасност.

Бъд и Кал мълчаливо излязоха.

Лея започна да плаче, не можеше да спре. Притисна се е всичка сила към Уесли и сълзите ѝ обливаха голото му рамо. Разтърсваха я конвулсии. Той ѝ даде да пие вода.

— Сега ми разкажи всичко — търпеливо каза той.

— Не — прошепна тя, — не.

— Лея — той хвана брадичката ѝ с ръка и повдигна зачервеното ѝ подуто лице. — Изобщо не повярвах на небивалиците за болни деца. От началото знам за Ревис и за брат ти Ейб. Искам веднага да ми разкажеш всичко, което се случи.

— Трябва да остана тук завинаги — каза тя хълцайки. — Ще ме обесят.

— Днес си видяла Ревис да убива, нали?

Тя се отдръпна от него.

— Аз му *помагах*. Държах шапката на мъжа и събирах нещата. Аз *откраднах*.

Тя очакваше да види изумление по лицето му. Не видя никаква реакция.

— Защо Ревис те принуди да крадеш? С какво те заплаши?

Очите ѝ отново се наляха със сълзи. Мислеше, че Уесли ще повярва, че да краде, е нещо присъщо на природата ѝ.

— Той каза, че ще убие още някого, ако откажа.

— Негодник — изсумтя Уесли през зъби. — Какво още се случи?

Тя не искаше да разкаже останалото. Никога повече нямаше да може да живее сред почтени хора.

— Ревис беше с маска, а аз... аз не.

— Ооо — Уес се зарадва, че не се е случило нещо по-лошо. — Сигурен съм, че те са видели, че те е принудил и че ти си спасила живота им.

— Не — изкрещя тя и скочи от леглото. — Ти не разбираш! Ревис им каза, че съм му партньор. Той им каза името ми госпожа Лея Саймънс-Станфорд от Вирджиния, която скоро ще живее в Суитбрайър, Кентъки. Направи ме престъпничка. Направи ме крадла. Никога няма да мога да си отида отук. Ако го направя, ще ме обесят.

— Лея — каза той със съчувствие и се опита да я придърпа в обятията си.

— Остави ме. Не ме докосвай. Ти си чистият господин Станфорд. На теб никога не би ти се случило нещо такова. Хората винаги ще знаят, че ти си невинният Станфорд, а аз, една Саймънс, аз...

Той я сграбчи за раменете.

— Престани да се самосъжаляваш. Според брачното свидетелство ти също си Станфорд. Виж, Лея — каза той, като се стараеше да бъде спокоен. — Всичко това не е толкова зле, колкото си мислиш. Има съдилища и ние ще наемем най-добрите адвокати. Бъд и Кал могат да свидетелстват как Ейб те е принудил да останеш в разбойническия лагер. Обзалагам се, че все някой е чул как Ревис те е принуждавал да участваш в грабежа. Има пътища да те измъкнем, дори и да си обвинена. Така че престани да си мислиш, че трябва да останеш тук завинаги.

С цялата си душа Лея искаше да повярва на думите му.

— Така ли мислиш? Има ли такава възможност? — прошепна тя.

— Повече от възможност. Сега искам да те видя усмихната. Трябва да отидеш веднага на едно място.

— Искаш да се върна в колибата при Ревис?

Уес стисна зъби.

— Никога повече няма да се върнеш на това място. Ще тръгнеш с Бъд и Кал. Те ще те заведат в Суитбрайър. Там имам приятели и ако

трябва, те ще те скрият докато дойда да уредя нещата.

— А къде ще бъдеш ти през това време?

— Има още нещо, което трябва да свърша. Дължа някому нещо. Сега ела — той хвана ръката ѝ и я издърпа навън. — Бъд и Кал ще се погрижат за теб, а Ревис няма да може повече да те нарани.

Тя се отдръпна. Погледна го с, присвити срещу слънцето очи.

— Защо не искаш да дойдеш с мен в Суитбрайър?

— Нали ти казах, че трябва да свърша нещо.

Лея се замисли, седна на земята и скръсти ръце.

— Какво означава това? — попита той.

— Няма да тръгна. Замислил си нещо. Това не ми харесва.

В гърдите му се надигна гняв. Сграбчи я за раменете и я повдигна.

— *Мислиш*, че съм замислил нещо? Дни наред лежах безпомощен, докато ти забъркваше каши една след друга. И ми казваш, че не *ми* се доверяваш? Още сега бих те обърнал върху коляното ми и бих те натупал. Кога ще разбереш, че не можеш да управляваш с една ръка целия свят? Бих могъл да измъкна и двама ни много отдавна оттук, ако ме беше помолила за помощ. Но не, госпожа Станфорд трябва всичко да свърши сама. Опитах се, Лея, наистина се опитах да бъда мил с теб. Но ти искаш да се справяш с всичко посвоему и аз ти позволих да опиташ. Само моята собствена глупост ми попречи да осъзная колко голяма опасност те грози. — Пусна я на земята. — По дяволите, ти и твоите глупости. Не знам дали на света има друг мъж, който да е изтърпял толкова, колкото ми се наложи да изтърпя заради теб. Обиждаше ме, наричаше ме непостоянен, а сега се държиш с мен като с безпомощен идиот, когото трябва да защитаваш. Знаеш ли какъв ти е проблемът?

Тя погледна с широко отворени очи красивото му разгневено лице.

— Не. Какъв ми е проблемът?

— Винаги искаш да контролираш нещата. Доколкото разбирам, ти си се разпореждала с цялото си семейство, като че си генерал. По време на пътуването ни ти вършеше работата на всеки един от нас и в действителност управляваше всичко.

Лея примигваше насреща му.

— Сега търпението ми се изчерпа. Достатъчно съм си почивал и съм ти позволявал да се разпореждаш с всичко сама. От днес ти ще бъдеш моя жена и ще наблегнеш на тази част от брачните обети, където се казва *подчинявай се*. Разбра ли ме?

— Може би — каза тя, но го погледна и се поправи: — Напълно те разбирам.

— Добре. Първата заповед е веднага да напуснеш тези гори. Аз оставам тук, защото имам намерение да разбера кой заповядва на Ревис. Когато науча, ще се върна при теб в нашата ферма. Не и преди това. Ясно ли е?

— Да — каза тя замислено. — Ревис не извършва грабежите си съвсем сам.

— Някой друг ги организира. Ревис не е нищо друго, освен незначителен крадец. Не е достатъчно умен, за да се справя с всичко сам. Но той лично е свързан с главатаря и аз искам да узная кой е той. Готова ли си за път?

— Аз също искам да разбера кой се крие зад всички тези ужасни неща.

— Добре — отвърна той нетърпеливо. — Ще ти разкажа, когато се върна у дома. — Той изсвири силно. — Бъд и Кал ще те заведат у дома.

— Ревис няма ли да ги търси?

— Намислил съм нещо по този въпрос, но нямам намерение да ти разказвам. Няма да ти кажа нищо. Единственото, което искам за тези няколко месеца, е да знам, че си в безопасност. Не искам да те намесвам в нищо. Аз ще разчистя веднъж завинаги тази банда.

— Съвсем сам ли? — Тя беше слисана.

— Ти имаше намерение да се грижиш за Ревис и за мен съвсем сама. Мислиш ли, че Ревис ще ти пожелае добър път, когато си тръгнеш? — После гласът му омекна. — Сега ме целуни за довиждане.

— Не съм съвсем съгласна — промърмори тя, докато той я притегляше към себе си. — Не се ли нуждаеш от малко помощ?

— Замълчи, Лея.

Тя не каза нищо повече. Той притисна с устни нейните.

— Как ми се иска да имаме повече време.

За миг забрави всички страхове от Ревис и главатаря му.

Гледаше Уесли. Беше сигурна, че го обича. В действителност никога не бе преставала да го обича. Той се беше държал ужасно с нея и може би тя трябваше да го мрази, но не можеше.

— Защо ме гледаш така? — попита той с усмивка. — Ако не бях толкова загрижен да те измъкна оттук, бих се върнал обратно с теб в колибата.

Тя се притисна към него и това го озадачи. Отметна кичур от косата ѝ.

— Досега не бях забелязал, че си толкова красива. Въпреки безсънните нощи, ти си най-красивото момиче, което съм виждал. Лея, благодаря ти за това, което направи за мен, за това, че се остави в лапите на Ревис, за да ме спасиш. Беше... много мило от твоя страна.

Тя се отдръпна от него. Усещаше, че всеки миг ще се разплаче отново.

— Ще те видя ли в Суитбрайър?

Той се ухили и я целуна похотливо.

— Нямам намерение да се бавя, след като знам, че ме чакаш. А сега тръгвай.

Той я обърна с гръб и я шляпна отзад. След час тя слизаше по пътя надолу през планината. Бъд вървеше пред нея, Кал зад нея, а тя вече кроеше планове.

Веднъж далеч от обятията на Уесли, тя беше в състояние да мисли по-лесно. Ако отиде сама в Суитбрайър, както той искаше, може би трябваше да поеме законните обвинения срещу нея. Единствената ѝ надежда беше да може да се скрие при някого. Но кого можеше да помоли за това? Кимбърли? Джъстин?

Сети се за Кимбърли. Би ли тъгувал Уесли за нея, ако Лея не му напомняше с присъствието си, че съществува? През нощта, когато е самотен, би ли си спомнял красивото русо лице, вместо обляното в сълзи лице на Лея? Едва сега той беше забелязал, че Лея е красива. Но колко дълго щеше да го *помни*?

Тя вървеше и мислеше. Ако беше прекарала повече време с Уес, той би могъл да я заобича. Той вече ѝ беше споменал, че я харесва. А не се ли нуждаеше от помощ, за да се справи с бандата на Ревис? Как щеше да събере цялата информация, от която се нуждаеше? Той каза, че има някакъв дълг, който трябва да плати, но не дължеше ли Лея на Ревис нещо за това, че той я превърна в съучастничка в убийствата?

Колкото повече мислеше за това, все повече се убеждаваше, че трябва да се върне и да помогне на съпруга си.

Но първо трябваше да избяга от Бъд и Кал. Докато вървяха, тя започна да се оглежда за място, където да се скрие и да прекара нощта сама в голямата и безлюдна гора. Потрепери. Зад нея Бъд попита:

— Искаш ли да си починеш?

— О, не — отговори мило тя и се усмихна на огромния мъж. — Чувствам се много добре.

Заслужава си заради Уесли да прекара една нощ съвсем сама в гората.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Да избяга от момчетата беше много по-трудно, отколкото беше мислила, а да се скрие от тях се оказа почти невъзможно. Беше се заровила под листа и храсталаци. Спря да диша, когато двамата минаха близо до нея. След почти безсловесен разговор те се разделиха. Единият тръгна на юг, а другият на север. При залез-слънце двамата се върнаха и внимателно огледаха земята. Сякаш знаеха, че е наблизо и искаха да ѝ дадат време да се реши и се покаже. Лея изчака нощта да се спусне и напусна скривалището си. Бъд и Кал не се виждаха и тя пое нагоре по планината.

Всеки звук я караше да подскача и скоро я побиха тръпки. Изминаха часове. Изведнъж почувства нечие присъствие. Ревис! Тя се закова на мястото си, обхваната от ужас.

— Бъд и Кал — каза с въздишка на облекчение, — знам, че сте наблизо. Покажете се.

Гигантите изникнаха сякаш бяха части от самата гора. Застанаха пред нея.

Разбра, че е разкрита, но се почувства в безопасност и се зарадва, че ги вижда. Усмихна им се:

— Какво става? Ще ме помъкнете ли насила надолу по планината? Предупреждавам ви, аз *ще* викам и *ще* ритам.

Мъжете бяха озадачени.

— Защо искаш да се върнеш при Ревис? Съпругът ти иска да бъдеш на сигурно място.

— А кой ще се погрижи за неговата безопасност, след като и двамата сте с мен? Ревис ще нарани Верити, понеже няма кой да я защитава и вероятно ще пребие Ейб като разбере, че съм избягала.

— Грижа ли те е какво ще се случи с брат ти? — попита Кал.

— Вероятно. Не съм сигурна. Знам само, че не мога да си тръгна и да оставя Уесли сам срещу Ревис. Ще ми помогнете ли.

Двамата се спогледаха.

Лея разбра, че братята гиганти разговарят без думи. Ейб ги нарече братя на Ревис, но в момента тя се чудеше колко близки могат да му бъдат.

— Някой от вас придружавал ли е Ревис по време на грабежите му?

— Не — отвърна Бъд.

— Тогава защо... Защо стоите при него?

— Той ни плаща за дървата, за дивеча и за грижите, които полагаме за колибата и за безопасността му.

Това възбуди любопитството й.

— Добре ли ви плаща?

— Купили сме си земя в града в подножието и ще ставаме фермери.

— В града? Имате предвид Суитбрайър, градът на Уесли? Колко земя имате?

Спогледаха се.

— Притежаваме осем хиляди петстотин шестдесет и два акра.

— Хиляди — прошепна тя — значи двамата притежавате хиляди акри земя.

— Уесли познава нашата земя и казва, че е хубава. Каза, че ще ни помогне да построим къща, да си купим семе и сечива.

Лея не можа да се сдържи да не се засмее. Според Ейб момчетата бяха глупави, но всъщност те бяха достатъчно умни, за да натрупат богатство.

— Кога смятате да изоставите Ревис?

— Дължим му нещо. Той ни помогна, когато бяхме деца — каза Кал. — Скоро ще си изплатим дълга и ще го оставим.

— А сега имате нов закрилник. Уесли ще ви помага винаги, когато имате нужда. А ако вие ми помогнете сега, аз ще... — тя не можеше да измисли за какво да се спазари — ще ви готвя. Докато си строите къщата и хамбара, ще ви подсигурявам храна по три пъти на ден.

За пръв път откакто ги познаваше, тя ги видя да се усмихват на лунната светлина. Изглеждаха още по-млади. Ръстът им караше хората да се страхуват и те бяха свикнали с втрещените погледи и странните забележки. Тя бе започнала да ги харесва и да се привързва към тях.

— По пътя насам — каза бавно тя — видях едно място, обрасло с диви ягоди. Някой от вас ял ли е ягодов сладкиш с плътна, хрупкава коричка и малки дупчици, през които се процежда сока на ягодите? Или може би искате нещо като пиле в ковчег? Това е пиле, което...

Бъд я прекъсна:

— Какво искаш да направим за теб?

— Ние не убиваме — добави Кал.

— Нямам предвид... — тя разбра, че ги дразни. — Ревис познава ли ви в действителност?

Лицето на Кал стана сериозно.

— Ревис мисли, че сме негови, както мислеше майка му. Но той не се държи с нас като с роби. Ние го накарахме да ни плаща за всичко, което вършим за него. Ти не трябва да се връщаш там.

Тя искаше да му обясни някои неща.

— Кал — каза тя тихо, — ако Бъд изпадне в беда, би ли отишъл на безопасно място или ще рискуваш живота си, за да му помогнеш? Уесли е мъжът, когото обичам, и вярвам, че мога да му помогна.

— Аз бих умрял за брат ми. А и той за мен. Ще ти помогнем.

— Ще те заведем обратно при Ревис. А когато мъжът ти се върне...

— Да се върне? Къде е отишъл? Какво е намислил?

— Той не ни каза. Каза само, че ще се върне след два дена. Можеш да останеш при Ревис дотогава или да те скрием в гората.

— Ще се върна при Ревис. Поне ще помогна на Верити и ще се погрижа за храната на всички. Да вървим.

Бъд погледна надолу.

— Трябва да почакаме да съмне.

— Но аз искам да се върна в случай, че Уесли... — тя спря за миг. — Не можем да събираме ягоди през нощта, нали?

— Не — усмихна се Бъд.

— С какво са ви хранили като малки, момчета?

— Сива каша — каза мрачно Кал. — Огромни купи сива каша.

Лея се опита да не се разсмее на мрачния му тон. Може би някой ден те ще посетят плантацията Станфорд и ще видят огромните запаси от разнообразна храна. Може би ще проявят желание да се запознаят с красивата млада племенница на Клей Армстронг.

Тя седна.

— Можем малко да поспим.

Сви се на кълбо върху влажната земя и заспа без повече да мисли. Да имаш за охрана гиганти, подобни на планини, е нещо, което те кара да се чувстваш в безопасност.

Лея бе наредила масата в малката колиба, но още не се решаваше да извика мъжете. Уесли току-що бе пристигнал. Дрехите му проблясваха на слънчевата светлина. Със сериозно изражение говореше на Ревис. Лея виждаше напрежението у по-дребния жесток мъж. Раменете му се бяха свили. Сякаш всеки миг очакваше да бъде ударен.

През изминалите няколко дена Лея бе стояла близо до Бъд и Кал. Беше озадачена от това, колко бе нараснала омразата им към Ревис. Отново и отново си припомняше как той стреля по заселника, а после по жената. Веднъж той се опита да я убеди със сладки думи, че го е извършил заради нарастващата любов към нея. Но Лея знаеше, че той ги е убил, защото искаше да я принуди да не го отхвърля.

Колкото по-близка ставаше с момчетата, толкова повече ги харесваше. Те мълчаха, когато Ейб говореше на тях или за тях, сякаш бяха бездушни дървета. На няколко пъти тя улови мъждукащи светлини в очите на Бъд.

Ревис донесе пресни яйца и сметана. Лея приготви голяма паница крем карамел, покрит с горена захар. Преди да позволи на Бъд и Кал да го опитат, тя ги принуди да й разкажат какво знаят за Уес. Те бяха разбрали единствено, че Уес се преструва, че е дошъл от името на Танцъора и ще работи с Ревис.

— Убедена съм, че Ревис ще го посрещне с отворени обятия. Той обича някой, с когото да споделя заповедите — каза тя с неприязън.

Уесли беше отвън и обясняваше нещо на Ревис. А Лея с пресъхнало гърло очакваше гневът му да се стовари отгоре й. Вероятно би му се подчинила да отиде в Суитбрайър, ако не го беше погледнала още веднъж. Тя не би позволила нито на Кимбърли Шоу, нито на коя да е друга жена да й го отнеме.

— Ейб — каза Лея, като видя брат й да отива към Уесли. Тя се страхуваше, че той ще каже на Ревис кой е Уесли. Тя почти стигна до вратата, когато чу брат си да казва:

— Господин Ревис, кой е този човек?

Лея се облегна на вратата, въздъхна с облекчение и се усмихна. По някакъв начин Уесли се беше погрижил за Ейб. Как ли, за бога, Уесли го беше убедил да се обърне срещу скъпоценния господин Ревис? Какво ли му беше обещал?

Сега единственият проблем оставаше Лея. Тя поглади роклята и косата си и се опита да събере сили. Надяваше се да не бъде толкова изненадан като я види. Когато той влезе, тя се беше надвесила над огъня.

— Коя е тази малка красавица, Ревис — попита той с провлачен глас. — Чух, че имаш всички удобства, но не знаех за нея.

Бавно тя обърна лице към него. Той не изглеждаше изненадан, но очите му гневно просветваха.

— Лея е моя — каза твърдо Ревис. — Не я дяля с никого. По този въпрос няма да има спор.

Бавно, с усмивка, Уесли пристъпи по-близо до Лея. Само тя можеше да чете по лицето му. Това, което разбра, я накара да отстъпи. Гневът му я плашеше.

— Уесл...

Той я сграбчи през кръста и я придърпа към себе си:

— Внимавай, хубавице, за малко да стъпиш в огъня. Казвам се Уесли Армстронг. А ти как се казваш?

Очите му я предупреждаваха и заплашваха едновременно.

През рамото си тя виждаше как лицето на Ревис потъмнява все повече и повече. Имаше нещо, което не бе взела под внимание. Ако Ревис видеше, че тя предпочита Уесли, дали не би си отмъстил с нож в гърба му?

— Свали си ръцете, мръсни крадецо — каза тя високо, като наблюдаваше как погледът на Уесли се изпълни със смут. — Няма да позволя на нито един като вас да ме докосва.

Тя се възползва от почудата му, за да се отдръпне. Той започна да се съвзема.

— Бих желал да притежавам тази малка женичка, Ревис. Може да се споразумеem.

— Лея е моя — повтори Ревис през стиснати зъби.

— Може би дамата ще избере — усмихна се Уесли и самоуверено пристъпи към нея. — Ти може да имаш проблеми с

жените, но аз нямам. Ела тук, никаквице.

— Никаквица! — възкликна тя.

Вероятно го обичаше, но тази дума ѝ дойде твърде много. Отдясно имаше купа с току-що замесено тесто. С котешка усмивка тя бавно я повдигна и рязко залепи съдържанието на усмихнатото лице на Уесли. Докато той плюеше полепналата по лицето му смес, тя се обърна към Бъд и Кал:

— Този натруфен паун с нищо не е по-добър от другия. Ако го оставите близо до мен, ще ви сервирам суров бекон на закуска.

С крайчеца на окото си тя видя как Ревис доволно изсумтя, завъртя се на пети и излезе от колибата. Всичко, с което ѝ оставаше да се справи, беше яростта на Уесли.

— Наистина никаквица — повтори тя и се отдръпна, за да не може той да я достигне.

Той не каза нито дума и излезе да се измие. Но изражението му я накара да преглътне с усилие.

— Мислиш ли, че ще те бие — прошепна Бъд.

— Ще му позволиш ли? — ужасено попита тя.

— Държа се много зле с него — отвърна Кал.

— Яжте тихо — каза тя и осъзна, че те ѝ се присмиват. — Нали разбрахте, че съсипах *вашето* тесто. Може би следващия път това ще се случи с ябълковата ви торта, която пека за вечеря.

— Няма да му позволим да те бие — казаха ухилено Бъд и Кал.
— Ти наистина си много вълнуваща жена, Лея.

— Надявам се, че Уесли е съгласен с вас — въздъхна тя и се обърна към огнището.

Слънцето залязваше, когато Лея за пореден път подреди масата. Уесли влезе. Тя не забеляза дали я гледа, защото се страхуваше да вдигне поглед. Знаеше, че той не е разбрал защо се държи така с него. Той смяташе, че ще я защити по-добре, ако беше *негова*. Тя все още играеше ролята си. Стремеше се да минава достатъчно далеч от него, за да не може да я докосва. Чувстваше върху си очите и на двамата.

— Ти знаеш за този пълен фургон — обърна се Ревис към Уес. — Танцьорът те е изпратил за това.

Уес погледна стаята, огледа Бъд, Кал, Ейб, Верити и Лея.

— Може би ще поговорим по-късно.

Ревис се усмихна.

— Бъд и Кал са мои братя. Ейб няма да проговори. Нали, Ейб?

— Не, сър, господин Ревис — каза Ейб с пълна уста. — Нищо няма да издам.

— А Верити е прекалено уплашена, за да каже нещо — продължи Ревис.

— А хубавицата?

— Тя е моя и не може да избяга — твърдо каза Ревис. — Сега кажи за какво са те изпратили и какво имаш да ми казваш?

Докато Лея сервираше храната, Уесли начерта план как да нападнат двата фургона, които като че принадлежеха на заселниците, но в действителност пренасяха злато.

— Танцърът винаги научава за тези неща — каза Ревис, облегна се и запали тънка пура. — Кажи ми как я кара той. Последния път като го видях беше в добра форма.

— Познаваш Танцора — започна Уес. — Добре е със здравето. Спомена за последния път, когато си го посетил в неговата къща.

— О, да, на празненството.

— Той като че ли ти беше сърдит, на теб и на младата жена.

Ревис се усмихна:

— В действителност беше дъщеря му. Той не спомена ли, че младата дама, която толкова ме хареса, е красивата му дъщеря.

Уесли също се ухили.

— Танцърът забрави да спомене тази малка подробност. А сега, ако ме извините, ще потегля към онова езеро, което видях по пътя насам и ще се изкъпя.

Спря се пред Лея и прокара пръст по бузата ѝ.

— Може би ще ме придружиш, красавице.

Тя му се усмихна с най-милата си усмивка.

— Наистина трябва да се изкъпя, защото ме докосна. Но няма да е с теб. Ще ти проваля плановете.

Тя се почувства малко виновна, като видя как се промени изражението му и как ръката му увисна, сякаш нямаше да я докосне вече никога. Когато той излезе, в колибата се възцари тишина. Чуваше се единствено слабото кикотене на Ревис.

По-късно Бъд и Кал, все още в колибата, се хранеха.

Лея свали престилката си.

— Отивам при Уесли. Погрижете се Ревис да не дойде при нас.

Бъд гледаше в чинията си.

— Какво ще има утре за вечеря?

— Изнудвате ли ме? — усмихна се тя. — Вие се погрижете за тази вечер, а аз ще ви покажа какво може да се приготви от връзката гълъби, която донесохте. — Тя се поколеба за миг и ги целуна по челата. — Лека нощ, прекрасни мои принцове.

С тези думи тя излезе и се затича през тъмната гора към колибата на Уесли. Езерото беше над нея. През целия път мислеше начин, който да смекчи гнева му. Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че трябва да остави тялото си да говори.

Застана на малко възвишение, откъдето се виждаше как тялото на Уесли се носи плавно долу в езерото. Тъмната му кожа проблясваше на лунната светлина.

Не се оказа толкова трудно, колкото беше мислила. Изкашля се няколко пъти, за да привлече вниманието му и когато се убеди, че я гледа, бавно разкопча роклята си. Мръсната рокля падна на земята и тя остана по полупрозрачна долна риза.

Тръгна към него. Той газеше във водата и я гледаше. При всяка стъпка фината материя полепваше по бедрата ѝ. Тя стигна едно високо дърво и се спря. С очи, приковани в неговите, тя развърза ризата си и я остави да падне. Оставаше последният пласт дрехи — чифт дълги гащи от толкова ефирна материя, че не оставаше нищо за въображението и къс, мек, копринен корсаж.

Като дете, за да избяга от гнева на баща си, Лея се беше научила да се катери по дърветата. Ловко се метна на един дълъг здрав клон, надвиснал над езерото. Като се опитваше да пази равновесие, погледна Уесли, махна корсажа си и го пусна на земята. Той виждаше на лунната светлина налетите ѝ гърди. Свали мокрите си прилепнали гащи и също ги пусна на земята.

Гола, без да поглежда съпруга си, но много спокойна, тя отиде до края на клона, запази за миг равновесие, а после със съвършено гмуркане се спусна в хладката вода и се приближи към него. Когато главата ѝ се показа на повърхността, той я хвана за ръка.

— Господи, жено, ти наистина знаеш как да привлечеш мъжкото внимание.

Без да продума повече, той я поведе към брега. Почти я влачеше след себе си.

— Лея — прошепна той, сграбчи я в обятията си. Мокрите им тела се притиснаха в едно цяло.

Хванал главата ѝ с две ръце, той жадно я целуваше. Лея обви с ръце врата му. Знаеше, че заради този миг си струваше да изтърпи всичкия му гняв.

Ръцете му се движеха надолу по влажния ѝ гръб. Играеше си с мокрите ѝ къдрици. Устните му целуваха лицето ѝ, клепачите ѝ, страните ѝ. Изведнъж я отблъсна:

— Нека те погледам.

Тя порумения. Може би той няма да я хареса. Той взе ръцете ѝ, постави ги спокойно отстрани на тялото ѝ и започна да я изучава с поглед.

— Когато си отидем у дома, ще те държа в къщата ми така, както си сега. Никога няма да ти позволя да носиш дрехи.

— О, Уесли — тя се изкикоти по детски. — Ще замръзна през зимата.

— Не и с мен. Аз ще те топля.

Придърпа я към себе си, нежно захапа шията ѝ.

Лея потрепери. По цялото ѝ тяло плъзнаха студени тръпки на възбуда. Уес я целуна още по-силно. През тялото ѝ премина огън. Тя се притисна още по-силно към него.

С прелъстяваща усмивка Уесли я спусна към земята, но миг преди тялото ѝ да докосне тревата, той я постави върху себе си.

— Кожата ти не трябва да се допира до твърдата земя. Докосни ме, моя красива съпруго.

Той я повдигна и я постави да седне така, че да може лесно да проникне дълбоко в нея. Тя се полюляваше. Цялото ѝ тяло се движеше в най-прекрасния ритъм. Уесли държеше слабините ѝ със силните си ръце и помагаше на движенията ѝ. Когато тя усети, че приближава върховния миг, се наведе напред и обгърна врата му, искайки да се доближи възможно най-близо до него. Дълбоките му тласъци я накараха да се почувства така, сякаш потъва в някаква бездна.

— Уесли — извика тя, като извиваше тяло. Изведнъж той я отблъсна.

— Нещо се промени в теб. Сигурна ли си, че не предпочиташ да бъдеш с любовника вместо със съпруга си?

Тя въздъхна дълбоко.

— Защо всички мъже са толкова сговорчиви, когато говори онази им работа и неговорчиви, когато става въпрос за нещо друго.

Той се засмя странно.

— Къде отиваш? При Ревис ли се връщаш? Той какво харесва, когато онази му работа...

Лея се обърна гневно. Той млъкна. Красивото ѝ тяло представляваше необичайна гледка за него и я гледаше възхитен.

— Това, че съм Саймънс, а ти си от господарите Станфорд, не означава, че скачам в леглото на всеки мъж, който ме помоли. Ако някога отново ми намекнеш, че съм била с Ревис, няма никога да ти проговоря. Или няма да ти позволя да ме любиш. Разбра ли?

Той се изправи и я хвана за рамото преди тя да стигне дрехите си на брега на реката.

— Съжалявам, Лея. Днес просто полудях от гняв. Момчетата ми казаха как си държала Ревис настрана. Но защо за бога така ме отхвърли сутринта? Ако Ревис знаеше, че си моя, би се замислил дали да те докосне. Това, че хвърли тестото по мен ми костваше много.

— Знаех, че няма да ме разбереш — каза тя тежко. — Отказах на Ревис, защото е крадец и защото съм омъжена. Как щеше да изглежда всичко, ако ти, друг крадец, дойдеш, а аз падна доброволно в обятията ти. Няма ли да бъде това подозрително?

— Да, но аз съм...

— Ти си какво? Съпругът ми? Не искаме Ревис да узнае това, нали?

— Не, имах предвид, че съм... Че съм много по-красив от него и е съвсем разумно да пожелаеш мен, а не него.

— О, Уесли — възкликна тя и се разсмя.

— Не мислиш ли така? — възмути се той.

Все още смеейки се, тя го прегърна.

— Наистина мисля така. Вярвам, че си най-прекрасният мъж, който някога съм виждала.

— По-добър от Ревис?

— Много по-добър.

— И от брат ми Травис?

— Още по-добър.

Той се разсмя и я обсипа с целувки.

Макар че ѝ беше много трудно, тя се отдръпна.

— Не мога да остана. Ревис ще иска да знае къде съм. Ако и двамата ни няма, ще започне да подозира.

— Ще се справя с Ревис. Ще му кажа, че истинският мъж печели дамата.

— Не — каза тя. Пръстите ѝ галеха мускулестите му гърди. — Моля те, не прави това. Ти не го познаваш. Той е зъл. Той може да те намушка с нож докато спиш.

Той се направи на сърдит и я погали по бузата.

— Какво стана с моята малка котка, която непрекъснато ми противоречеше по целия път насам. Къде е жената, която се кълнеше, че никога няма да ми позволи, ако сам не си го взема.

Тя го отблъсна. Последното нещо, което би му казала, беше, че го обича. Ако някога изобщо успееха да напуснат тези планини и той я напуснеше, тя искаше да съхрани останалата у нея гордост. Когато той си тръгнеше, тя искаше да му каже, че изобщо не я е грижа за него и че удоволствието от няколкото часа, прекарани заедно е единственото, което е търсила.

Тя се отскубна от него.

— Ти си по-безопасен от двамата. Ако остана с Ревис, той ще ме направи като Верити. Парите ти ще помогнат да избегна обвиненията.

— Това ли означавам за теб, Лея? Аз съм някой, чиито пари можеш да използваш?

Тя се опита да не покаже, че гласът ѝ трепери. Какво можеше да каже? Че няма да преживее, ако нещо му се случи.

— Ти поиска да бъдем женени. Аз почти бях в безсъзнание. Искях да сложа край на този брак, но ти отказа и законно ние сме обвързани. Заради това и защото моят брат стреля по теб, аз се присъединих към бандата на Ревис, за да те закрилям. След като всичко това свърши, моето задължение към теб ще отпадне.

— Задължение? А какво ще кажеш за това — очите му се плъзнаха по голото ѝ тяло.

Тя се усмихна похотливо.

— Ние, жените Саймънс, обичаме да се наслаждаваме и да се боричкаме с красиви мъже. Аз не бих легнала с Ревис, защото той е

мъж, който обича болката.

Той се отдръпна.

— За бога, ти си хладнокръвна жена, Лея. Трябва да бъда щастлив, че не ме остави да умира от загуба на кръв, след като брат ти стреля по мен.

Тя не отговори. Полагаше усилия да не се разплаче. Как искаше да му каже, че го обича и копнее да ѝ отвърне със същото. Но той вероятно щеше да ѝ се изсмее и да ѝ каже, че е нормално някой от нейната класа да обича високопоставен мъж като него. Не, след като не можеше да запази сърцето си, по-добре да запази гордостта си.

— Сега трябва да вървя — каза тя. Обърна се и почна да се облича.

— Върви — каза той и я остави.

Тя се разплака горчиво. Крехката нишка, която ги свързваше, се скъса.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Тази нощ Лея спа малко. Сгуши се до Верити и плака дълго. Чувстваше се много нещастна. Искаше ѝ се никога да не бе срещала Уесли Станфорд. Само да бе послушала сестра си, да не го беше последвала онази нощ и да не му се бе нахвърлила като гладно животно. Сега нямаше да прекарва нощта в бърлогата на крадците. Ако не се беше разхождала по клоните на дърветата без никакви дрехи и не беше се правила на глупачка, ако не бе прекарала часове в силните обятия на мъжа, който обичаше...

— По дяволите — каза гласно тя, отметна одеялото и стана. — Време е да ставаме — обърна се към Верити. — Ти днес ще ми помагаш при готвенето.

Сигурно би могла да възвърне малко от самочувствието на Верити.

Тя приготвяше закуската. Уесли влезе в колибата, но не я заговори. Държеше се така, че дори от въздуха лъхаше хлад.

— Искате ли да закусите, господин Армстронг?

— Не и това, което ти би ми поднесла — рязко каза той.

Точно в този момент Ревис влезе в колибата.

Лея се вгледа в намръщеното лице на Ревис и забеляза как преценява държанието на Уесли.

— Този не е умен като теб, Ревис — каза тя и постави голяма чиния с бекон на масата. — Мисли си, че може да ме притежава само ако ме помоли и не му е приятно, когато получи отказ. Закуската е готова.

Докато се хранеха на няколко пъти Лея забеляза Ревис да наблюдава Уесли. За да привлече вниманието му, тя се наведе над рамото му. Знаеше, че разбойникът мрази всеки, които пристъпва в територията му и би намразил още повече новодошлия, ако разбереше, че е успял там, където на него му беше отказано.

— Кога ще вършим тази твоя работа, Армстронг?

— Утре сутрин. Те ще бъдат на четири мили надолу.

— Какво те кара да си толкова сигурен за скоростта, с която ще се движат?

— Имам си начини. — Това беше всичко, което Уесли каза.

По-късно, когато Лея и Верити прибираха масата, Ейб се приближи и изсъска в ухото на сестра си:

— Двамата любовници май са се скарали.

— Ревис и аз? — тя се преструваше, че не разбира.

— Ти и онзи Станфорд. Хвърляте си такива погледи, че наоколо хвърчат искри.

— Никога не съм го поглеждала!

— Не когато той те гледаше. А той те гледаше непрекъснато. Лея, вие, двете влюбени птичета ще развалите всичко. Аз никога няма да стана уважаван човек, ако убият двама ви. А Ревис ще ви убие без съмнение, ако разбере, че го правите на глупак.

— Какво ти е обещал Уесли, за да му помогнеш?

— Не е твоя работа. Това засяга само двама ни. Веднага щом разбере кой е Танцъора, ще изоставим този живот. Всички ние. Това е при положение, че все още си негова. Трябва да внимаваш, Лея. Никога няма да имаш друг съпруг като него.

— Мислех, че мразиш всички Станфорд.

Ейб се усмихна и разкри всичките си развалени зъби.

— Аз не мразя никого, още повече ако обещава да дели парите си с мен. — Той се наведе по-близо до нея. — Не мислиш, че лъже, нали? Ще направи това, което казва, нали?

— Убедена съм, че ще го направи.

По време на обяда Уесли не се появи. При първа възможност тя попита Кал къде е. Предупреди братята къде ще ходи и ги помоли да държат Ревис на разстояние. С пълна торба храна тя се заизкачва към колибата. Уесли цепеше дърва пред нея.

Спря се и го загледа. Капчици пот блестяха по мускулестия му гръб. Осъзна, че и дланите ѝ са изпотени. Всичкото ѝ желание да бъде с него изчезна в момента, когато той обърна към нея разгневеното си лице.

— Донесох ти нещо за ядене — каза тя с пресъхнало гърло.

Той бавно остави брадвата и се приближи към нея.

Тя отстъпи.

— Няма да те нападам, ако от това се страхуваш.

— Не се страхувам. Дойдох да ти кажа нещо. Ейб каза, че ти и аз... тази сутрин... искам да кажа, че той се страхува, че Ревис може да заподозре нещо.

— Нещо като това, че се търкаляхме в храстите, а после се скарахме?

Погледна го за миг. Той седна на един пън.

— Искаш Ревис да повярва в това?

— Разбира се. Тогава за какво друго се преструвах на сърдит и намръщен?

— Преструваше се? — тя седна на земята близо до краката му. — Нищо не разбирам.

— Знам от брат ми, че не е хубаво да оставяш жените да знаят и да ти се бъркат в плановите. Надявах се, че след глупостта ти да се върнеш в лагера на Ревис — той й хвърли един укорителен поглед — ще извършиш нещо разумно, да се престориш например, че си се влюбила в мен от пръв поглед. Но си знаех, че това е прекалено много за една жена. Особено за теб, Лея. Ти мислиш и правиш винаги всичко обратно. За пръв път срещам толкова опърничава жена. Винаги, когато ти давам каквото искаш, ти започваш да искаш обратното. Искаше да се ожена за теб, а когато го направих, започна да желаеш нещо друго.

Тя започна да се защитава, но той пренебрежително махна с ръка.

— Става дума само за това, че аз исках да отидеш на безопасно място в Суитбрайър, а когато ти не го направи, се надявах, че поне тук ще имам възможност да те закрилям. Но ти като че нарочно правиш винаги противоположното на това, което искам.

— Аз не можех да дойда при теб, след като отказах на Ревис. Той щеше...

— Ако още един път ми кажеш, че Ревис иска да ме убие, ще те удуша — каза той. Стараеше се да се успокои. — Мислиш ли, че съм такова нищожество, че да очаквам да ме закриля малкото ти сладко тяло? Казах ти, че няма да ти позволя да контролираш нещата и да ме вземат дяволите, ако престана да се опитвам да контролирам всичко и всички. Ако ти кажа да вървиш наляво, ти тръгваш надясно. Не стига, че трябва да се свързвам с Ревис и Танцъора, а трябва да се притеснявам и затова каква ще е следващата ти стъпка, защото ти се мислиш за най-голямата умница на света. С изключение на Ревис. —

Той я погледна с болка в очите. — По неизвестни причини мислиш, че Ревис е толкова умен, че може да ме убие без дори да усетя.

— Не защото е толкова умен, а защото е прекалено зъл. А ти не си. Ти си добър и мил, и...

Той беше наклонил главата си на една страна, отхапваше си от едно парче царевична питка и я гледаше.

— Снощи каза, че съм най-красивият мъж, когото си виждала, а сега ме наричаш добър и мил. Да не се влюбваш в мен, Лея?

— Никога! — възкликна тя, но цялата се изчерви.

— Това е лошо — промълви той.

— Какви планове имаш? — попита бързо тя, за да скрие смущението си.

— Да ти кажа честно, страхувам се да ти кажа истината. Страхувам се, че ако разбереш, ще си помислиш, че е прекалено опасно за мен и ще направиш точно обратното. Разбира се, мога да ти кажа противоположното на моя план, но тогава съвсем случайно може да се окаже, че ми помагаш.

— Защо ти... — изстреля тя и се надигна.

Той я хвана за бедрото и я придърпа. Устата ѝ бе близо до неговата.

— Как можа да ми наговориш всички онези отвратителни неща снощи, след като мислиш, че съм добър и мил?

— А ти как можеш да вярваш само в хубавите неща, които говоря за теб, а да не вярваш в лошите. Изобщо слушал ли си ме някога?

Той я пусна и погледна в чувала с храната.

— Повече вярвам на това, което виждам. Да ти кажа истината, ти винаги се хвърляш или скачаш, или се гмуркаш в обятията ми, а след това говориш най-долните неща за мен. Струва ми се, че ако ти *наистина* не ме харесваше, нямаше да си сваляш дрехите толкова често пред мен.

Тя не можа да отговори абсолютно нищо. Тихо седна.

— Какви планове имаш за Ревис? — Шепнеше.

— Искам да го подлудя — простичко отговори той.

— Ти искаше да използваш мен, за да го подлудиш?

— Да, това планирах. Но сега е трудно да се осъществи. През цялото време ти ми се противопоставяш. Страхувам се да не се стигне

до това да си разкрием картите, а ти, вместо да се криеш зад мен, да застанеш между нас и да кажеш някаква глупост от рода на „застреляйте първо мен“. О, Лея, имам кошмари заради това. Чудя се, ако ти кажа „застани между нас“, дали тогава няма да застанеш зад мен. Но не съм сигурен, дали и това ще свърши работа. Господи, ти наистина си голям проблем.

— В такъв случай как промени плана си? — попита тя меко и послушно.

— Трябва да бъда мек и спокоен. Страхувам се да провокирам Ревис и да го накарам да говори, защото не съм сигурен какво ще направиш ти. Бъд и Кал се опитаха да те отстранят няколко пъти, но ти се залепяш ту за Ревис, ту за мен. Като че трябва да ни закриляш и двамата, или по-скоро да закриляш мен, защото мислиш, че той може да се грижи за себе си, а аз не мога.

— Не съм имала намерение... Наистина ли съм толкова ужасна...

— Още по-зле. Някога чула ли си думата *подчинявам се*? Може би мислиш, че това означава „прави обратното“.

Тя вдигна поглед към него и го видя да ѝ се усмихва.

— Може би ще се науча?

— Точно това казаха Бъд и Кал, но аз мисля, че имаш желязна глава. А последното нещо, което бих рискувал, е хубавата ти малка главичка.

— Провалих плановете ти и сега за теб е невъзможно да разбереш кой е Танцъора. Поставям живота ти в опасност, защото бих могла да се намеся, за да те защита.

— Точно това исках да кажа. — Сега той ядеше парче прасковен пай. — Но със сигурност последните дни бяха много интересни с теб. Замери ме с тестото, а след това чисто гола се хвърли в езерото точно когато се къпех. После толкова гневно викаше по мен, че всички прекрасни части на тялото ти подскачаха. Бих желал да имам време да им се насладя, без да се безпокоя за Ревис.

Тя обърна глава да скрие порозовялото си лице и отново запита:

— А сега какъв ти е планът?

— Опитвам се да го съставя. Исках да накарам момчетата да те отстранят, но само като им споменеш за ягодов пай, те са готови да изпълнят всичките ти желания.

Тя се разсмя.

— А ще помогне ли, ако се закълна, че ще ти се подчинявам?

— Вече веднъж се закле пред свещеника, но влезе от едното ти ухо и излезе през другото.

— Но това е важно!

— А да си омъжена за мен не е ли важно?

Тя нямаше намерение да отговаря. Ако му кажеше, че той е този, който не е желаел техния брак, нямаше да ѝ обърне внимание. Би я слушал само ако говори нещо хубаво за него. В противен случай единствено би наблюдавал как подскачат „всички прекрасни части на тялото ѝ“.

— Обещавам, че ще слушам и ще се подчинявам. Но само ако планът е добър — добави бързо след това.

— Не достатъчно добър — каза той и облиза пръстите си. — Аз искам изцяло да ми се подчиняваш, без да се пазариш. Изобщо не ме интересува какво ти мислиш за плана ми, дали го смяташ за глупав, опасен или какъвто и да е. Или ще се съгласиш да ми се подчиняваш, или ще те вържа за едно дърво и ще те оставя сама в гората.

— Няма да го направиш — тя се разсмя.

Уес я гледаше съвсем сериозно:

— Опитай и ще видиш!

— О, не мисля да опитвам — каза тя малко нервно. — Кълна се, че ще се подчинявам на всичките ти заповеди. А сега ще ми кажеш ли какъв е планът ти?

Той все още нямаше желание да ѝ разкаже. Тя разбра, че иска да го убеди с целувки. Въпреки всичко, което се беше случило предишната нощ, тя все още се срамуваше от него. Той беше и не беше неин съпруг. Беше неин единствено когато се криеха сами в гората.

Той ѝ разказа плана си. Тя беше учудена. Уесли се беше свързал с Джъстин, Оливър Старк и Джон Хамънд и ги бе помолил за помощ. Те трябваше да натоварят два от фургоните на Уесли с най-хубавата стока и да оставят Ревис да ги открадне.

— Ще крадеш това, което е твое?

— По-добре е, отколкото да пострада някоя невинна жертва. След като веднъж ми повярва, Ревис ще започне да ми се доверява повече.

— Уесли — каза тя и се освободи от ръцете му, — как разбра, че Танцъора има дъщеря и откъде разбра за къщата му?

— Изобщо не знаех. Отгатнах. Ревис обича да си мисли, че жените го желаят. Аз заложих на неговата суетност.

— Това не беше ли твърде опасно? Ами ако и той те е тествал?

— Той няма причина да ме подозира, а и Бъд и Кал не го изпускат от погледа си. Няма да може да се свърже с Танцъора. Сега престани да се притесняваш и ми дай още една целувчица.

По-късно, докато приготвяше пая за вечеря, тя мислеше за разговора с Уесли. Може би, въпреки самохвалството му, той щеше да има нужда от помощ. Но как, за бога, би могла да го убеди да тръгне с него?

Ревис реши въпроса ѝ. На вечеря той заяви:

— Или Лея ще дойде с нас, или нападение няма да има.

— Какво по дяволите може да искаме от една проклета жена — избухна Уесли.

— Нямам ѝ доверие. Няма да я оставя тук сама. Тя прекалено много скита из тези гори.

— И какво от това? Нека си отиде, ако иска. В тези фургони сигурно има повече жени. Ще можеш да си вземеш една от тях. А може и тя да те хареса повече, отколкото Лея те харесва.

— Точно затова искам — Ревис наблюдаваше замръзналия ѝ от напрежение гръб. — Или ще дойде, или няма да има нападение!

Преди Уесли да успее да продума, Лея пристъпи между двамата:

— Вече съм дамгосана като крадла. Бих могла да дойда пак. Освен това може би там ще си намеря нова рокля.

При тези думи устата на Ейб увисна, Бъд и Кал продължиха да ядат, Уесли избягваше да я погледне, а Ревис я изучаваше през цигарения дим.

Тази нощ, когато тя излезе да изхвърли мръсната вода, Уесли я хвана за ръка и я придърпа към сенките.

— Утре ме наблюдавай. Аз ще ти давам знаци къде да стоиш. Изобщо не слизай от коня. Не трябва да има престрелка, но ако има, дори само ако някой изпусне пушката си, ти насочи коня си на изток и препускай колкото се може по-бързо. Слушаш ли ме, Лея?

Изведнъж той сграбчи главата ѝ и я придърпа.

— Искам да бъдеш по-разумна, отколкото си. Не върши нищо героично. При никакви обстоятелства не искам да се правиш на благородна. Не се опитвай да спасяваш нечий живот, нито да ръководиш нападението, или нещо друго, което обичайно ти е присъщо. Стой си спокойно на седлото и ако има каквато и да е опасност — бягай. Разбираш ли ме? Ще ме слушаш ли?

— Ще изпълнявам всичко, което искаш. Няма да изложя никого на опасност.

— Имам още един план. Когато тръгнем назад и се скрием между дърветата, искам бързо да обърнеш коня си и да се върнеш обратно. Шшт... — той постави пръст на устните й. — Всичко е уредено. Пазех го досега в тайна, защото не бях сигурен дали ще поиска да тръгнеш с нас. Джъстин ще се погрижи за теб и ще те заведе в Суитбрайър.

— Но Ревис ще разбере, че ме оставяш да избягам.

— Това е моя грижа и не те засяга. От теб очаквам да ми се подчиниш. Кажете сега, какво ще правиш?

Тя спокойно повтори указанията му.

— Ще закриляш Верити, нали — добави. — Моля те, не оставяй Ревис да я нарани.

— Ако следваш указанията ми — отвърна той. — Ще се погрижа за Верити, дори ако се наложи да я вкарам в собственото ми легло.

Лея се стегна.

— Не са необходими толкова драстични мерки — отвърна.

— Това ми прилича на ревност. Целуни ме, а след това заспивай. Утре рано сутринта трябва да потегляме.

— Да — прошепна тя. — Да.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Утрото настъпи по-скоро, отколкото желаше. През цялата нощ тя чувстваше, че нещо не е наред и се мятеше в леглото. Дълбоко в себе си усещаше, че ще се случи нещо ужасно.

С натежали клепачи тя приготви торбите с хляб и сирене за из път. Потеглиха надолу по планината. Единствено Верити не ги последва.

Откъм гората се появи Уесли на огромен дорест жребец. Бъд и Кал го следваха с големите си черни коне. Животните се изправяха на задните си крака и пръхтяха. Господарите им ги обуздаваха с лека ръка.

— Ние потегляме — каза Уесли на Лея.

Тя препускаше на гърба на една кротка кафява кобила.

По целия път надолу сърцето на Лея биеше все по-бързо и по-бързо. На два пъти улови погледа на Ревис. Сърцето ѝ се сви, беше сигурна, че нещо ще се случи. Мъж, който е способен да убива, само за да си осигури присъствието на жената, която иска, не би се съгласил лесно да отстъпи на друг да организира нещата. Ревис беше много спокоен и се съгласи Уесли да се присъедини към бандата.

Когато наближиха подножието на планината и можеха да видят фургоните, Лея едва се държеше на седлото. Тя видя как мъжете дръпнаха маските на лицата и насочиха пушки към пътниците. Видя Джъстин да слиза от мястото си. Джон Хамънд слезе от втория фургон с високо вдигнати ръце. Вятърът носеше думите на Уесли. Тя го чуваше да дава нареждания на Оливър Старк да свали стоките от фургона.

Като че всичко беше игра. Всички участници се познаваха помежду си, а някои от тях се преструваха, че се виждат за пръв път. Вършеха нереални неща. Носеха маски и се заплашваха един друг. Това би могло да я забавлява, но всяка минута ударите на сърцето ѝ се ускоряваха.

Какво не е наред? Какво не е наред?

Ревис изсвири тихо по посока на Лея. Погледна го. Той мълчаливо ѝ направи знак да се приближи. Тя умишлено не потърси погледа на Уесли. Той можеше да ѝ направи знак да не послуша другия мъж и това би настроило Ревис срещу него.

Тя смуши коня. В този момент забеляза нещо между дърветата. Нещо проблесна. Отначало тя не му обърна внимание. Но когато застана до Ревис и погледна надолу към Джъстин, осъзна, че на слънчевата светлина е проблеснало дуло на пушка.

— Никога няма да можеш да се измъкнеш оттук с това — каза Джъстин с убедителен тон.

Лея едва чуваше какво става наоколо. Чудеше се дали зад дърветата се криеше само един човек. Това хора на Уесли ли бяха? Беше ли ѝ казал той за тях? Може би това бяха хора на Ревис?

Уесли се разпореждаше, Джон се подчиняваше, а Джъстин спореше. Лея се опитваше да размишлява. Тя тайно заби шпори в слабините на коня, за да го накара да подскочи. После, докато се мъчеше да се задържи на седлото, очите ѝ претърсваха между дърветата. Лицата на Уесли и Джъстин бяха загрижени. Ревис я наблюдаваше зорко като орел. Следеше погледа ѝ.

Негови хора са, помисли си Лея. Онези мъже бяха с Ревис.

— Хей, момичето ми — тя потупа коня по врата и се наведе да намести шпората си.

Едно от блестящите на слънцето дула помръдна.

— Прикривай ме — каза Уесли на Ревис и слезе от коня.

Ревис кимна. Насочи пистолета към Джъстин. Уесли и Бъд започнаха да товарят стоката на конете. Ейб възседна коня си. Очите му се стрелкаха наоколо.

Лея си помисли, че брат ѝ е нервен като нея самата.

Когато натовариха стоките, Лея усети, че предчувствията ѝ скоро ще се сбъднат.

Ревис слезе от седлото.

— Да изчезваме оттук — рече Уесли.

— Искам лично да проверя какво има във фургоните — възрази Ревис.

— Искаш да кажеш, че не ми вярваш? — Гласът на Уесли стана заплашителен.

— Не се доверявам на никого.

На Лея ѝ се стори, че има нещо странно в начина, по който Ревис е застанал между Уесли и фургона. Тя инстинктивно вдигна глава и отново видя блясъка между дърветата.

Без да се замисли, повдигна двата си крака, смушка коня в слабините и се понесе напред към съпруга си. Настъпи пълно объркване.

Уесли отскочи от пътя. Задницата на кобилата на Лея го събори. Той се просна в мръсотията. В този момент се чуха три изстрела.

Ревис беше улучен в гърдите.

Бъд грабна юздите на кобилата на Лея. Тя скочи на земята:

— Уесли, ранен ли си?

Той я погледна странно. Маската беше паднала около врата му.

— Не.

Джъстин се беше навел над Ревис. Той улови погледа на Уесли и поклати глава.

Уесли са намръщи. Отиде до умирация мъж и постави главата му в скута си.

— Мислеше се за много умен — прошепна му Ревис. — Мислеше си, че ти вярвам. Аз знаех през цялото време, че тя те посещава. Тя настрои всички против мен. Дори собствените ми братя.

Той се закашля. Гърдите му бяха прогизнали. Кръв течеше от трите му рани.

— Кой е Танцърът? Направи нещо добро в живота си, кажи ми.

Ревис болезнено се усмихна.

— Знаех си, че точно това искаш да узнаеш. — Затвори очи, после погледна надвесените над него лица. — Макалистър — прошепна. — Чувал ли си някога за Девън Макалистър?

— Лъжеш — каза Уесли.

Ревис се опита да заговори, но се закашля и издъхна в ръцете на Уесли.

Уесли нежно постави трупа на земята. Изправи се. Погледна Джъстин в очите:

— Той излъга.

— Да — каза само Джъстин и се обърна.

Очите на Уесли уловиха погледа на Лея. Хвана я за ръка и я поведе към дърветата.

— Какво мислиш за тези, които стреляха?

— Убеден съм, че отдавна са си отишли — отвърна Уесли. — Ти спаси живота ми. Изстрелите бяха за мен. Благодаря ти.

Тя се изчерви.

— Нали не се сърдиш, че не ти се подчиних?

— Само този път. Сега и двамата сме свободни. Можем да си вървим у дома.

Лея се отдръпна и навлезе в гората. *Домът* беше Суитбрайър, Кентъки. Мястото, където нямаше да я издирват като престъпница. Очакваше я фермата, с разкошен хамбар и порутена къща, за която Уесли беше казал на брат си, че не иска да я поправи заради някоя като Лея. Кимбърли с целия си чар и красота ги очакваше у *дома*.

— Какво те тревожи — попита Уесли и постави ръка на рамото ѝ.

— Трябва ли веднага да тръгнем? Не може ли известно време да останем тук?

— Само двамата ли? Без Бъд и Кал, без Ревис, без Ейб и без Верити?

— Да, само за ден-два. Знам, че искаш да се върнеш, но...

— Предпочитам няколко дена да се порадвам в гората на моята малка женичка. Аз много съм ти задължен. Не искаш ли нещо повече от мен?

Тя искаше толкова много неща от него, но не можа да изрече нито дума. Не можеше да иска любовта му просто така. Трябваше да я спечели. В гората можеше да бъде такава, каквато е. Но щом стигнеха Суитбрайър, тя трябваше да живее според изискванията на етикета.

— Не — отговори. — Единственото, което искам, е да поостанем малко в гората.

С нежна целувка той ѝ показва, че с радост ще ѝ даде каквото желае.

Часове наред трябваше да подреждат всичко в колибата на склона. Когато Верити разбра за смъртта на Ревис, се изправи и смело вдигна глава. Излезе от колибата и Лея я придружи до фургона на Джъстин. Противно на очакванията на Лея, тя не се страхуваше от другите мъже. Плахо поиска да види тялото на разбойника. Когато отново дръпнаха покривалото, тя се усмихна и още по-високо вдигна глава. Обърна се към Джъстин и започна да му разказва за роднините си, които живееха на изток.

Претърсиха колибата на Ревис и взеха всичко, освен един чувал с храна.

— Открий собствениците на бижутата и раздай храната на нуждаещите се — каза Уесли на Джъстин.

Те товареха стоката. Джъстин хвана Лея за ръката.

— Добър ли е с теб? Изглеждаш различна.

— Той е добър с мен — каза тя изненадано. — Не зная какво ще се случи в Суитбрайър, когато отново види Ким...

— Ким? Уес не ти ли каза, че тя и Джон Хамънд се ожениха преди няколко дни?

— Не — Лея се стараеше да запази самообладание, — никой не ми е казал.

Късно вечерта натоварените фургони бяха готови за път. Лея стоеше до Уесли и махаше за довиждане. Особено сърдечно изпрати Джон. Беше щастлива, когато изчезнаха от погледа ѝ.

— Определено има нещо, което е накарало очите ти да блестят. Не е Джъстин, нали — той повдигна вежди.

— Не ми каза, че Кимбърли се е омъжила.

— Ами пропуснал съм — той сви рамене. — Да отидем горе в планината и да видим кой ще се съблече пръв.

— А какво ще получа, ако спечеля — каза тя през смях.

— Мен и моя...

— Аха — прекъсна го тя. — Какво чакаме още?

В продължение на три дни те не правиха нищо друго, освен любов. Не говореха нито за себе си, нито за другите. Лея се опитваше да не мисли за това какво я очаква в Суитбрайър.

Колибата, преди изпълнена с омраза и болка, сега беше пълна със смях и закачки. Гонеха се около масата. Любиха се на масата, под масата, на крайчеца на стола и пак на масата.

На четвъртия ден сутринта тя почувства, че всичко е свършило. Свита до голото тяло на Уесли, почувства напрежението му.

— Ще започна да опаковам багажа — каза тя.

Той я хвана, преди да се е отместила.

— Никога през живота си не съм се чувствал по-добре, Лея — прошепна той. — Дори докато Ревис беше жив, се чувствах добре, защото и ти беше тук.

Тя затаи дъх. Молеше се да ѝ каже, че я обича. Но той се изправи и седна.

— Меденият месец свърши. Трябва да се прибираме. Реколтата ме чака, животните трябва да се хранят, някой трябва да наглежда работниците и...

— И твоята съпруга крадла.

— Това ще го уредим — той почти не обърна внимание на думите ѝ. — Танцьорът е по-важен.

— Защо каза, че Ревис те е излъгал?

Уесли се изправи. Едрото му тяло беше много красиво на утринната светлина.

— Девън Макалистър ми е приятел. Много добър приятел. Ако докажа, че той е главатар на крадците, значи да се откажа от всичко, в което вярвам. По дяволите — изкрещя изведнъж той.

Настроението му коренно се промени. Желанието му за любов бе убито от мрачни размисли.

Лея се отдаде на тъжните си мисли. За Уесли беше лесно да забрави страховете ѝ, но не и за нея. Продължаваше да вижда омразата в очите на ранената от Ревис жена. Щеше ли да вижда това и в погледа на другите?

Докато слизаха надолу по склона, всеки от тях се беше отдал на мрачните си мисли.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Лея стоеше на върха на хълма. Беше отпуснала юздите на коня и наблюдаваше това, което разбра, че е неин дом. Не беше като плантацията на Станфорд, но въпреки това изглеждаше обширна, с два хамбара, три навеса, акри обработвана земя и една Г-образна дървена къща.

— Недалеч от къщата има поток — каза Уес. — Ще ти направя зеленчукова градина тази седмица. Харесва ли ти, Лея — попита тихо. — Не е къщата, която Травис подари на жена си, но аз скоро ще добавя още пристройки. Обещавам.

Лея се обърна към него и се усмихна.

— По-добра е от това, което очаквах. Много ми харесва.

— Джъстин и Оливър направиха известен ремонт.

Тя извърна поглед. Не искаше той да разбере, че си е спомнила думите му как дори една нощ няма да преспи под един покрив с нея, вместо с Ким.

Отново се качиха на конете си. Три кучета ги посрещнаха на земята на Уес. От плевнята излезе Оливър Старк с навити ръкави.

— Радвам се да ви видя. В момента една кобила се ожребва. Видях задницата на малкото. Разбирате ли нещо от коне?

Уес слезе от коня и последва Оливър.

— Къщата е твоя, Лея — провикна се той.

Тя спря. Изучаваше къщата. Имаше дълбока веранда с колони. Нейна. Нейна собствена къща и неин истински съпруг. Преди месеци във Вирджиния тя си представяше този момент. Надяваше се Уесли да се влюби в нея и си мислеше как ще я пренесе през прага, както бе виждала по снимките.

Но в действителност тя сама щеше да прекрачи този праг. Може би съпругът ѝ все още беше влюбен в Кимбърли. Всички вече я знаеха като крадла. А Уес в никакъв случай не я обичаше.

— Добро утро.

— Добро утро.

Лея погледна в ляво и дясно и видя двама големи, силни близнаци на около седемнадесет години, красиви, тъмнокоси и синеоки.

— Аз съм Слейд — каза единият закачливо.

— А аз съм Корд Макалистър. Добре дошла.

— Работим за Уес. Грижим се за фермата, когато го няма.

— Уес има ужасния навик да ни се бърка. Искаш ли да видиш къщата?

— Или нивите?

— Или града? Суитбрайър не е много голям, но това можем да ти предложим.

— Мога ли да ти помогна да слезеш от коня?

— Аз също ще ти помогна.

— Почакайте — разсмя се Лея. — Прекалено бързи сте. Искам да слеза и разбира се, че искам да разгледам къщата. Но не и града, благодаря ви. Поне не днес.

Корд заобиколи коня и застана до брат си. Те бяха досущ еднакви.

— Позволете ми — каза Слейд и протегна ръце.

— И на мен — добави Корд.

Веселото им настроение беше заразително. Лея позволи да ѝ помогнат, а те го направиха с лекота и грация, сякаш много често им се налагаше заедно да помагат на дамите да слизат от конете.

— Не сме направили много — каза Корд. — Много ли направихме, Слейд?

— Направихме всичко, което можахме. Джъстин толкова много ни разказва за вас, че ние се старяхме да направим къщата хубава.

— Бъд и Кал също ни разказаха някои неща.

— Вие сте ги срещнали? Те в безопасност ли са?

— В безопасност — изсумтя Слейд. — Когато ги видяхме, помислихме, че отглеждат бикове и на ръце ги носят по ливадите на паша. Разбира се, че са в безопасност.

Лея отново се разсмя и се запъти към разтворената врата.

— Почакай за миг. Нали младоженките трябва да бъдат пренасяни през прага.

— Да, обаче от съпрузите — добави един плътен глас отзад.

Всички се обърнаха и видяха Уесли.

— Вие двамата да не планирахте да пренесете *моята* съпруга?

— Не, сър — отговориха двамата с широко отворени очи. — Такова нещо никога не ни е минавало през ум.

Уес се засмя и поклати глава. Излезе напред.

— Изчезвайте оттук. Хващайте се на работа и престанете да флиртувате с жена ми — извика той.

Те намигнаха на Лея и бавно се отдалечиха.

— Добри момчета — каза Лея.

— Хм — изсумтя Уесли. — Те са размирниците на града. Всяка жена се влюбва в тях от пръв поглед и ги разглезва. Аз и баща им сме единствените, които ги учим на дисциплина. А колкото до пренасянето през прага...

Той се наведе и я грабна в обятията си.

— Знаеш как е започнал този обичай, нали? Римляните са пленявали булките си и е трябвало насила да ги внасят в къщите си. А ти, Лея, що за булка си? Имаш ли желание да влезеш вътре? Насила ли ще трябва да те вкарам в леглото си тази вечер?

Тя прие думите му сериозно и отговори:

— Страхувам се, че не... Когато се отнася до... това, като че ли не се съпротивлявам много.

Той се подсмихна самодоволно, дълго и бавно я целуна и я пренесе през прага. Все още я държеше, като че ли очакваше реакция от нейна страна.

За Лея къщата беше много хубава. Беше просторна, обзаведена семпло, със стъклени прозорци и голяма каменна камина. Един коридор водеше наляво, а красивият ѝ стан беше поставен недалеч от камината.

— Там ли е спалнята — попита тя и с глава посочи към коридора.

— С голямо пухено легло — отвърна ѝ той. — Специално за тази стая не са пестени никакви средства.

Тя му се усмихна.

— Къщата е много хубава. Много ми харесва.

— Не си ли разочарована, че не е като къщата на Травис?

— Не — каза тя честно. — Аз съм родена в блато и тази къща ми подхожда повече отколкото голямото имение на Рийган.

— Тхъ — каза той и се намръщи. — Не ми харесва да сравняваш къщата ми с благо.

Преди да му отговори, той отново я целуна.

— Трябва да отида да видя жребчето. Ако се нуждаеш от нещо, кажи на Оливър или отиди при близнаците. Трябва да им удвоя работата, за да ги държа далеч от теб. Бедата е там, че те се разменят и аз никога не мога да разбера кой работи и кой не. До скоро.

С тези думи той излезе.

Тя огледа мястото. Опита се да осъзнае, че е нейно. Каза си, че всичко ще бъде наред. Може би Уесли ще я заобича, защото тя щеше да бъде добра съпруга. Кимбърли нямаше да има власт над него и всички навсякъде щяха да живеят щастливо.

Тя с усмивка се зае да направи къщата съвършено нейна. Тук беше по-просторно и далеч по-чисто, отколкото в разнебитената колиба на детството ѝ, където беше израснала с голямото си семейство.

В спалнята бяха куфарите с дрехи, които бе получила от Никол. Извади копринена рокля с цвят на лавандула. Грубите ѝ ръце усетиха фината материя.

— Първо най-належащото — каза тя на глас.

Преди да получи чиста къща и добра храна, Уесли трябва да намери у дома една чиста и ухаеща прекрасно съпруга. В кухнята започна да търси съставки за кремове и лосионите, които Никол и Рийган я бяха научили да приготвя.

Часове по-късно кожата и косата ѝ бяха възстановени за времето, прекарано в гората. Грубината и червенината по ръцете ѝ изчезнаха. Тя седна на един стол пред камината, за да изсуши косата си. Меки и блестящи вълни се спускаха по раменете ѝ. Слънцето клонеше към залез, а вечерята не беше приготвена, но тя се надяваше Уесли да не ѝ се сърди. Беше облякла полупрозрачен халат, с който искаше да насърчи чувството му за хумор.

Уесли влезе и се спря с шапка в ръка. Вгледа се втренчено в нея. На фона на огнените отблясъци на камината красивото ѝ тяло изглеждаше обвито от приказна ефирна материя.

Той не забеляза как шапката му падна на пода. Запъти се към нея, придърпа я в обятията си. Ръцете му се вплетоха в гъстата ѝ коса.

— Не съм сготвила нищо — прошепна тя, когато той сведе устни към нейните.

— Изобщо нямам намерение да се къпя. Ще ти простя, ако пренебрегнеш този факт.

Той отново я прегърна и отново я придърпа към себе си, като че беше изгладнял за нея.

Тя се притисна до него. Беше работил цял ден на полето и дрехите му бяха напоени с пот. Косата му се спускаше по врата на влажни къдрици. Тя прокара пръсти през косата му.

Уесли я целуваше по врата, а ръцете му галеха нейните. Тялото ѝ беше нагорещено от близостта на камината. Нейната топлина и неговата пот се сляха в пара при допира, както се сливат вода и огън.

Той я сграбчи, занесе я в спалнята и внимателно я постави на пухеното легло.

— Свали всичко — изкомандва той с нисък и дрезгав шепот.

Избледняващата светлина на залеза се процеждаше през единствения прозорец. В златиста светлина Лея коленичи и потъна в пухения матрак. Бавно развърза малките копринени връзки, които придържаха фееричната ѝ дреха, вдигна глава и потърси погледа му. Бавно и чувствено остави коприната да се свлече от раменете ѝ, но по-голяма част от тялото ѝ остана скрито зад нея. За миг задържа халата пред себе си, сякаш да се прикрие.

— А сега си ти — промълви тя, като си играеше с копринената дреха.

С лукава усмивка той съблече абсолютно всичките си работни дрехи и скочи на леглото при нея.

Лея не очакваше това. Изписка тихо и се помести настрана. Коприненият ѝ халат остана затиснат от тялото му.

— Малко красиво нещо — каза той, издърпа го и го пусна на земята. — Ела тук — изкомандва.

Тя се беше облегнала на стената и срамежливо прикриваше с ръце гърдите си.

— Не. Аз се трудих цял ден, за да изглеждам добре и да ухаю на хубаво. А сега ти очакваш от мен да се търкалям с потен и мръсен мъж. Дамите не...

Той я хвана за глезена, затегли я по леглото и я придърпа към себе си.

— Сега като те взема, ще направя така, че да не миришеш чак толкова хубаво.

Той я хвърли на пухения дюшек и с мръсното си тяло покри чистата ѝ плът. Търкаше я и я цапаше с потта си.

— Уесли — ахна тя.

Нищо на света не я караше да се чувства толкова добре, както този мъж.

— Уесли — каза тя отново със затворени очи.

Той се усмихна. Започна да я целува навсякъде — шията, гърдите, корема ѝ. Големите му ръце си играеха с мускулите на бедрата ѝ. Езикът му погали пъпа ѝ. Ръцете му разтвориха бедрата ѝ. Устните му ги следваха.

Спусна се по-надолу. Достигна с устни стъпалата ѝ. Погали с език възглавничките на пръстите на краката ѝ.

Лея плачеше от желание. Устните му тръгнаха отново нагоре по тялото ѝ. Стигнаха до нейните и за момент спряха над тях.

— Все още ли не желаеш да се търкаляш с потен и мръсен мъж?

— Не — отговори тя. — Всъщност да. О, да, Уесли.

Тя въздъхна и се притисна към него. Краката ѝ галеха неговите с нежни движения.

Той я люби нежно, толкова бавно, че я подлудяваше. Когато накрая я придърпа плътно до себе си и със силни тласъци проникна в нея, двамата достигнаха върха на екстаза.

Лежаха заедно, вкопчени един в друг. Кожата им беше влажна и лепкава.

— Имаш ли намерение да ме нахраниш тази вечер — промърмори той с глава на рамото ѝ.

Тя го избута от себе си и каза с усмивка:

— Мисля, че меденият месец свърши. Първо трябва да се измием.

Той се изтърколи от нея.

— Ако някой има нужда да се изкъпе, това си ти — отвърна ѝ. — Миришеш така, сякаш си работила цял ден на полето.

— Ти — възкликна тя и започна да го удря по гърдите.

— Със сигурност те харесвам, когато започнеш да подскачаш, Лея. Сега спри да ме омайваш и направи нещо за ядене.

— А ако откажа? — предизвика го тя.

— Ще направя нещо на голото ти малко задниче. Ще те нашлапам.

Заплахата му загуби смисъл, защото той започна да я целува. Тя се сгуши в прегръдките му.

Силно почукване на вратата я накара да се отдръпне.

— Кой мислиш, че е?

— Вероятно Бъд и Кал. Ти май обеща да им сготвиш? Убеден съм, че ако им обясниш, че не си имала време да приготвиш храна, защото цял ден си се разкрасявала, за да ме съблазниш, те ще те разберат.

— Мога да им кажа, че отново съм изсипала вечерята на главата ти. Те ще разберат това по-добре.

Отново се почука.

— Хайде, облечи се. — Уес взе панталона си. — Можеш да изпържиш половин шопар. Надявам се това да е достатъчно.

С тези думи той излезе. Тя го чу да разговаря с Бъд и Кал в коридора.

Бързо се облече, отметна косата си назад и отиде при тях. Беше очевидно, че едрите мъже толкова се радват да я видят, че нямаше да бъдат толкова придирчиви към вечерята.

Лея кипна вода за царевицата, забърка царевично тесто и изпържи картофи и шунка. През това време мъжете разговаряха. Бъд и Кал бавно разказваха за фермата си, за животните, които искаха да купят, за къщата, която щяха да построят.

— Не трябва ли да построите две къщи? — предложи Лея — В случай че се ожените.

Бъд и Кал се спогледаха.

— Нито една жена няма да ни поиска. Жените се страхуват от нас.

— Аз не се страхувам — каза тя и постави ръце на раменете им. — Обзалагам се, че Суитбрайър е пълен с жени, които ще се влюбят във вас.

— След като Ейб може да се влюби, значи и вие можете — обади се Уесли с пълна уста царевица.

Близнаците се усмигнаха.

— Какво е направил брат ми? — попита тя докато пълнеше чиниите им с ядене.

— Забравих, че ти беше толкова „заета“ цял ден — каза Уесли през смях, — че не можа да чуеш нищо за Ейб.

— Някой ще ми каже ли?

— Хайде, Бъд, на теб се пада честта — гласът на Уес звучеше като че всеки момент ще избухне в смях.

— Ейб се влюби — каза Бъд безучастно. Вниманието му беше приковано от чинията.

Лея седна.

— Истина ли е?

— Доколкото всички знаем, беше необходимо да хвърли само един поглед на госпожица Карълайн Тъкър, за да се влюби. След два дена той я помоли да се омъжи за него.

— Да се омъжи за него? За брат ми Ейб ли става въпрос? Да нямате грешка? Ейб никога не е обичал никой друг, освен себе си.

— Но сега обича. Подай ми картофите, Кал — каза Уес. — Вие, момчета, не знаете какъв късмет имате, че има какво да ядете.

— Какво се случи после с Ейб? Сякаш криете нещо от историята с брат ми. Коя е Карълайн Тъкър?

Уес почти се задави с парче шунка.

— Опиши я. Нали ще я опишеш, Бъд.

— Ами висока е горе-долу колкото мен.

Лея слушаше внимателно:

— Брат ми се е влюбил в жена с вашия ръст? — попита тя недоверчиво.

— Малко по-ниска е от нас — обясни Кал.

— Уесли — заплаши Лея.

— Аз не съм бил там. Оливър ми разказа, че брат ти пристигнал в града, видял за пръв път огромната госпожица Тъкър и се влюбил. Той казал на Оливър, че тя има вид, на човек, който никога не е гладувал. Това му допаднало страшно много. Следвал я навсякъде из града. Тя го поканила на вечеря с родителите ѝ. По време на вечерята той се изправил и поискал ръката ѝ. Разказал им, че е бил крадец и че е извършил много злини в живота си. Но обещал с помощта на Карълайн да се промени.

— Великолепно!

Това беше единственото, което може да каже Лея, напълно объркана и озадачена от тези новини.

Довършиха вечерята. Уесли извади три лули, запали едната, а другите предложи на Бъд и Кал.

Лея прибираше масата и си мислеше колко е приятно всичко това. Тя все още сияеше след часовете любов. Беше заобиколена от хора, които обича. Когато Бъд и Кал си отидоха, двамата съпрузи се изкъпаха и бавно и дълго се любиха на пода пред камината.

Легнаха си сгушени един до друг.

Часове преди да се съмне Уесли стана. Лея се захвана за ежедневната къщна работа. За пръв път тя разгледа всичко навън.

Остана впечатлена от многобройните животни. Под верандата живееха дузина гъски. Когато някой минаваше покрай тях, те започваха да крякат и да съскат. Тридесет патета се клатушкаха из двора. Зад къщата имаше ограден обор. Лея влезе вътре. Престилката ѝ беше пълна с натрошена царевица. Отляво чуваше грухтенето на шопарите, а зад нея блееха овце.

— Вълна — каза тя с усмивка.

Тя щеше да изпреде тази вълна и да тъче на скъпоценния си стан.

Все още с усмивка тя излезе от обора. Но изведнъж лицето ѝ стана сериозно. Уесли идваше към нея. Носеше на ръце безценната госпожа Джон Хамънд — Кимбърли.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

— Струва ми се, че припадна — каза загрижено Уесли.

— Ти ли я помоли да го направи?

— Лея — предупреди Уесли. — Ще я занеса вкъщи. Може би има нужда от помощ.

— Убедена съм, че има нужда от помощ — каза Лея през зъби и го последва.

— Постави я на леглото — каза тя, когато влязоха в къщата. — Можеш да се връщаш на работа, аз ще се погрижа за нея.

— Тя ме уплаши до смърт, когато припадна — той се намръщи. — Мислиш ли, че трябва да доведе лекар?

— Тя ще се оправи. А сега моля те, върви.

Уесли ѝ се подчини с нежелание.

— Той излезе — каза Лея. — Сега може да отвориш очи.

Ким седна на леглото. Усмиваше се закачливо.

— Колко красиво пухено легло! И ти си толкова красива, Лея. — Лицето ѝ се промени. — Аз нямам време да се грижа за красотата си. Погледни само косата ми. Станала е безцветна като кал.

— Какво искаш, Кимбърли — безучастно попита Лея. — Мислиш ли, че ще спечелиш нещо от Уесли, когато припаднеш?

Тя гледаше с тъжни очи.

— Никога не съм искала да припадам, но това толкова харесва на Уесли. Джон мрази, когато припадам. Той ми казва толкова ужасни неща, че аз просто престанах да губя свят пред него.

— Кажй поне едно ужасно нещо — промърмори госпожа Станфорд.

— Уесли обича жените да припаднат. Ти припадала ли си пред него?

— Не, Кимбърли — търпеливо отговори Лея. — Аз наистина имам работа. Трябва да приготвя закуска и така нататък...

Ким зарови лице в ръцете си и заплака.

— О, Лея, ти дори не се радваш да ме видиш. След като провали целия ми живот, мисля, че би могла да проявиш малко съчувствие към мен. Аз се омъжих, а ти дори не си ме попитала за това. Ти наистина си най-добрата приятелка, която съм имала.

Лея бе обладана от чувство на вина. Та седна на леглото и пое Ким в обятията си.

— Как мина сватбата ти, Ким?

Ким каза през хълцане:

— Неприятна. Ужасна. Отвратителна. Такава беше. Единствените хора, които присъстваха бяха един възрастен кльошав мъж на име Лестър и жена му, Джон и аз. Никой друг не дойде да види красивата ми рокля или да ми пожелае щастие. — Тя погледна към Лея. — Беше роклята, която трябваше да нося на сватбата ми с Уесли. Но ти ми го отне. О, Лея, аз все още не разбирам защо го направи. Уесли беше всичко, което имах, освен Стивън. А той никога не ме е харесвал.

— Кимбърли — Лея наистина не знаеше какво да каже.

— Погледни тази ужасна рокля. *Кафява*. Виждала ли си ме някога, преди да нося кафяво? Джон каза, че е по-добре заради къщните работи, които ме кара да върша. Погледни ръцете ми. Червени и груби са. О, как бих искала никога да не бе ми отнемала Уесли.

— Ако имаше Уесли, ти пак щеше да работиш. Аз нямам прислуга и точно сега трябва да сготвя.

Тя премина край хълцащата жена и отиде при огнището. Другата я последва.

— Но поне Уесли нямаше да ме кара да правя през нощта тези неща, които Джон ме кара.

Лея бързо погледна нагоре.

— Всички мъже очакват от жените си да вършат „разни неща“ през нощта. Уесли не е изключение.

— И Уесли ли е толкова... пълен със сили?

— Да. Сега седни и обели този картоф.

— О, мога да направя това — гордо каза Ким. Взе картофа и седна на един стол. — Сърдиш ли ми се?

— Какво значение има? Това интересува ли те? — бързо каза тя, после се поуспокои — Ким, опитвам се да бъда търпелива. Съжалявам,

че Уес се почувства задължен да се ожени за мен. Аз, разбира се, никога не съм искала да причинявам зло на някого. Ако си спомняш, той беше този, който реши да останем заедно, на него трябва да се сърдиш.

— Е, добре, такива са мъжете — безизразно каза Ким, както белеше картофа. — Той те харесва повече, защото си толкова вълнуваща. Около теб се случват всевъзможни неща. Сигурна съм, че Стивън се удави, защото искаше да се изтъкне пред теб. Джъстин се влюби в теб, а после Уесли реши, че си по-интересна от мен. И ти наистина си, Лея. Единственото интересно нещо, което върша, е да припадам, а съпругът ми изобщо не го харесва. Така че разбираш, наистина грешката е твоя. Имаш ли намерение да задържиш Уесли, или някой ден ще ми позволиш да си го върна?

— Кимбърли — бавно каза Лея, — ти говориш за разтрогването на два брака. Това не може да стане толкова лесно.

— Не знам. Приятелят на Уесли Клей е бил женен за Никол, после за някоя друга, после пак за Никол. Аз наистина не харесвам Джон кой знае колко много.

— Тогава защо се омъжи за него?

Тя спря да бели картофа.

— Това беше най-странното нещо. Аз престанах да се чувствам красива. Знам, че е глупаво, но се чувствах грозна. Тогава Джон ме помоли да се ожения за него. Това ме накара да се почувствам хубава и се съгласих. Аз не осъзнавах, че мъжете могат да бъдат толкова различни. Уесли винаги е бил мил с мен.

— Джон е лош, защото те кара да работиш и да вършиш разни неща в леглото?

Лея беше почти сготвила яденето, а Ким продължаваше да бели същия картоф.

— Малко или много — каза Ким.

Преди да успее да продължи, гъските вдигнаха врява. Вратата се отвори. Влезе Уесли, следван от Оливър и близнаците Макалистър.

— Мисля, че забравих да ти кажа, че работниците също закусват с нас. Те са на работа вече от няколко часа.

Лея имаше време единствено да поклати глава, преди да започне да хвърля още яйца и шунка в тиганите.

Кимбърли се държеше сякаш всички мъже са дошли да я видят. Ласкаеше се, че близнаците флиртуват с нея и мило се оплака на Оливър, че брат му Джъстин не е любезен с нея.

— О, беше много хубаво — измърка Ким, когато остана отново сама с Лея. — В моята къща никога не е толкова хубаво. Лея, Джон ще отсъства цял ден. Може ли да остана с теб? Ще ти помогна, а по-късно ти ще се погрижиш косата ми да стане хубава и лъскава като твоята.

Лея знаеше, че Ким ще ѝ досажда цял ден, но не ѝ даваше сърце да ѝ откаже.

— Можеш да останеш.

За отплата тя я прегърна.

— Благодаря ти много. Толкова е хубаво, че имам приятелка.

Те прекараха заедно целия ден. Ким непрекъснато бърбеше и разказваше за предишния си живот, изпълнен с танци и красиви млади мъже. Мудно вършеше работата, която Лея ѝ възлагаше. Не се оплака повече от това, че Лея ѝ е „отнела“ Уесли и не спомена повече за съпруга си Джон.

Учудващото беше, че Ким се оказа добра компания. Бавно вършеше нещата, но след като разбере как и какво трябва да направи, проявяваше достатъчно желание. След обяда се смяха много, докато Лея миеше гъстата ѝ руса коса.

Привечер Кимбърли си тръгна със сълзи на очи.

— Нито една друга жена не е била толкова мила с мен — проплака тя. — Всички бяха като Рийган, нелюбезни и лоши.

Лея мълчеше. Приемаше комплимента и не се опитваше да обяснява защо жените изобщо не харесват Ким. Може би това беше заради начина, по който тя се отнасяше с жените — с абсолютно пренебрежение, сякаш те изобщо не съществуват.

— Ела отново, моля те — каза искрено тя. — Прекарах чудесно.

На вечеря Уесли спокойно съобщи, че на другата сутрин Лея, Бъд и Кал ще го придружат до Суитбрайър. По лицата на тримата се изписа страх.

— Това е малък тих град — каза Уесли с недоволство. — Нищо няма да ви нарани. Единственото, което хората знаят за планините, е чутото от разказите на Ейб. Нито Джъстин, нито Оливър, нито Джон са казали нещо. Следователно вие сте в безопасност.

— А жената, по която Ревис стреля? — тихо попита Лея. — Той обясни на всички коя съм и къде живея. Тук прекарах един спокоен ден. Това няма да продължи, ако отида в града.

— Това е абсурдно, Лея! — избухна той и стисна зъби. — А вие двамата?

Бъд погледна Кал.

— Ние ще останем тук с Лея — каза тихо Кал.

— По дяволите всички вие — изкрещя Уес, скочи и събори стола. — Няма да живея със страхливци. Вие ще дойдете с мен, дори ако трябва да ви влача след себе си.

Никой не се засмя на намерението на Уес да се опита да влачи Бъд или Кал. Тримата гледаха в чашите си с кафе и кимаха.

— Така е по-добре — каза Уес. — Отивам да нагледам кравите.

Той излезе, очевидно все още ядосан.

— Ние не харесвахме Ревис, но харесвахме да стоим настрана от хората. Хората се страхуват от нас.

Лея не искаше да мисли за всичко, което можеше да се случи на сутринта. Уесли можеше да причини неприятности на този мъж, Девън Макалистър, за който Ревис каза, че е Танцъора. Хората можеше да се присмеят на Бъд и Кал и да наранят чувствата им. А тя... Не ѝ се мислеше за това, какво може да ѝ се случи.

Тя повдигна глава и погледна Бъд и Кал. Беше свикнала да ги вижда с разголени гърди, наметнати с кожи. Може би ако носеха ризи, хората нямаше да им се смеят.

— Искате ли да имате ризи?

— Не ни подхождат такива дрехи — отговори Бъд.

— Разбира се — каза Лея, стана и огледа кухнята, която трябваше да почисти. — Ако довечера ми помогнете, аз ще ви уший ризи. Мисля да успея до утре сутринта.

Бавно започна да им обяснява какво смята да направи. Очите им грейнаха от удоволствие.

— Мислите ли, че можете да измиете чиниите, без да ги счупите?

Бъд възмутено я изглежда.

— Ние сме лекували счупени крачета на червеношийки. Можем да измием чиниите ти.

Когато Уесли се върна, видя Бъд и Кал да се занимават с женските работи, а Лея да реже огромни парчета тежък син памучен плат. Той разбра, че нещо се е случило и с усмивка попита може ли да помогне.

Лея не си легна до три часа сутринта. Ризите бяха ушити. Оставаха само илиците. Но момчетата можеха да ги облекат така поне за един ден. Пропълзя уморено към леглото. Уесли я прегърна сънено.

— Всичко ли свърши — попита той.

Тя кимна с глава и се прозя.

— Следващия път, когато решиш да осиновиш някого, гледай да е по-малък от тези двамата. Трябва да работя допълнително по три часа всеки ден, за да ги изхранвам. Не можеш ли да осиновяваш бездомни котки вместо великани?

Лея не го слушаше. Беше почти заспала. С усмивка той я притисна по-близо до себе си и отново заспа.

Утрото настъпи твърде рано за Лея. Беше толкова нервна, че счупи едното яйце направо в огъня. Беше забравила да сложи тигана. Бъд и Кал дойдоха за закуска. Те също бяха толкова изнервени и изплашени, че изядоха само по четири свински пържоли, шест яйца, по половин хляб, три пържени ябълки и по яребица. Това беше много оскъдна закуска.

— Надявам се да не припаднете от глад днес — каза Уесли, докато Лея прибираше масата.

Никой не му отговори. Оливър, Корд и Слейд се върнаха на работа, а Уесли приготви храна за обяд. Той беше решен да прекара целия ден в Суитбрайър и да покаже и на тримата, че положението не е толкова лошо, колкото изглежда.

Лея и Уес седнаха отпред на фургона. Бъд и Кал седяха сковано отзад. Лицата им бяха навъсени и мрачни.

Суитбрайър не беше голям град. Няколко къщи, конюшня, смесен магазин, дамска конфекция, ковачница и още няколко магазинчета тук-там. Нямаше от какво да се плашат. Но хората винаги оглеждат новодошлите.

— Те ни гледат — прошепна Лея.

— Разбира се, че ни гледат — сряза я Уес. — Никога не са ни виждали преди това.

Когато слязоха от фургона, една жена около петдесетте се приближи. Лея отстъпи, но Уесли я бутна напред.

— Ти трябва да си Лея Станфорд — усмихна се жената. — Ейб много ми е разказвал за теб.

— Ейб? — глупаво попита Лея.

— Аз съм Уилма Тъкър. Може би не си чувала, но дъщеря ми Карълайн е сгодена за брат ти. Ще станем едно семейство. Синът ми Джеси сега е сенатор — каза тя гордо. — Ще си дойде за сватбата, Флойд и аз наистина се гордеем с брат ти, а ти изобщо не приличаш на него.

Лея се разсмя и си отдъхна.

— Не съм виждала брат си от известно време. Уесли ми каза за сватбата. Ще ми позволите ли да ви представя моите приятели?

Бъд и Кал все още седяха на ръба на фургона. Лея им направи знак да слязат.

— Боже господи — възкликна Уилма, — колко са големи и хубави.

— Това са Бъд и Кал... — Лея нямаше представа каква е фамилията им.

Когато ги погледна, те се усмихваха на Уилма. Очевидно я харесаха. Тя не се страхуваше от тях.

— Харън, госпожо — каза меко Кал.

Уилма се усмихна.

— О, да, вие купихте земя близо до имението на Уесли. Ейб казваше... о, ето дъщеря ми.

Лея се зарадва, че все пак имаше някаква представа за Карълайн Тъкър. Тя изглеждаше точно толкова широка, колкото и висока. Красивото ѝ лице беше изпъстрено с лунички. Имаше необичаен вид, но Лея веднага я хареса.

— Ти си Лея — Карълайн протегна пълната си малка ръка. — Ейб каза, че си най-красивата жена на света.

— Така ли каза?

Лея беше доволна да чуе това.

— Трябваше днес да се срещна с него, но никъде не го видях.

С неприятно чувство Лея усети, че се мъчи да си представи Карълайн и върлинения ъгловат Ейб в леглото. Тя наистина се надяваше Карълайн да не лежи върху брат ѝ.

— Не съм го виждала откакто сме пристигнали.

— Току-що го видях — каза Уес, който разглеждаше кожения хомот. — Влизаше в онази бяла къща накрая на града.

— Там живее Линкълн Старк — каза сърдито Карълайн и тропна с малкото си краче. — Ейб отново играе на комар. Обеща да не го прави. О, мамо!

Преди Уилма да успее да реагира, Карълайн се забърза надолу по улицата към бялата къща. Жената очевидно се сконфузи.

— Ейб наистина обеща — каза тя. — Карълайн сама взима решенията си. И мисля, че тя наистина обича Ейб и...

Тя спря, защото се чу шум от блъсната врата, подобно на изстрел. След няколко секунди неясни викове и крясъци достигнаха до тях. Петимата мълчаливо се заслушаха. Сякаш някой хвърляше тежки предмети. След това един стол прелетя през прозореца навън.

— По-добре да отида да видя какво става — каза Уесли и погледна към уплашената Уилма.

— Надявам се Карълайн да не бъде наранена — прошепна тя.

Всички тръгнаха след Уесли.

Когато стигнаха къщата, една врата се отвори. Колода карти излетя навън и картите се разпиляха като големи, понесени от вятъра, снежинки.

— Няма жена, която да ми каже... — достигна до тях гласът на Ейб. — Внимавай, не удряй отново Линкълн. Карълайн, предупреждавам те.

Уесли изкачи двете стъпала към отворената врата, погледна вътре и зяпна от почуда. После започна да отстъпва, смеейки се.

— Тя добре ли е? — попита Уилма.

Уесли успя само да кимне през смях. След няколко минути се появи Карълайн Тъкър, праметнала през рамо слабото тяло на Ейб.

— Пусни ме ти, проклета, могъща кобила такава! — крещеше той зад гърба ѝ.

— Мълчи, Ейб, мама ни гледа.

Изведнъж Ейб се укроти. Карълайн слезе по стълбите и спря пред майка си.

— Той каза, че никога повече няма да играе комар, мамо — тържествено каза тя.

— Вярно, госпожо Тъкър — каза Ейб. — Карълайн ми показва светлината. Лея! Ти просто си стоиш там — изсъска той, както си висеше с главата надолу. — Забрави ли, че съм ти брат? Трябва да ми помогнеш.

Лея упорито се мъчеше да не се разсмее.

— Здравей, Ейб. Какъв чудесен ден, нали?

Той я изгледа с мръсен поглед и започна да милва Карълайн отзад.

— Карълайн, скъпа, трябва да изпитваш повече уважение към мен.

— Мамо, мисля да заведа Ейб у дома. Ще си поговоря с Доул Старк за онова момче, което вкарва моето момче в грях.

— Аз? — зад тях се дочу глас.

Застанал на верандата, наведен над парапета стоеше приятен млад мъж — може би някога приятен. Едното му око бе черно. От носа му течеше кръв. Държеше напоена с кръв кърпа до носа си.

— Вашият скъпоценен Ейб започна играта. Грешката не е моя.

— Ха! — изсумтя Карълайн. Тя вирна нос и отмина царствено, нарамила беззащитния Ейб.

Вятърът носеше думите на Ейб.

— Ти беше прекрасна там вътре, Карълайн. Хареса ми как удряше Линкълн. Сигурна ли си, че трябва да чакаме сватбата, преди...

— Млъкни, Ейб — изкомандва Карълайн. — Не говори мръсни работи.

— Да, захарче — каза Ейб, ръцете му се движеха нагоре-надолу по задника ѝ.

Пръв Уесли избухна в смях. Свали шапка и я удари в коляното си. Не можеше да остане сериозен.

Лея искаше да го спре, защото се страхуваше да не обиди Уилма, но тя протегна ръце и се хвана за Уесли, за да не падне. И двамата така се тресяха от смях, че едва се държаха на краката си.

— Откакто се запознаха, те винаги се държат така — обясни Уилма. — Ейб се вълнува и възбужда от това, че тя го желае.

— И Карълайн е безумно щастлива от това, че някой иска да бъде с нея — продължи Уесли. — Те са страхотна двойка.

— Кръвта ми изтича, а вие двамата ще си умрете от смях — обвини ги Линкълн Старк.

Лея, все още шокирана от цялата тази сцена, не знаеше как да реагира. Погледна Бъд и Кал и ги видя ухилени до уши. Тя се запъти към Линкълн.

— Нека влезем и аз ще видя как да спра кръвта.

След известно време Уесли влезе в къщата. Той все още се усмихваше.

— Навън има хора, с които искам да те запозная — родителите на близнаците, Линет и Девън Макалистър.

Танцърът, помисли си Лея, докато переше кървавата кърпа. Сега е моментът, в който ще я разобличат като крадла, помисли си тя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Лея излезе от малката къща. Молеше се Уесли да не се издаде, да бъде предпазлив, и по никакъв начин да не се издаде пред човека, който в продължение на години планираше грабежите. Не я посрещнаха така, както очакваше.

Уесли разговаряше с мъжа, сякаш са най-добри приятели. Усмиваше му се и очите му блестяха. Макалистър беше висок, слаб, много красив, мургав. Някога черната му коса сега беше изпъстрена от сребристи кичури. Беше присвил очи срещу слънцето. Изглеждаше едновременно строг и добър. До него беше застанала красива дребна жена с деликатно лице, големи очи, тъмноруса коса и заоблено малко тяло. Изглеждаше двадесет и пет годишна, но би трябвало да е доста по-възрастна, тъй като беше майка на Корд и на Слейд.

— Трябва да си госпожа Станфорд — каза тя с приятен акцент. — Аз съм Линет Макалистър, а това... — тя издърпа едно малко момиченце, скрило се зад полата ѝ — това е моята най-малка дъщеря Джорджина. Вече се познавате със синовете ми.

Лея веднага хареса тази чудесна жена. Чудеше се доколко тя беше запозната с тайната дейност на съпруга си.

Малкото момиче се усмихна срамежливо на Лея, изтича при баща си, задърпа крачола на панталона му и той я взе на ръце.

— Лея, скъпа, ела тук. Искам да те запозная с Мак.

Лея веднага разбра, че е трудно човек да не хареса Девън Макалистър.

— Здравейте, господин Макалистър.

Мъжът погледна съпругата си, сякаш в отговор на предишен разговор.

— Мак е достатъчно — каза той с плътен и приятен глас. — Уес каза, че обичате да тъчете. Лина има някои модели, а Миранда преде вълна.

— Миранда е нашата най-голяма дъщеря — обясни Линет. — Тази сутрин тя отиде да посети най-голямата дъщеря на Корин Тъкър.

Скоро ще се върне. Да оставим мъжете да си приказват. Аз ще ти покажа Суитбрайър.

— Много мило от твоя страна. Не искам да ти отнемам времето.

Истината беше, че Лея предпочиташе да стои отзад на фургона с одеяло на главата си. Така никой не би могъл да я разпознае.

— Върви — каза Уесли. — Линет познава всички по-добре от мен.

Тя прочете предупреждение в погледа му.

— А Бъд и Кал? — попита тихо.

Чувстваше се много по-сигурна, когато мъжете бяха с нея. Ако всички бяха заедно, можеха да се закрилят един друг. Уес я погледна с въздишка.

— Момчетата ще дойдат с нас. Мак и аз ще ги пазим с цената на живота си. Ако някое дете ги нарани, ще го обесим на същото място. Без съдебен процес и нищо подобно. Ако някой...

— Спри — изсъска тя, макар че все още се усмихваше. — Те са все още... знаеш.

— Деликатни — сериозно каза Уес. Обърна се към Мак. — Тя говори за онези два бика там. Страхува се някой да не им се присмее и да ги нарани. Ти отивай с Линет, Лея. Ще се срещнем по обяд в магазина на Мак. — Наведе се и я целуна бързо по бузата. — Ще се погрижим за момчетата.

Лея се почувства изоставена, когато Уесли и Мак тръгнаха, следвани от извисяващите се над тях Бъд и Кал. Линет я поуспокои.

— Всички в града умират да се запознаят с младата съпруга на Уесли. Познаваме го от години. Гледали сме го как усърдно работи във фермата си. Разбира се, всички сме любопитни за кого е създал всичко това. Не бих се изненадала, ако почти всички дойдат днес в града само за да те видят.

Лея се намръщи. Линет се разсмя. Тя продължи:

— Трябва да свикнеш с този град. За тях няма никакви тайни. Не че си пъхат носа навсякъде. Всичко правят от загриженост. Когато дойдох за пръв път тук преди двадесет години...

— Двадесет години! — Лея не можеше да повярва. — Не изглеждаш на повече от двадесет.

— Колко си мила. Най-голямата ми дъщеря е на деветнадесет. Ето, идва Агнес Емерсън. Съпругът ѝ почина преди няколко години и

сега синът ѝ Дойл управлява фермата.

Това, което последва беше объркващо изложение на имена и лица. Имаше хора, които са в Суитбрайър само от година-две, но светлината в очите на Линет бе специално за родителите и децата, които живееха в града от дълги години. За Лея беше невъзможно да съхрани в паметта си всички тези имена и физиономии. Тя се запозна с Нети и Максуел Роуир, чиято най-малка дъщеря Вайда беше учителка в града, а най-голямата им дъщеря Ребека беше женена за Джеси Тъкър, щатския сенатор.

— Изглежда всички се гордеете с Джеси Тъкър? — каза тя. Линет се усмихна.

— Без значение какво прави, Джеси винаги може да вдъхне гордост у хората около себе си. Колко души от семейство Старк познаваш?

— Няколко — разсмя се Лея. — А те колко са?

— Ами всяка година идват нови. Гейлътн-младши миналата година отиде да учи в Бостън. Той е много умен млад мъж. Надяваме се един ден да стане губернатор, дори президент.

Разхождаха се из града. Спираха се, запознаваха се с хората. Лея разбра, че хората тук са особено сплотени. Във Вирджиния, независимо колко пъти си бе повтаряла, че вече е Станфорд, все още се считаше за една Саймънс. Блатото като че я дърпаше към себе си. А Рийган и Никол, въпреки цялата си доброта, винаги изглеждаха сякаш са създадени в един друг, много далечен на Лея свят.

В този малък град всички хора бяха облечени в дрехи от домашнотъкана вълна. Повечето от тях бяха закърпени. Почувства, че това е мястото, на което принадлежи. Въпреки обвиненията на Уесли, че е искала плантацията Станфорд, тя никога не беше мечтала да бъде богата. Мечтите ѝ бяха за това да бъде осигурена и в безопасност, искаше място, където да бъде сигурна, че няма да бъде пребивана от бой. Плантацията Станфорд беше безопасно място за нея, но крехките сервиси и копринените дрехи постоянно я притесняваха. Страхуваше се да не скъса или счупи нещо. Обноските, които трябваше да усвои и всичко друго, съвсем естествено за Рийган и Никол, я изнервяше.

Този град беше безопасно място. Тук можеше човек да се държи съвсем естествено. Тя се чувстваше добре в тази среда. Повечето от хората сливаха думите докато приказваха. Говорът им се различаваше

от това, на което я беше учила Никол. А всички уроци на приятелката ѝ бяха много трудни за Лея. Линет, въпреки обикновената си памучна рокля, имаше вид на дама. Напомняше ѝ за Никол.

Джорджина скоро преодоля срама си. Видя една възрастна жена с два близначета и се затича към тях.

— Това е Естер, майката на Джъстин и Оливър — в гласа на Линет прозвуча известна тъга. — Доул почти я изтощи. Родила е много деца. Близначките са ѝ внуци. Майка им Лизи умря при раждането.

Лея беше представена на Естер Старк и на шестгодишните близначки. Линет я поведе към магазина на Макалистър.

— Магазинът се разрасна последните няколко години. Сега аз се занимавам със счетоводството. Девън има повече свободно време. Всичко върви добре.

Тя изглеждаше твърде замечтана, отдадена на лични мисли според Лея.

Пред празната камина седеше възрастен слаб мъж и лениво дялкаше една пръчка.

— Това новата ли е? — попита.

— Позволи ми да ти представя Доул Старк — каза Линет. — Това е Лея Станфорд.

Лея кимна на мъжа. През цялото време си мислеше това, което Джъстин ѝ беше разказал за баща си.

Доул я разглежда доста дълго време. Изглежда почувства, че тя не го харесва.

— Ще отида да нагледам някои неща — каза той и се изправи. Когато останаха сами, заобиколени от рафтове стоки, Линет заговори сериозно:

— Откакто Фетна и старият Гейлън починаха, той е един много самотен човек. — И добави, за да поясни на озадачената Лея. — След като ние с Девън се оженихме, Доул обичаше да седи тук с приятелите си Гейлън и Фетна. Но когато починаха, като че ли неговият живот свърши. Девън се опитва да намери някой, който да седи тук с Доул, но вече няма такива хора, които да имат толкова време за губене. Освен може би преселниците, които преминават през нашия град. Сега всичко сякаш е по-бързо.

Лея долови обич в гласа на Линет. Същата история беше чула от Джъстин. Но той презираше баща си за мързела му, а другите го

обичаха точно заради това.

Когато влязоха в магазина, отвън долетяха писъци на жена.

— Това е Миранда — каза Линет и се затича навън.

Навън, по главната улица, се носеше буен впряг побеснели коне. Фургонът зад тях се клатеше като пиян от едната до другата страна на улицата. Отпред на капрата седеше красиво момиче с подивели от ужас очи. Косата ѝ беше разпиляна около лицето. Тя правеше всичко възможно, за да не падне.

— Девън — изпищя Линет, когато подивелият фургон я от мина.

Двете жени се затичаха. Лицето на майката изразяваше неистов страх. Нито Мак, нито Уесли имаха възможност да видят какво се случва. Но Бъд и Кал бяха там. Учудващо беше, че толкова огромни мъже можеха да действат толкова бързо. Като че бяха съгласували действията си предварително. Бъд се затича към задната част, а Кал се втурна напред.

Бъд скочи отзад и сръчно си проправи път към изплашеното момиче. С една ръка прихвана талията ѝ. Стараеше се да пази равновесие, разчитайки на широко разкрачените си силни нозе. Миранда леко изписка, когато Бъд за пръв път я докосна, обърна се и се притисна към него. Инстинктивно му повери живота си.

Междувременно Кал застана пред конете, сграбчи ги и се опита да ги спре с огромното си тяло. В продължение на няколко секунди беше повлечен под конете. Петите му се впиха в уличния прахоляк. Постепенно животните започнаха да намаляват ход и накрая спряха.

Мак и Уесли излязоха от магазина за фураж. Видяха изправения отзад на фургона Бъд, Миранда, притисната към него с всичка сила, а Кал — събиращ разхлабените юзди.

— Миранда — възкликна Мак, останал без дъх и с една крачка стигна до фургона. — Ела, принцесо.

Той протегна ръце към нея. Миранда беше все още изплашена. Отмести поглед от баща си към Бъд, който продължаваше да я държи в прегръдките си и притвори очи.

— Какво... — започна Мак.

Линет постави ръката си върху неговата. Бъд се приближи към края на фургона. Кал протегна ръце, за да поеме Миранда.

— Двама!

Това бе единственото, което успя да прошепне Миранда, преди да се остави големите ръце на Кал да я поемат и да се сгуши при него.

Всички наоколо не можеха да направят нищо друго, освен да ги гледат. Лея се чудеше дали младата Миранда е винаги толкова пряма. И защо момчетата твърдяха, че хората, и по-специално жените, се страхуват от тях. Тази млада дама със сигурност не се страхуваше от тях.

— Миранда — остро каза Мак.

Тя се беше втренчила в големите кафяви очи на Кал. Неохотно се обърна към баща си.

— Добре ли си? Не си ли ранена?

— Не — каза бавно тя, без да прави какъвто й да е опит да се отскубне от прегръдката на Кал. — Много съм добре.

Когато Бъд застана до тях, тя му протегна ръка.

Представляваха поразяваща тройка. Миранда — толкова малка, Бъд и Кал, толкова големи, тримата сгуснени един в друг, без да обръщат никакво внимание на всички околни.

— Миранда — каза Уесли, гласът му звучеше весело, — позволи ми да ти представя Бъд и Кал Харън.

— Ти си Кал, а ти си Бъд — каза тя меко.

Двамата кимнаха с глави.

— Благодаря, че ми спасихте живота.

Преди някой да може да продума, Миранда озадачи всички. Стъпи на долната част на фургона, за да се повдигне, прегърна Кал през врата и го целуна. Линет отново хвана мъжа си за ръка, а в това време Миранда отиде до Бъд и направи същото с него. После прегърна двамата през раменете и каза:

— Елате, ще ви приготвя нещо за ядене.

Заедно се отдалечиха и оставиха зад гърба си учудените хора.

— Дотук с романтиката — Уесли наруши тишината. — След като тя разбере колко много ядат, ще избяга от тях.

— Това не ми харесва, Линет — избухна Мак. — Въобще не ми харесва. Тя никога не се е държала така. Така ли си възпитала дъщеря си да се държи с двама непознати.

Лея забеляза как Линет не обърна никакво внимание на мъжа си.

— Страхувам се, че това сполетя семейството ми. Мисля, че дъщеря ти току-що се влюби.

— Влюби се! Тя дори не ги познава. Понякога говориш...

— Девън — мило каза тя — ще ми позволиш ли да ти припомня, че се влюбих в теб, когато те видях за първи път. Защо мислиш, че с дъщеря ти ще е различно?

Мак се стегна.

— Има огромна разлика между мен и тези двамата. Аз те спасих тогава, а...

Изведнъж гневът му се стопи.

— В кой от двамата мислиш, че е влюбена?

Линет с въздишка отправи поглед към магазина.

— Надявам се, че греша, но ми се струва, че иска и *двамата*.

Преди Мак да успее да отговори, Уесли го потупа по рамото.

— Поздравления, Мак. Двама зетя едновременно! Повярвай ми, ще се нуждаеш от всичките си запаси, за да ги изхраниш.

Мак му хвърли мрачен поглед.

— Нито една от дъщерите ми... — започна, но се спря и добави с отвращение: — Жени! Хайде, Лина, да видим какво е свършила досега.

Навъсено Мак придружи жена си до магазина.

Лея се обърна към Уесли.

— Не знам дали това ще реши проблема, но съм сигурна, че тепърва ще възникват нови проблеми. Бъд и Кал харесаха Миранда, нали?

— Ревнуваш ли? — почти сериозно попита Уес. — Отсега нататък няма да бъдеш единствената жена в живота им.

Слънцето осветяваше лицето му. Широкополата шапка хвърляше сянка върху очите му и той изглеждаше особено привлекателен. Тя отправи поглед към устните му.

— Лея — каза той дрезгаво. — Не ме изгаряй с поглед.

Тя сконфузено отвърна очи от него.

Бясното препускане на фургона по улицата беше събрало тълпа хора. Те бяха останали и се радваха на това как Миранда възнагради спасителите. Сега започнаха да се разотиват.

— Това е тя — извика една набита жена, като гледаше право в Лея.

Лея застина на мястото си. Никога нямаше да забрави лицето на жената, чийто съпруг Ревис застреля. Цялата ѝ омраза се изсипа върху Лея и прониза сърцето ѝ.

— Тя уби съпруга ми — каза и се запъти срещу Лея с вдигнати ръце. — Убийца — крещеше тя. — Убийца!

Лея не помръдна. Очакваше жената, сякаш беше заслужила това, което ѝ се случваше.

Уесли застана между Лея и обезумялата жена.

— Недейте — каза той мило.

— Тя го уби — изписка жената. — Той беше всичко, което имах на този свят. Заедно щяхме да строим ферма. Сега всичко е свършено заради нея.

Тя започна да удря и рита Уесли, без да спира да надава крясъци.

— Качвай се във фургона, Лея — спокойно каза Уесли. — Веднага — изкомандва, като видя, че тя не помръдва.

Лея се опитваше да държи главата си високо вдигната. Не беше никак лесно. Чувстваше всички погледи, отправени към нея. Сковано се качи във фургона. Гледаше право напред. След малко Уесли седна до нея и без да продума подкара конете.

Лея не го винеше за това, че не ѝ продума. Тъкмо беше започнала да си мисли, че Суитбрайър с безопасно място за нея. Крехкото чувство за сигурност си беше отишло, както ѝ възможността да спечели обичта на съпруга си. Нито един Станфорд не може да обича жена, обвинена в убийство.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Уесли стоеше в магазина на Макалистър с увиснали рамене и ръце в джобовете. Разсеяно поръчваше стока. Валеше като из ведро.

— Мислиш ли, че ще има наводнение? — попита Доул.

— Не знам — мрачно отговори Уес.

— Сигурен съм, че няма да изгрее слънце. Какво става с жена ти? — Доул погледна Мак. — Не съм я виждал от седмици.

Мак надигна глава над тезгяха.

— Готви за двата мечока — отвърна гневно той. — Това прави, когато дъщеря ми върши нещо друго. Уес, трябва да ти извия врата затова, че ги доведе тук. Миранда плака снощи цяла нощ. Каза, че ги иска и двамата. По дяволите, майка ѝ се държи така, сякаш това е великолепна идея.

Той отиде към дъното на магазина и донесе още провизии.

— Искаш ли нещо друго?

— Познаваш ли жените? — попита мрачно Уесли.

Доул изсумтя с презрение.

Мак погледна към него с бляскави очи:

— Преди да срещна Лина знаех много за жените. Но с всяка изминала година знам все по-малко. Проблеми ли имаш?

— Женен е, нали? — обади се Доул. — В такъв случай не може да няма проблеми.

Уесли се облегна на тезгяха. Беше отправил поглед към земята.

— Аз също мислех, че разбирам жените, но явно не е така. Мислех си, че ако имам съпруга и съм мил с нея, ако не я бия и ѝ осигуря приятен дом и красиви рокли, тя ще бъде щастлива.

— Но твоята не е щастлива? Те се нуждаят също от обич.

Уесли настръхна.

— Тя не може да се оплаче за тези неща. Аз твърде често ѝ показвам чувствата си.

Доул се подсмихна.

— Не — каза Мак. — Това не е достатъчно за една жена. Тя иска да я обичат. Не знам как да ти го обясня. Когато човек обича, той го разбира по особен начин.

— О, това ли? — Уесли махна с ръка. — Аз много отдавна се влюбих в Лея. Тя е много по-смела от всички, които познавам.

— Какъв е проблемът тогава? — попита Мак.

— Спомняш ли си как преди един месец една жена обвини Лея, че е убила съпруга ѝ?

Мак направи гримаса.

— В същия ден Миранда се запозна с онези две твои момчета. Никога няма да забравя този ден. Аз мислех, че това вече е минало за теб.

— И аз мислех така. Намерих двама души, които са били там по време на убийството и са чули Ревис да заплашва Лея. Заведох ги при жената, но тя не иска да чуе. Продължава да пищи по адрес на Лея. Нямахме какво друго да направя, освен да накарам двамата да разкажат на всички в Суитбрайър истината за Лея.

Мак кимна в знак на съгласие.

— Звучи разумно. Какво не е наред с жена ти?

Уесли седна върху едно буре с барут.

— Лея е по-смела от всички, които познавам. Във Вирджиния тя ме поставяше на мястото ми почти на всеки два дена. Но по-късно ме простреляха и тя изложи живота си на опасност, за да ме спаси. А през цялото време твърдеше, че не ме харесва. Разбира се, това не беше истина. Тя е луда по мен — побърза да добави той. — Досега тя винаги се е справяла успешно с всичко, което ѝ се налага да изтърпи. Но думите на тази жена ѝ дойдоха твърде много. Тя се промени. Сега единственото, с което се занимава, е къщната работа. Или седи пред проклетия си стан. Разплаква се и при най-малкото нещо.

— Да не би да чакате дете? В такъв период жените не са много забавни.

— Не. Питал съм я двадесет пъти какво се е случило, а тя само плаче и повтаря, че никога вече няма да бъде уважавана жена.

— Каза ли ѝ за двамата мъже?

— Разбира се. Дори ги заведох вкъщи, но Лея каза, че тяхната дума няма никакво значение щом жената си мисли, че тя е убила съпруга ѝ. Всички в Суитбрайър знаят за обирите на Ревис. Аз

разказах на няколко жени как Лея се присъедини към бандата, за да ми спаси живота, когато бях ранен и те ми повярваха. Никой в града не е против съпругата ми, с изключение на онази побъркана жена. Но тя не иска да ми повярва. Не иска да идва в града, нито да вижда никого, с изключение на Кимбърли, Бъд и Кал.

За няколко минути се възцари тишина. Чувахе се единствено шумът от падащите дъждовни капки.

— Никога не съм харесвал тези Хейнес.

Като че Мак се стресна за миг. После каза:

— Мислил ли си, че е възможно някой да плаща на тази жена, за да продължи да разказва историята на Лея?

— Да ѝ плащат, за да очерни Лея? Защо? Какво могат да спечелят, ако всички мислят жена ми за убийца?

Мак излезе иззад тезгяха.

— Знам какво разказа на хората за Ревис. Знам, че го направи заради Лея, но мисля, че спести доста от истината.

— Може би трябва да ми кажеш какво съм пропуснал?

— Не си ли чул, че преди около четири години няколко мъже отидохме в гората и унищожихме разбойническото гнездо. Беше... успешна акция. Но Литъл Тъкър и Отис Уотърз бяха убити. Не след дълго отново се появиха разбойници, но този път всички жени в Суитбрайър дойдоха при нас и казаха, че няма да ни оставят на мира, докато не се справим с разбойниците. — Очите му просветнаха гневно. — Понякога жените от този град не се държат така, както им приляга.

— Повече ми харесваше, когато жена ми не ме слушаше и не ми се подчиняваше — намръщено каза Уесли. — Ако исках някой, който да ме слуша, щях да се ожения за Кимбърли.

— Линет дори не знае как да ми се подчинява — рязко каза Мак. — Имам чувството, че понякога будуват цели нощи, за да измисли как точно да ми се противопоставя.

— И Лея го правеше, но сега...

— Вие двамата напразно одумвате жените си и се горещите по техния адрес. Знам, че след малко ще се върнете при тях, за да ги молите за малко нежност. По-добре да се върнем на разговора за Хейнес и да се опитаме да разберем защо тя крещи, че госпожа Уесли е убийца.

Мак не обърна внимание на първата забележка на Доул.

— Хейнес са тук отскоро. Имахме доста неприятности с тях въз връзка с дребни кражби и подобни работи. Моминското име на тази жена, която обвинява Лея, е Хейнес. Сега тя живее с роднините си, защото е вдовица. Чудили сме се, как скоро след като унищожим разбойниците, се появяват нови, как на всеки няколко години главатарите им се сменят. Откакто Ревис е убит, грабежи не е имало, но аз очаквам да започнат отново всеки момент.

Уесли попита предпазливо:

— Как си обясняваш това, че водачите се сменят толкова често?

— Някой стои зад всичко това. Човекът, който ги организира не живее в гората.

— Кой е този човек? — тихо попита Уес.

— Откъде, по дяволите, мога да знам? Мислиш ли, че щеше да е на свобода, ако знаех кой е?

Доул се обърна и погледна Уесли.

— Мак — каза бавно — това момче знае повече отколкото ни казва.

След тези думи той отново им обърна гръб. Мак погледна строго Уесли.

— Вярно ли е? Просто ни изпитваш, за да разбереш какво знаем?

Уесли започна да се ядосва.

— Никога не бях чувал, че мъжете от Суитбрайър са унищожавали разбойниците.

— Да не мислиш, че просто слушахме за чуждото нещастие и спокойно си седим на задниците, без да правим нещо? За такива ли ни мислиш? Тогава загубих Литъл Тъкър, а той беше един от най-добрите ми приятели.

Доул стана от стола.

— Дявол да те вземе, Макалистър! Мислех си, че когато косата ти посивее, ще се успокоиш. Но не. Продължаваш да си толкова луд, колкото беше. Не знам как малката сладка Лина те търпи.

— Чудесно ме търпи. По-добре, отколкото някой може да изтърпи теб, старче.

— Спрете — извика Лина. Беше застанала на вратата. От дрехите ѝ се оцеждаше вода. — Чувам ви как крещите въпреки този пороен дъжд. Здравей, Уесли, не съм те виждала от седмици.

Мак кипеше от ярост. Върна се на мястото си зад тезгяха.

— Здравей, Линет — каза Уесли.

— Уесли — каза тя мило — би ли ми казал какво става тук?

— Не зная дали трябва...

— Кажи й — обади се Мак. — Нищо не може да се скрие от нея.

Уесли й разказа накратко за Лея, за цялото й нещастие и за това как отказва да излиза от фермата. Обясни какво е направил, за да изтрие петното от името й. Накратко предаде какво е довело до този спор. За момент Линет се замисли.

— *Знаеш* ли нещо за разбойниците? — попита тя.

Уесли нямаше намерение да споменава пред Мак за това къде е срещнал Бъд, Кал и Ейб. Особено сега, когато Миранда можеше да се омъжи за един от братята.

— Имат главатар — каза той тихо. — Всичко, което знам, е, че го наричат Танцъора.

— Имаш ли представа кой е той?

— Казаха ми едно име, но съм убеден, че ме излъгаха.

Последното нещо, което Уесли искаше направи, беше да спомене на Мак какво е казал Ревис. Какво би направил Макалистър, който избухваше толкова лесно, ако чуеше за това?

— Кое е името? — попита Линет.

Уесли се колебаеше.

— Можеш да бъдеш сигурен, че този разговор ще си остане между нас.

— Още тогава разбрах, че е лъжа. Преди да умре, Ревис ни каза едно име, но никой от нас не му повярва. А освен това, Мак, ти си прекарал две години в Северна Каролина. Не би могъл да си ти.

Мъртва тишина се възцари в стаята.

— Аз?

Мак започна бавно да се усмихва. Приблжи се към Доул.

— Чу ли това, старче? Предполагат, че аз съм водач на хора извън закона. Бих искал да знам откъде ми остава време при всичките деца, които имам и какво си правя парите? Миранда иска нова рокля поне веднъж седмично, а аз не мога да й го позволя.

Изглежда всичко това му беше много забавно.

— Доста странно ми изглежда един умиращ човек да излъже — каза Доул.

Уесли беше убеден, че Мак отново ще започне да крещи.

— Много *странно*. Ти какво мислиш, Девън? — попита Линет.

— Бил е изплашен — обади се Мак. — Може би Ревис има роднини и е вярвал, че Танцърът ще им отмъсти.

— Не бях помислил за това. Но никога не съм вярвал на тези думи.

— Но въпреки това разпита, за да се убедиш, че Мак е прекарал две години в Северна Каролина. Тогава разбра, че той не би могъл да бъде главатарят — подхвърли Доул.

— Тогава защо тази жена Хейнес продължава да твърди, че Лея е убийца? — попита Мак.

— Защото който и да е Танцърът, той се страхува, че Лея знае нещо. Тя познаваше ли Ревис добре?

Мак си отговори сам на въпроса.

— Не по начина, който имаш предвид — бързо отвърна Уесли — но... — Той стана от бурето, на което седеше. — Ревис може да се е хвалил пред Танцора. Той беше затворен в себе си единак. Цял живот се спотайваше в горите и не издаваше никому мислите си. Но харесваше Лея. За да може да я принуди да остане при него, той уби съпруга на тази жена. Повечето от жените изпитваха ужас от него, а Лея... тя не се плаши толкова лесно.

— Някога живях в един град — започна меко Линет, — където ако някой от жителите беше обвинен в убийство, го обесваха веднага. В Суитбрайър обичаите са по-други — добави гордо тя. — Но дори тук може да се случи нещо такова. Някои от новите жители казват, че сигурно си платил на тези мъже, за да разказват, че Лея е била принудена да участва в грабежите.

— Кажи ми само кои са те и аз ще пребия лъжливите им задници.

Уесли се изплю.

— Да, но това няма да оправи нещата — каза Мак. — Първо трябва да открием кой е Танцърът.

— Трябва да е някой доста близък. В противен случай не би се страхувал толкова от своята госпожа — каза Доул.

— Как да разберем кой е той? Не можем просто така да разпитваме хората.

Мак и Уесли се спогледаха.

— Има само един начин да го накараме да се появи отново.

Станфорд веднага схвана за какво става въпрос.

— Искате да използвате съпругата *ми* като примамка? И очаквате от мен да изложам Лея на прищевките на един крадец и убиец? И да изложам твоя живот на опасност, Макалистър?

— Никой не те моли да... — започна разгневено Мак.

— Мисля, че трябва да попитате какво мисли Лея — добави Линет. — Тя има право на избор. В този момент е нещастна, защото е обвинена в убийство и не ѝ е дадена възможност да си възвърне доброто име. Тя ще бъде оправдана само когато намерим истинския престъпник.

— Абсолютно съм против — убедено каза Уесли. — Няма да се съглася, дори Лея никога да не излезе от къщи. Няма да я оставя на убиеца. Ако Танцърът реши, че тя знае нещо, ще се опита да я убие. Никога няма да я оставя далеч от мен, без да мога да я закрилям.

— В такъв случай ѝ предлагаш половинчат живот — каза Линет разпалено. — Танцърът ще продължава да плаща на онази ужасна жена, за да разпространява лъжи за Лея. А ако тя просто си стои вкъщи и плаче, без да върши нищо, за да се защити, съвсем скоро хората ще повярват, че тя е убийца.

— Аха — каза Доул. — Казват, навсякъде, където дими, има и огън. След няколко месеца всички ще се съгласят, че нещо съмнително се крие зад нещастieto на твоята малка жена. Може да кажат, че си седи вкъщи, защото се чувства виновна.

— Уесли — Линет постави ръка върху неговата. — Трябва да говориш с Лея за това. Решението трябва да бъде нейно.

— Докато е моя съпруга...

— Ха — прекъсна го Мак. — Ако искаш тя да действа като истинска съпруга, по-добре да я измъкнеш веднага от града. Ако ти не говориш с нея за това, Лина ще го направи.

— Наистина ли? — попита Уесли.

— Мина ми през ум такова нещо — отвърна тя и погледна строго усмихващият се Мак.

— Вероятно бихме могли да живеем другаде... — каза Станфорд.

— Мълвата ще ви следва навсякъде — възрази Мак — Единственият начин да защитиш съпругата си е да откриеш кой е

Танцърът. А това ще стане само ако накараш Лея да излезе в града. Може би тя знае нещо, което не може да си спомни сега. Може би Танцърът иска да я премахне точно заради това. Може би той живее на сто мили оттук и тази Хейнес просто се преструва на много важна. Кой знае? Единственият начин да разбереш, е Лея да излезе от къщи. Ще видим какво ще направи Танцърът.

— А на мен ми се струва — започна Доул — че сигурно има нещо друго, което иска Танцърът. Иначе можеше да убие веднага съпругата ти. Какво печели от това, че я мислят за убийца?

— Свобода — бавно каза Уесли. — Ако накара някой друг да изглежда виновен, никой няма да заподозре него. Дори ако понякога прави някоя малка грешка, хората няма да забележат, защото ще смятат Лея за виновна.

— Мислиш ли? — прошепна Линет.

Очите му потъмняха.

— Няма да я изпусна от погледа си — каза той през зъби. — Ако трябва, ще я заведа да живее във Франция. Никога няма да изложи живота ѝ на опасност, ако мога да ѝ го спестя. Ако някой от вас ѝ намекне за това, ще го накарам да съжалява.

С тези думи той излезе от магазина.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Лея бавно сплиташе дългата коса на Кимбърли.

— С нетърпение очаквам танците довечера — говореше Ким. — Ще облека розовата си копринена рокля и дантеления шал. За пръв път от месеци ще ходя някъде. Не съм била никъде, освен при теб. През останалото време Джон ме кара да си стоя у дома. Ти какво ще облечеш довечера, Лея?

Лея се обърна към пълната с мръсни чинии мивка.

— Аз няма да ходя.

— Няма да ходиш! О, Лея, ти трябва да отидеш. Всички ще бъдат там. Дори Бъд и Кал ще ходят. — Тя се засмя. — Чух, че Миранда Макалистър им е ушила нови ризи и всички умират да видят дали ще може да танцува едновременно с двамата. Толкова забавно ще бъде.

— Забранено ми е да ходя — каза Лея с потиснат гняв.

— Забранено! — Ким се слиса. — От кой? Да не би Уесли да не ти позволява да ходиш?

Лея стисна силно една чиния под мръсната вода.

— Мислех, че е време да изляза от къщи и да се срещна с хората, но съпругът ми не иска и да чуе за това.

Ким погледна така, сякаш чуваше най-трагичната история в живота си.

— Но защо, Лея? Уесли е най-добрият, най-внимателният, най-деликатният мъж на света. Как може да ти забрани да отидеш на танците?

— Нямам представа. Той отказва да обсъдим този въпрос. Просто каза, че не иска да бъде заобиколена от толкова много хора.

— Предпочитам да бъде заобиколена от хора, отколкото да стоя сама с Джон — отвърна Ким. — Вероятно Уесли ти е дал някакво обяснение.

Лея се обърна към нея. Едва сдържаше сълзите си.

— Може би един Станфорд не иска да го виждат в компанията на една Саймънс, обвинена в убийство. Може би той не може да понесе

мисълта хората да знаят за каква жена се е оженил.

— О, Лея — прошепна Ким като я прегърна. — Седни и аз ще ти приготвя чай.

Лея послушно седна. Раменете ѝ трепереха от мъка и отчаяние.

— Не е много мило от страна на Уесли — каза Ким, като седна до нея и забрави за чая. — Когато се запознах с теб за пръв път, се ужасявах от мисълта, че ще пътувам с една от Саймънс. Стивън говореше най-ужасни неща за теб. Хвалеше се как той ще... ами как ще върши разни неща с теб още от момента, в който Уесли те прехвърли на него. Каза, че всички жени на Саймънс обичат... нали знаеш... секса.

Лея гледаше Ким с ужас.

— Аз му вярвах дълго време — продължи тя. — Но ти винаги беше толкова мила с мен, толкова различна от другите хора. Ти не се вмъкваше в леглата на всички мъже, както твърдеше Стив. Аз разбирам защо Уесли предпочете да остане с теб. Но бях много, много сърдита — в гласа ѝ се чувстваше нотка на извинение.

— Как ти съобщи Уесли, че иска да остане женен за мен? — поинтересува се Лея.

— Всъщност беше много мил, въпреки че тогава не мислех така. Каза, че му е било трудно да вземе решение, но че трябва да остане женен за теб.

— Трябва? Това ли е всичко?

Ким се усмихна.

— Каза, че винаги ще ме обича, защото съм първата му любов, но трябва да направи това, което е редно. Той се е оженил за теб и трябва да удържи дадената дума.

Лея се изправи.

— Тези Станфорд са добри хора, нали? Истински вярват в честността и лоялността. Дори когато това означава да извършиш нещо толкова отвратително, като например да останеш женен за оная малка никаквица от блатото, която го вкара насила в брачния хомот. Разбира се, има някои компенсации. Жени с моето положение стават страшни партньори в леглото и в работата. Ако изпаднат в беда докато защитават един Станфорд, ги крият далеч от хорските погледи. Няма защо да излизат навън. Трябва да си седят у дома, да готвят, да чистят,

да топят леглото през нощта или през деня. Жените Саймънс много лесно могат да бъдат убедени за това.

— Лея — Ким се нацупи. — Може би всичко това е вярно, но когато Уесли ми каза, че ще остане женен за теб, почувствах, че той го *иска*, а не че *трябва*. Уесли може да е ужасно упорит, но той никога няма да направи нещо против волята си.

— О, той искаше да остане женен за мен? Добре — гневно каза Лея. — Къде другаде можеше да намери едновременно работник и секспартньор. Веднъж само ме заведе в града, за да ме представи. Оттогава насам не ми е позволявал да излизам. Тази вечер той не иска да бъде притесняван от някой като мен.

Ким се намръщи още повече.

— Не разбирам. Мислех, че ти *не искаш* да ходиш в града.

— Известно време не исках, но от две седмици насам всеки път, когато спомена, че искам да се срещна с хората лице в лице, той ми изтъква дузина причини, заради които да остана у дома. А тази вечер ми забранява да ходя на танците.

— Надявах се, че ще бъдеш там — каза Ким. — Всъщност аз дори ти донесох подарък. — Тя извади от джоба си пакетче, увито в парче плат. — Мисля, че много ще отива на зелената ти рокля.

Лея бавно отвори пакетчето и видя една златна ръчно изработена брошка. В средата върху овал от слонова кост беше нарисован малък портрет на жена.

— Коя е? — прошепна Лея.

— Не знам. Много е стара, не мислиш ли? А зелената рокля от портрета прилича досущ на твоята. Така ми се иска да дойдеш довечера.

— Ще дойда — изведнъж каза Лея и сама се учуди на думите си. — Уесли Станфорд си мисли, че може да ме скрие, но това не е вярно. Може би си мисли, че вместо кръв във вените на една Саймънс тече тиня. Но не е така.

— Не съм убедена, че трябва да го правиш, Лея. Понякога Уесли може ужасно да се ядоса.

— Уесли Станфорд дори не разбира значението на гнева. Нямам намерение да прекарам остатъка от живота си в тази къща и да се самосъжалявам. Не е вярно, че съм участвала в онези убийства и няма

да стане вярно, дори ако онази жена продължи да говори за това до второ пришествие.

— Радвам се, че чувстваш нещата така, но Уесли ти е забранил и... — изведнъж Ким светна. — Ако плачеш и кажеш, че ще умреш, ако не отидеш, може да ти позволи. В такъв случай няма да ти се наложи да му се подчиняваш. Или вероятно би могла да припаднеш. Уесли обича...

Лея строго я изглежда.

— Няма да се моля, нито ще припадам. Първо ще изпратя Уесли на танците, а после ще се появя направо там. Едва ще дочакам да видя лицето му.

— И аз едва ще дочакам този момент — мрачно каза Ким. — Мисля, че направо ще се строполя мъртва, ако някой ми се разгневи толкова много, колкото Уесли на теб.

— Заслужава си да покажа на този арогантен мъж, че не може да ме държи скрита от хората като че съм нещо отвратително и срамно. А ти, Ким, ще ми помогнеш ли?

Ким пребледня.

— Не, Лея, Уесли ме плаши.

— Мисля, че ти каза, че той е мил и любезен?

— Да, когато правиш това, което иска. Наистина, вероятно няма да мога да ти помогна.

Лея седна срещу Ким.

— Всичко, което трябва да направиш, е да му изпратиш довечера една бележка, в която да пише, че се нуждаеш от помощ. Напоследък Уес се върти около мен, но веднага ще ме остави, когато стане въпрос за теб. Ти си единствена. Когато излезе, ще отида на забавата. Дойде ли у вас, ще види, че двамата с Джон ви няма, ще се върне обратно и като види бележката, ще дойде на танците. Ако той не иска да дойде, ще се наложи да се прибера вкъщи с някой друг.

— Мислиш ли, че Уесли ще те бие, когато се прибереш? — сериозно попита Ким. Отвори широко очи. — Мислиш ли, че ще набие и мен?

— Разбира се, че не. Очаквам, че ще полудее от гняв, но се надявам да му покажа, че няма да го изложи пред хората. Никол ми намери учител, който ме научи да танцувам. Дрехите ми са различни

от това, което носят тези от блатата. Може би когато Уесли се успокои, ще разбере, че не е срамно да ме показва пред хората.

— О, Лея — Ким хвана главата си в ръце. — Ужасно се страхувам да го направя. Уесли не действа така, сякаш се срамува от теб. Всъщност той много те харесва. Не можеш ли сама да напишеш бележките, за да бъда невинна. Мога да кажа, че нищо не знам за това. Мога да лъжа много добре и за мен е лесно.

— Аз не мога нито да чета, нито да пиша. И ако някой друг остави съобщенията, той без съмнение ще бъде намесен. Освен това около мен има само мъже. Те ще вземат страната на Уесли. Моля те, Кимбърли, много те моля.

Очите на Ким бяха пълни със сълзи от страх. Тя кимна в знак на съгласие.

Уесли се връщаше във фермата и си представяше всички неща, които ще каже на Кимбърли. Какво ли се бе случило, за да напише такава безумна бележка? Без съмнение Джон се бе осмелил да ѝ предложи да свърши някоя работа, вместо да се излежава. А тя в гнева си вероятно е седнала да пише на него. И Уес като пръв глупак се беше втурнал да ѝ помага и дори беше готов да набие такъв добър човек като Джон Хамънд, за да я защити.

Той пристигна, но къщата беше празна. Един от работниците му каза, че Джон и Кимбърли са отишли на танци преди един час. Всичко, което мислеше сега, беше, че е оставил Лея сама вкъщи, незащитена, единствено с работниците. А доколкото Уес знаеше, един от тях беше Танцърът. Точно в този момент той нямаше доверие на никого. Беше почнал да подозира Бъд и Кал. Въпреки това остави сама вкъщи унилата си, нещастна, уморена и изтощена жена. Вероятно тя беше станала жертва на някакъв заговор.

— Лея — извика той, преди да слезе от коня. Втурна се в къщата и отново извика: — Лея!

Пустото и празно място накара сърцето му да подскочи. Изтича навън. Затича се към курника, постоянно викайки името ѝ.

— Къде е Лея — извика към един от близнаците на Макалистър.

— Мисля, че си е вкъщи.

— По дяволите — изруга Уес и се втурна обратно. Тогава видя на масата бележката:

„Скъпи Уесли,

Лея не може да чете и въпреки че ми каза какво да пиша, аз ще ти кажа истината. Не е много любезно от твоя страна да ѝ забраниш да дойде на танците. Тя е много обидена, защото си наранил чувствата ѝ и ме накара да напиша две бележки, за да може да се измъкне от къщи. Наистина Уесли, вината не е моя. Моля те, не ми се сърди.

С обич: Кимбърли.

P.S. Лея наистина е много добра. В нея няма нищо отвратително, макар че идва от блатото. Моля те, не я бий.“

— Да я бия! — Уесли се слиса. — О, господи, глупави жени! Може да те бия до посиняване, само да си още жива!

Той смачка бележката и излезе от къщи. С няколко бързи стъпки се метна на коня и се втурна към града.

Лея беше доста нервна по пътя към магазина на Макалистър, където беше тържеството. Не беше много подходящо за нея да се движи сама без придружител.

— Лея — извика някой.

Джъстин Старк беше застанал отвън и се забърза към нея, за да ѝ помогне да слезе от коня.

— Къде е този твой съпруг, който те държи заключена далеч от нас? Не те изпуска от поглед, нали?

— Уесли... Трябва да свърши нещо. Ако приключи навреме, ще дойде.

Лея говореше, без да погледне Джъстин в очите. Той я хвана за ръка.

— Не питам за това. Уес губи, а ние печелим. Ела да танцуваме. Нека да покажа на всички, че съм с най-красивото момиче в целия щат.

Магазинът беше разчистен и осветен. Като че ли бяха взети всички фенери в града. В единия край на голямото помещение имаше

четирима цигулари, а в другия беше опъната дълга, дълга, отрупана с храна маса.

— Трябваше да донеса нещо — промърмори Лея.

— Красивото ти присъствие е достатъчно.

— Лея! — възкликна до нея Кимбърли. — Ти си тук? А Уесли...

— Ще ни извиниш ли? — каза Лея на Джъстин и поведе Кимбърли към един ъгъл.

— Видя ли Уесли? Какво каза той? Беше ли много сърдит?

— Кимбърли — бавно каза Лея, — пила ли си?

— Толкова малко, че не си струва да се споменава. Бащата на Джъстин приготви чудесно питие. Само една глътка от него ме кара да се отпускам. Толкова съм изнервена, а Джон едва ми говори. Не мислиш ли, че Джъстин изглежда много хубав тази вечер? Всъщност всички мъже изглеждат прекрасно. Всички, с изключение на съпруга ми.

— Кимбърли, искам веднага да хапнеш нещо. И за бога, престани да приказваш.

Със сила Лея поведе Ким към отрупаните маси.

— Лея — каза Линет Макалистър и я погледна така, сякаш вижда призрак. — Не вярвах, че ще дойдеш.

— Каква красива рокля — каза Агнес Емерсън. — Това снимката на майка ти ли е? — тя посочи брошката ѝ.

— Подарък ми е от една приятелка. Може ли да взема една чиния храна за Ким. Бих искала някой да я наблюдава дали ще изяде всичко. Аз трябва да разговарям с Доул Старк.

Агнес погледна Ким и веднага разбра.

— Кажи на Доул няколко думи и от мое име — извика тя след Лея.

Доул си седеше на обичайното място пред камината. Единствената разлика беше, че столът му бе обърнат с лице към танцуващите. Лестър Сорей беше седнал до него. Побутна го, когато видя, че Лея приближава към тях.

— Да, госпожо — каза Доул. — Какво да направя за теб?

— Искам да те помоля да не даваш повече на Кимбърли Хамънд от това, което си ѝ дал.

— Тази млада дама със сигурност издържа на пиене — каза той учудено. — Мислех, че ще пресуши цялата кана.

Лея го погледна гневно.

— Къде е съпругът ти? — попита Доул. — Не мислех, че ще ти позволи да дойдеш.

Лея избягна отговора и го погледна.

— Добре — продължи Доул. — Няма да ѝ давам да пие повече. Срамувам се, че го направих. Тази малка дама има добри възможности.

— Госпожа Станфорд?

Лея се обърна и видя Джон Хамънд.

— Мога ли да те поканя на този танц?

Лея хвърли един бърз поглед, за да види дали Ким се храни и пое предложената ръка.

Уроците, които беше вземала, не я бяха подготвили за тези буйни народни танци. Когато свършиха, тя си вееше с ръка.

— Какво ще кажеш за глътка въздух? — очите на Джон весело потрепваха.

— Наистина имам нужда — разсмя се Лея.

Навън звездите мигаха над главите им. Прохладният въздух я омайваше и тя много се радваше, че беше дошла на танците. Особено като си помислеше за забраната на Уес.

— Бих платил, за да узная мислите ти.

Тя му се усмихна.

— Просто си мислех колко е хубаво, че дойдох.

— И аз — каза Джон сериозно. — Отдавна исках да поговорим. Всъщност искам да се посъветвам с теб. Знам, че Кимбърли е нещастна, но честно казано не знам защо, нито как да я направя щастлива. Положих много усилия, за да бъде търпелив. Когато се върна от работа, няма готова вечеря. Седмици ми отне да я науча да пържи яйца за закуска. Направих всичко възможно да бъде снизходителен и милостив с нея. Разбрах, че не е свикнала с много работа. Но каквото и да върша за нея, тя винаги е обидена и недоволна. Трябва да ми повярваш, аз наистина обичам съпругата си и ако мога да си позволя да издържам прислуга, с радост бих наел. Но не мога. Знам, че двете сте приятелки и си помислих, че е споделила нещо. Моля те, помогни ми!

Лея не беше съвсем сигурна, но ѝ се стори, че вижда в очите му сълзи. Проклета Кимбърли, помисли си. Нейният мързел е причинил толкова нещастия на този мил мъж.

— Не ми е казала много — излъга Лея.

— Но все пак нещо е споменала? Каквото и да е? — гласът му беше пълен с отчаяние. — Ако науча точно от какво се е оплаквала, може би ще успея да направя нещо. Аз наистина искам да я направя щастлива.

— Бракът по принцип не ѝ тежи — започна бавно Лея. — Но работата не ѝ харесва.

Джон се усмихна.

— Колко си мила. Няма ли нещо... по-специално, от което да се е оплакала?

— Джон — каза Лея и постави ръка върху неговата. — Аз наистина искам да мога да ти помогна. Кимбърли ми е приятелка, но знам, че с нея е много трудно да се живее. Ще поговоря с нея и ще се опитам да направя нещо. Искам двамата да бъдете щастливи.

— Моля те, опитай се да я убедиш, че я обичам.

— Ще се постарая. А сега нека влезем вътре.

С широка усмивка Джон ѝ предложи ръката си.

— Трябва да си чула дузина пъти тази вечер, че изглеждаш чудесно. Зеленото много отива на очите ти. Да не би случайно портрета на брошката да е на майка ти?

Лея направи лека гримаса. Спомни си, че майка ѝ никога в живота си не е носила копринена рокля.

— Всъщност Кимбърли ми я подари. Може би е снимка на някой от нейното семейство.

— А, да, вероятно съм я виждал преди, но не си спомням. Много мило от нейна страна да ти направи подарък, нали? Вероятно може да ти разкаже историята на жената от снимката и ти ще ми я разкажеш. Като че единствения начин да опозная съпругата си е чрез трето лице.

Сърцето на Лея се сви от жал. Искаше ѝ се да удари Кимбърли за това, че не се държи добре с този мил човек.

— Извини ме — каза тя, когато влязоха вътре и тръгна право към Ким.

— Ти говореше с Джон — войнствено каза приятелката ѝ преди Лея да проговори. — Той за мен ли те разпитваше?

— Да. Бедният човек работи по цял ден, за да те направи щастлива, а ти си толкова нелюбезна с него.

— Лея — започна Кимбърли, но в този момент Джон застана пред нея и протегна ръка.

— Ще танцуваш ли с мен? — попита той с копнеж в гласа.

Ким пребледня.

— Да — прошепна и пое ръката му.

Лея наблюдаваше как се присъединиха към другите. Всеки път, когато Ким приближеше към Джон, навеждаше глава. Накрая на танцата съвсем престана да се усмихва.

— Не можеш цяла нощ да стоиш облежната на тази стена — каза Джъстин. — Очаквам всеки момент съпругът ти да върхлети и да те прибере далеч от всички нас.

— Страхувам се, че очаквам същото. Мислиш ли, че можем да похапнем, вместо да танцуваме? Настроението ми за танци се изпари.

— Това има ли нещо общо с Джон и Ким? Наблюдаваш ги от дълго време и се мръщиш.

— Не обичам да гледам как някой страда.

— Ким може да направи всекиго нещастен. Съжалявам Джон, задето трябва да живее с нея. Тъх, ох, мисля, че върхлитата буря.

Към тях, гневен като ураган, приближи Уесли. Памучната му риза беше напоена с пот, а косата — полепнала по лицето му.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— Тръгвай с мен — каза Уесли през зъби и впи пръсти в ръката й.

— Моля да ме извиниш — учтиво каза Лея на Джъстин.

Уесли я дръпна рязко.

Лея прекосяваше стаята и се опитваше да кима и да се усмихва на хората. Искаше да изглежда като че просто излиза навън със съпруга си, а не че той я влачи. Но гневът вътре в нея непрекъснато растеше. Скоро щеше да избухне.

— Качвай се на коня ми — изкомандва Уесли веднага щом излязоха.

— Мислиш, че можеш да спасиш остатъка от репутацията си? Нека ти кажа, Уесли Станфорд, твърде късно е за това. Всички вече ме видяха и знаят, че негово величество господин Станфорд от величествената плантация Станфорд има съпруга от блатата на Вирджиния. И знаеш ли какво — никой не беше отвратен, никой не си избърса ръцете, след като се докосва до мен.

— Полудяла ли си, Лея? Не разбирам за какво говориш.

— Говоря за това, че съм Саймънс. Ето какво. За това, че се срамуваш от мен и не ми даваш да се показвам пред хората.

— Не желая... — той поклати глава. — Все още не разбирам. Да отидем у дома и да поговорим.

Тя отстъпи.

— Да си отидем и да ме вкараш в леглото си, това ли искаш?

Той се усмихна.

— Не бих имал нещо против.

— Ти...!

Тя сви юмрук и го удари в корема. Уесли не помръдна.

— Какво става с теб, за бога?

— Ти ми забрани да отида на танци. Мислиш си, че можеш да ме държиш у дома вързана с верига за леглото ти и за кухнята. И питаш

какво не е наред? Може би си мислиш, че само богатите имат чувства? Убеждавах те, че и аз имам гордост, макар че съм Саймънс.

— Жени — изсъска той. — Лея, не се срамувам от теб. Не знам откъде са ти дошли тези глупави мисли в главата. Ти си красива и тази вечер без съмнение няма по-хубава жена тук. Но точно в този момент аз не желая около теб да има толкова много хора.

— Защото не зная как да се държа ли? Може би защото не живея според правилата на Станфорд?

— О, велики боже! Та това е и твоето име. Поне един ден от живота си бих искал да мога да разбирам жените. Поне една от тях. Лея, *моля те* да дойдеш с мен у дома веднага.

— Защо — попита тя сърдито. — Защо искаш да ме скриеш?

— Не искам да те скрия. Е, добре, може би искам. — Той се усмихна прелъстително и се приближи до нея. — Вкъщи можем да си устроим собствено празненство.

— Единственият начин да дойда с теб е да ме носиш. Аз ще ритам и ще викам, а това още повече ще навреди на репутацията ти.

Той се обърна за миг. Когато отново я погледна, лицето му беше объркано и недоумяващо.

— Лея, не знам защо си толкова разстроена. Аз не ти забраних да дойдеш на танците, защото се срамувам от теб и защото не искам да ме виждат с теб. Далеч не е това причината. Няма нищо, което да искам повече от това да бъда с теб. Но точно сега има причини, поради които предпочитам да си близо до мен у дома.

— Какви причини?

— Не мога да ти кажа, но веднъж завинаги искам да те накарам да ми се довериш.

Тя му се усмихна неприятно.

— Не трябва да отгатвам защо искаш да дойда с теб у дома. Аз *знам*. Ти каза, че ти е неприятна дори мисълта да бъдеш женен за някоя като мен.

— Аз ли казах това! — възкликна той. — Кога?

— Ти го каза на брат си Травис, а Рийган и аз те чухме.

Двама разгорещени танцьори излязоха навън. Уес сграбчи Лея и я придърпа в сянката. Беше я притиснал с крака.

— Добре, малка дива котка такава. Сега ме изслушай! Омръзна ми да ме наричаш най-големия сноб на века. *Ти* си сноб, Лея. Повече

от мен те е грижа за това в каква обстановка са израснали другите. Да, казах на Травис, че ми е неприятна дори мисълта да бъда женен за теб, но не защото не мога да понеса да живея с една Саймънс.

— Ха! — Лея се опита да погледне настрани, но той обърна лицето ѝ към себе си.

— Аз исках жена ми да се нуждае от мен. Доколкото ми беше известно, Кимбърли се нуждаеше от мен повече от всеки друг. Аз исках жена като Ким, а вместо това получих жена, която може да ръководи ферма, да гледа деца, да се справя с лудия си баща. Ти, Лея, като че нямаше нужда от никого. Караше ме да се чувствам ненужен.

— Аз? — прошепна тя. — Как можеш да се чувстваш ненужен?

Той опря нос до нейния.

— Защото ти никога не ме помоли дори за едно проклето нещо — развълнувано каза той. — Присъедини се към разбойниците и дори не ми спомена за това. Спомняш ли си, когато миналата седмица коминът падна? Ти го поправи сама и дори не бих узнал за това, ако Оливър не те беше видял да висиш на една стълба и да поставяш камъни. Ти дори ми отне грозната жена, за която се ожених и я превърна в красавицата, която си сега. — Той се спря и погали спусналата се по лицето ѝ коса. Отметна я назад. — Трябваше ми много време, за да разбера, че се нуждаеш от мен много повече от Кимбърли. Тя винаги ще се приземи на краката си, а ти, моя малка съпруго, ще се замесиш в някоя неприятност веднага щом прескочиш прага на къщата.

Лея се опитваше да разбере думите му.

— Но Ким е дама, а аз...

— Ти си ми съпруга и също като мен си Станфорд. Ако аз имам благороден произход, то същото се отнася и за теб.

Тя се отдръпна от него.

— В такъв случай защо не искаше да те видят с мен на празненството? Защо ме криеше вкъщи?

Последното нещо, което той искаше да ѝ каже, беше за вероятния заговор срещу нея. Без съмнение Лея щеше да прекара будна цели нощи, за да измисли как да се замеси в него.

— Трябва да ми вярваш. Трябва да повярваш, че искам най-доброто за теб.

Лея се отдалечи под лунната светлина. Това, което той каза за Ким беше вярно. Всъщност дори тя беше споменала за това. Беше почувствала, че Уесли иска да припада и да бъде безпомощна и го правеше. А Лея вършеше само това, което позволяваше природата ѝ. Възможно ли беше да кара другите хора да изглеждат и да се чувстват безполезни?

Уесли не говореше за обич. Може би обичта не беше толкова далеч, след като той не я презираше затова, че е Саймънс. Най-забавното беше, че Лея положи толкова усилия да не бъде в тежест на Уес. Когато коминът падна, тя най-напред се разплака. Но след това решително се зае да го поправи сама, за да не я помисли Уесли за безпомощна. Тя се обърна към него:

— Ако припадна, ще ме пренесеш ли на ръце до леглото ти?

Изражението на лицето му беше достатъчна отплата. Без да продума, той се доближи и я притегли към себе си.

— Понякога се учудвам колко много те обичам, Лея — прошепна той. — Бих искал да не викаш по мен толкова често.

Първоначалната ѝ реакция беше да го отблъсне. Искаше да гледа очите му, когато ѝ каза за пръв път, че я обича. Но вместо това тя се сгуши в него.

— Може би сега, когато знам, че ме обичаш, няма да ти се сърдя толкова често.

Той я поведе към коня, повдигна я и я постави на седлото.

— Сигурен съм, че доста често съм ти го казвал. Време е да го проумееш най-после.

Лея изобщо не искаше да започва нов спор.

— Явно не съм те чула, когато друг път си ми го казвал. О, Уес — каза тя, когато той се качи зад нея, — трябва да се върна и да си взема шала.

— Аз ще ти го взема утре, когато дойда за коня ти.

— Не, за бога, този шал струва цяло състояние на Клей. Прекосил е целия океан. Ще отнеме само минутка.

— Ти ще стоиш точно там, пред вратата. Ще дойда с теб — каза той.

Лея се изкикоти:

— Не можеш да понесеш мисълта да съм далеч от погледа ти, нали.

— Нещо такова.

Лея мълчаливо застана отвън, за да изчака съпруга си. За нея не беше никак лесно да му се довери, но може би наистина той имаше някакво обяснение за това, че не иска да я пусне на танците. Може би беше ревнив. При тази мисъл ѝ стана приятно. Ако беше вярно, че я обича, тогава ревността беше разумно обяснение. Лея със сигурност беше ревнувала Уес от Кимбърли.

Изведнъж си спомни, че беше видяла Корин Старк с подобен на нейния шал. Уесли никога нямаше да разбере какво да вземе без нейна помощ.

Вътре в ярко осветеното помещение всички танцуваха и се смееха. Ким се бе опряла на стената със сведени очи, а съпругът ѝ стоеше близо до нея. Докато Лея претърсваше помещението, музиката спря. Смеещите се танцьори спряха, за да отдъхнат. В тази тишина една жена изпищя. Лея се обърна по посока на писъка. Видя, че една съвсем непозната жена сочи към нея.

— Това е брошката на леля ми — крещеше жената. — Ти си я откраднала от нея.

Слисана, Лея постави ръка на гърдите си.

— Не — прошепна тя.

Приличаше на повторение на един кошмар. Мигновено Уес застана до жена си, обгърна я с ръка и я изведе навън.

— Лея — прошепна той, когато излязоха — Джъстин ще те заведе у дома. Аз ще остана, за да разбере каквото мога. Разбра ли ме?

Вцепенена, Лея кимна и Уес я остави в ръцете на Джъстин.

— Грижи се за нея — каза му той. — Ще ви изпратя известие веднага щом мога. Сега искам да спра това веднъж завинаги.

Той рязко повдигна глава, щом видя Кимбърли да излиза с Джон. Ким тихо плачеше.

— Изчезвайте оттук — каза Уес на Джъстин.

По обратния път към фермата Лея не мислеше за нищо. Когато Джъстин я свали от коня и я въведе въщи, тя разбра колко ѝ е студено и започна да трепери.

Джъстин я поведе към един стол и я притегли в обятията си.

— Всичко е наред, мила. Уесли ще разбере какво става. Никой няма да повярва, че си откраднала брошката.

Тя не можеше да заплаче. Беше се облегнала вдървено на Джъстин.

— Откъде взе брошката, Лея — попита той, като милваше ръката ѝ. — Лея! Откъде взе тази брошка?

— Кимбърли ми я даде — прошепна тя.

— Да пукне тая малка егоистична кучка! — избухна той. Остави Лея на стола и започна нервно да крачи из стаята.

— Усещам, че е замесена с разбойниците. Тя има морал колкото една уличница. Извини ме, Лея, но е така. Тя би продала себе си и всеки друг, за да получи това, което иска. Мислиш ли, че Джон има представа за кого се е оженил? Бедният човек! Вероятно си е мислил, че наистина се крие жена под красивата външност. Лея — той коленичи пред нея, — излизам за малко. Ще опитам да разбера нещо от Кимбърли. Дватама с Джон ще се помъчим да поговорим разумно с нея. След като приключи разговора с онази жена, Уесли веднага ще се прибере. Оливър е в хамбара. Мислиш ли, че можеш да останеш тук сама?

Тя разсеяно кимна с глава. Изпитваше желание да бъде сама. Не искаше никой да разбере за позора ѝ. Той я целуна по челото.

— Просто стой тук и изчакай Уес. Обещай, че няма да отиваш никъде.

Тя отново кимна с глава и Джъстин я остави.

Лея нямаше представа колко дълго е седяла. Времето за нея нямаше никакво значение. Помисли си, че камината трябва да бъде изчистена. Слънцето вече изгриваше, когато вдървено стана от стола и се зае с чистене. Стараеше се да избърше комина максимално нависоко.

Изведнъж вратата зад гърба ѝ се отвори.

Бавно, без да проявява никакъв интерес, тя се обърна. Беше Ким, с грейнали очи и разрошена коса. Муселинената ѝ рокля беше изцапана от тревата.

— О, Лея — каза Ким, останала без дъх. — Беше божествено, напълно божествено. Това беше най-прекрасното изживяване в живота ми. Какво, за бога, правиш? Погледни се, Лея! Напълно си развалила красивата си рокля.

Ким се приближи, но Лея се отдръпна от нея.

— Не мисля, че бих те докоснала. Стани и свали тази рокля. Докато се измиеш, ще ти разкажа за най-прекрасната нощ в живота ми.

Кимбърли даде на Лея студена вода да се измие. Тя нямаше никакво намерение да пали огън в празната камина.

— Измий също и ушите си — изкомандва Ким на застаналата по бельо Лея. — Много глупаво от твоя страна да си развалиш роклята. Е, добре, това е достатъчно — каза тя бавно. — Снощи аз и Джъстин се любихме.

Това беше първото нещо, което Лея успя да осъзнае. Спря да се мие.

— Ти и Джъстин?

— Толкова ли е трудно да се повярва? Мислех, че той ме мрази още от първия миг, в който ме видя. Обикновено мъжете ме харесват, но Джъстин прави изключение. Снощи той беше изпълнен с ярост, но по-късно... О, Лея, беше божествено.

— Ким — каза Лея, — разкажи ми всичко от самото начало. Откъде взе брошката, която ми даде?

— Е, добре — тя въздъхна. — Мисля, че всичко започна много отдавна.

— Аз имам цял ден на разположение. Искаш ли да закусиш?

— Да закуся? Да, макар че вече е следобед. Но когато прави любов, човек огладнява.

Скоро Лея беше измита, преоблечена и вече готвеше.

— Започвай да разказваш.

— Мисля, че всичко започна още от Стивън. Той казваше, че има два вида жени. Такива, които не могат да изпитват удоволствие, и такива, които могат.

— Ким, защо не ми разкажеш за брошката?

— Ще ти кажа. Всичко е свързано. О, Лея, закълни се, че няма да ме намразиш, когато ти разкажа всичко. Ти си най-добрата приятелка, която съм имала, а някои неща, които съм направила...

— Кълна се, че няма да те намразя, освен ако не продължаваш да отлагаш разказа.

— Както ти казах, Стивън ме накара да мисля, че жените постоянно трябва да се държат като дами. Аз наистина обичах Уесли, но никога не му позволявах много да ме целува. Харесвах ми целувките му, но се страхувах, че ако той разбере това, щеше да

престане да ме мисли за дама и нямаше да се ожени за мен. О, Лея, понякога ми беше много трудно да го отблъсквам. Целувките му бяха толкова хубави, те са...

— Би ли пропуснала тази част от разказа — прекъсна я Лея.

— Лея, това е онази част, която и на мен не ми харесва. Когато Уесли ми каза, че ще остане с теб, аз бях много, много сърдита. Всъщност бях побесняла от гняв. Беше толкова нечестно. Аз винаги се въздържах и винаги се държах като дама, докато вие двамата се измъквахте през нощта и носехте храна — о, да, аз знаех за това. Вие също се търкаляхте в калта, ти въобще не беше дама, а спечели мъжа.

Спря се и погледна Лея умолително.

— Бях толкова ядосана, че забих игла в задницата на коня и фургонът се спусна надолу. Мислех, че си вътре. О, Лея — проплака тя и зарови лице в ръцете си. — Толкова много те мразех, че исках да те убия.

Лея прегърна раменете на Ким.

— Сякаш нещо ме накара да слеза от фургона. Изобщо не си ме наранила. Може би на твоето място и аз щях да постъпя така. А сега яж яйцата си и разказвай по-нататък.

— Джон Хамънд видя как забивам иглата в коня. Когато припаднах — а това беше единственият път, когато наистина припаднах — той ми каза, че няма да каже на никого. Но след това...

Тя отпи голяма глътка мляко.

— Той наистина е ужасен човек, Лея. Каза, че ще разкаже на всички какво съм направила, ако не се омъжа за него.

— Той те е изнудвал? — попита слисано Лея и седна насреща ѝ. — Но защо? Защо ще иска от теб насила да се омъжваш за него. Сигурно е знаел, че го ненавиждаш.

— Много пъти сама съм си задавала този въпрос. Не го харесвах много, защото ме накара насила да му стана жена. Направих всичко, за да го накарам да съжалява.

Тя се усмихна, като гледаше филията с масло.

— Искаш ли да ти кажа една тайна, Лея. Аз мога да готвя. Никога не споменах за това на Уесли, защото Стивън ми каза, че истинските дами не го правят. А по време на пътя ти винаги изгаряше от желание сама да вършиш всичко.

— И съм те накарала да се чувстваш ненужна? — попита Лея.

— Можеш да накараш и шестима да се чувстват полезни. Както и да е. За да накажа Джон, аз отказвах да върша каквото и да е. Той беше... много нелюбезен нощем. Аз нищо не знаех за любенето, докато Джъстин...

— Какво ще кажеш за брошката? Това не е ли преди случката с Джъстин.

— О, да. В къщата на Джон ми беше много скучно. По цял ден го нямаше и понеже не исках да се занимавам с никаква къщна работа, нямаше с какво да се забавлявам. Джон има кабинет и винаги го държи заключен. Веднага след женитбата той ми каза никога, никога да не влизам там.

— И разбира се, ти си влизала там — усмихна се Лея.

— Всеки ден. Всъщност това нямаше значение. Изобщо не ме беше грижа дали ще ме залови или не. Вече се бях заклела да прекарам живота си с него и нищо по-лошо не можеше да ми се случи. Доста време тършувах, докато намерих ключа. След това всеки ден отключвах, претърсвах стаята и после го връщах на същото място.

— Какво търсеше?

— Каквото и да беше скрито там, той не искаше аз да знам за него. Нищо не бях намерила до момента, в който открих скрит килер.

— Скрит?

— Зад един рафт с книги. Трябваше само да го отместя. Вътре имаше много красиви неща: бижута, красиви малки кутийки и някои книги. Аз се ядосах много, защото мислех, че крие тези неща, за да не ги дели с жена си.

— Ти си помисли това? Какво те накара да промениш решението си?

— Реших, че след като аз не мога да нося бижутата, някой друг ще може да го направи. Той не би крещял на никой друг така, както крещи на мен. Освен това ти винаги така хубаво отвърщаш на мъжките упреци. През цялото време се опълчваш на Уесли. Никога не можах да разбера това, как ти винаги му говориш такива ужасни неща, а той винаги е мил с теб.

— А брошката?

— Мислех, че на портрета е някой от роднините на Джон. Знаех, че много ще ти отива на зелената рокля, която ти така лекомислено развали, докато чистеше камината. Е, добре — каза, като видя, че Лея

присвива очи. — В следващия момент чух как онази глупава жена крещи, че ти си откраднала брошката на Джон. Той ме сграбчи за ръката, наговори ми ужасни неща и ме изведе навън. О, Лея, толкова бях изплашена.

— Какво стана после?

— През целия път Джон не ми проговори. Заклучи ме в кабинета си и го чух как се отдалечава на коня си. — Изведнъж погледът на Ким стана унесен. — Точно тогава дойде Джъстин и ме спаси.

— Спаси? Не ти ли беше малко сърдит?

— О, да, беше бесен. Крещеше ми и ме наричаше с най-ужасни имена. Винаги съм знаела, че той не ме обича особено, но нямаш представа, че ме ненавижда. Той ми крещеше и стискаше гърлото ми, а аз се опитвах да му покажа библиотеката и скрития килер. Нужно ми беше много време да го накарам да ме чуе. След това той ми помогна да отместим библиотеката.

— И Джъстин видя всичко вътре?

— Много повече. И докато беше вътре, Джон се върна.

— Кимбърли, къде е сега Джъстин?

— Наближавам до това. Джъстин нямаше никакви ключове, а там всички врати имат ключалки. Не е като у вас. Джон беше заключил навсякъде и Джъстин трябваше да счупи един прозорец и да разбие вратата на кабинета, за да стигне до мен. Ние двамата се скрихме в килера, вкопчени един в друг — тя въздъхна, — докато Джон се разхождаше из къщи. Когато чухме да потегля, Джъстин предложи да излезем оттам. Излязохме и отидохме в гората. Беше тъмно. Джъстин искаше да му разкажа за всичко, което се намираше в килера. Той нищо не бе видял, защото Джон отново се върна и трябваше да поставим книгите на мястото им. Така че — тя се спря и пое дъх. — Аз му разказвах и изведнъж той наистина се развълнува и започна да ме целува. Толкова ми беше омръзнало да се въздържам с Уесли и дори с Джон, че просто му се отдадох. Изведнъж разбрах, че се любим. Беше толкова, толкова прекрасно, Лея. Никога не съм и мечтала...

— Какво каза, че е накарало Джъстин да те целува?

— О, нещо съвсем обикновено.

— Какво?

— А, да, снощи по време на танците Джон ми каза, че не е добър танцьор. Но аз казах на Джъстин, че това е лъжа, защото съм намерила скрит вестник в килера, където пишеше, че е бил учител по танци в Сент Луис.

— Кимбърли — прошепна Лея, — а сега къде е Джъстин?

— Той каза, че е видял Уес да тръгва за Лексингтън, за да открие жената, която е собственица на брошката. Джъстин каза да дойда при теб и да останем тук с Бъд и Кал, а той ще остане да чака завръщането на Джон.

— Кимбърли — каза Лея колкото се може по-спокойно. — Мисля, че Джъстин е в опасност.

— Вероятно — отвърна Ким. — Джон много ще се разстрои, като разбере, че го напускам и че Джъстин ме обича. Нали ти споменах, че той ми каза, че ме обича. Той дори го каза в молитва. Той каза: „Бог да ми е на помощ, Кимбърли, но мисля, че се влюбвам в теб.“ Това не е ли мило?

— Ставай, Кимбърли — изкомандва Лея. — Остави чиниите, където са. Отиваме да вземем Бъд и Кал и да се опитаме да помогнем на Джъстин. Почакай, трябва да оставим бележка на Уесли.

— О, не, не аз — каза Ким, като отстъпи. — Джъстин ме принуди да му кажа всичко за последното писмо, което написах на Уес. Каза, че е отгатнал, че Уес не те пуска на танците, за да може да те закриля. Ако не ме беше накарала да го извикам, нямаше да види брошката и нищо нямаше да се случи.

Лея пристъпи към нея.

— Ако *ти* не се бе опитала да ме убиеш, Джон нямаше да те принуди да се омъжиш за него. Ако *ти* не си пъхаше носа навсякъде, не би намерила скривалището на Танцьора и ако *ти*...

— Разбирам, Лея — тя изведнъж просветна, — ако това не се беше случило, аз нямаше да узная, че Джъстин ме обича и нямаше да прекараме нощта заедно. Да бъдеш омъжена за някой като Джъстин сигурно е почти толкова хубаво, колкото да се намираш в рая.

— За това ще говорим по-късно. — Лея извади от чекмеджето хартия, перо и мастило. — Сега пиши каквото ти кажа:

„Скъпи Уесли,

Надявам се това писмо да не те разсърди като предишното. Този път съм невинна. Дори не знам за какво говори Лея. Тя каза да ти кажа, че съпругът ми Джон е бил учител по танци и че Джъстин, мъжът, когото сега обичам, знае всичко и тъй като тебе те няма, Лея и аз ще отидем да помолим за помощ Бъд и Кал, преди да посетим Джон и Джъстин.

Мисля, че ако проумея всичко, каквото се случва, ще се изплаша.

Надявам се пътуването ти до Лексингтън да е било приятно.

Искрено твоя: Кимбърли.“

— Написа ли каквото ти казах, че отиваме да търсим помощ?

— Точно тук — каза Ким и посочи мястото. — Лея, какво ще правим, ако Бъд и Кал не са си у дома?

— Джъстин се нуждае от помощ — упорито каза Лея.

Ким трудно преглътна.

— Страхувах се, че ще кажеш точно това.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Девън Макалистър помогна на жена си да слезе от коня.

— Има ли някой вкъщи? — извика той към къщата на Станфорд, която изглеждаше съвсем пуста.

— Уесли каза, че Лея е тук, а Джъстин се грижи за нея. Мислиш ли, че се е случило нещо?

— Нещо не е наред — каза Мак и се огледа. — И защо, за бога, тази крава мучи толкова силно? Искам да останеш тук, Лина. Аз ще проверя какво се е случило.

Лина го видя да се отправя в хамбара и влезе в къщата. На масата имаше мръсни чинии. Изглеждаше като че някой много набързо е излязъл. Нямаше никакви следи от борба. На излизане видя бележката, скрита наполовина под една чиния. Мак връхлетя в къщата.

— Казах ти да чакаш навън — сръза я той. — Тук няма жива душа. Нито една от кравите не е издоена. Животните не са нахранени. Какво намери там?

— Мисля, че Лея и Кимбърли са в беда — прошепна тя и прочете на глас бележката.

— Значи Джон Хамънд е Танцърът — каза замислено Мак.

— Девън — прошепна Линет, — Бъд и Кал ще идват днес у нас. Така че Лея и Кимбърли няма да ги намерят у тях.

— Убеден съм, че тези двете няма да тръгнат след Танцора съвсем сами. Ти как мислиш? — попита той със съмнение в гласа. Изобщо не даде възможност на жена си да отговори.

— Качвай се на коня и се връщай в града възможно най-бързо. Изпрати някой след Уес, и друг, който да дойде тук. А ти... — гласът му стана заплашителен — ти оставаш в Суитбрайър. Не ми харесва това, което става.

— Девън, мисля, че първо трябва да потърсиш помощ.

— Няма време — това беше единственото, което каза, преди да я целуне по бузата и да потегли.

Лея и Ким достигнаха къщата на Хамънд. Беше почнало да се смрачава.

— Сигурна ли си, че трябва да направиш това сама? — прошепна Ким, когато Лея слезе от коня недалеч от сградата. — Джъстин е здрав и силен и е наясно какво върши.

— Слез и замълчи. Аз не съм сама. *Поисках* помощ — каза тя в своя защита. — Освен това имам теб.

— Едва ли е същото — каза Ким и слезе от коня.

Привързаха конете си далеч от къщата и крадешком се запътиха към нея. По отблясъците в прозорците разбраха, че всяка една свещ и всички фенери вътре са запалени.

В хладния сумрак отекна изстрел. Те се спогледаха и инстинктивно се завръщаха обратно към конете.

— Да вървим — изкомандва Лея и задърпа Ким обратно към ярко осветената къща.

Пресякоха двора и клекнаха под един прозорец. Вътре всичко изглеждаше напълно нормално. Никой не се виждаше.

— Къде е стаята с тайника? — прошепна Лея.

Ким очевидно беше доста изплашена, за да говори. Успя да посочи един отдалечен прозорец.

Лея хвана Ким за ръка и тръгна наведена покрай стената на къщата. Стараеше се главите им да се намират по-ниско от прозорците. Предпазливо се надигна, за да огледа къщата. Това, което видя, я накара да настръхне. На пода в локва от кръв лежеше Джъстин. Изглеждаше мъртъв.

Приведе се отново.

— Джъстин — едва успя да прошепне.

Изведнъж Ким се изправи, огледа се и много бързо се наведе отново.

— Джон може да ме е видял — каза.

— Трябва да се скрием. — Лея огледа непознатото място. — Но къде?

— Последвай ме.

Ким се изправи. Повдигна си полата и изключително бързо се втурна към гората.

Лея я последва. Тичаше бързо. Сърцето ѝ започна бързо да бие. Дишаше тежко.

Веднъж навлезли в гората, Ким продължи да бяга. С лекота прескачаше паднали дървета и отстраняваше къпини и трънаци.

— Почакай, спри за минутка!

Тя се подчини с нежелание. Очите ѝ бяха подивели от ужас.

— Къде отиваш? — попита Лея.

— В гората.

— Да, но къде? Сигурно имаш нещо предвид.

— В гората — повтори тя озадачено. Мръщеше се и се задъхваше от дългия бяг.

— Но... — започна Лея, но не можа да довърши, защото отекна изстрел и куршумът се заби в едно дърво близо до нея, на няколко инча от главата на приятелката ѝ.

Нямаше нужда някой да им казва отново да тичат. Сега вече за Лея нямаше никакво значение накъде са се запътили.

Те бяха докато краката ги заболяха, а дробовете им не смогваха да поемат толкова въздух. Лея хвана Ким за ръка.

— Да спрем и да си починем. Трябва да установим къде сме и да се върнем обратно в Суитбрайър.

— Не знам изобщо къде се намираме. А ти?

— Не мога да разбера, преди да видя слънцето да изгрява. Виждаш ли тази тъмна дупка? Това пещера ли е?

— Не обичам пещерите — каза Ким през зъби.

— Да, но можем да се скрием тук, да дремнем и на сутринта да потърсим обратния път.

— Не можем ли да останем тук, без да влизаме в онова място?

— С тези светли рокли Джон ще ни забележи веднага. Трябва някъде да се скрием. Хайде, да се изкачим.

Не беше лесно да се покатерят по канарата, но те го направиха за рекордно бързо време. Когато се вмъкнаха в малката варовикова пещера, Лея се облегна с облекчение.

Не беше казала на Ким, че най-много се страхува да не би горе да има мечка. Но пещерата беше празна. Беше дълбока около десет стъпки, широка петнадесет и висока осем.

Лея се обърна към Ким с усмивка:

— Успяхме.

Скоро усмивката изчезна от лицето ѝ. Отвън се чу гласът на Джон Хамънд.

— Глупавата ми малка жена и глупавата ѝ приятелка сами се хванаха в капана — каза той с удоволствие в гласа.

Думите му отекваха и те не можеха да преценят колко близо до тях се намира.

— Кимбърли, дадох ти възможност да се присъединиш към мен. Всъщност те избрах, защото те видях как се мъчиш да убиеш някой, който седи на пътя ти и реших, че нямаш никакъв морал.

Ким силно се беше притиснала до стената на пещерата. Тя бързо отправи поглед към Лея.

— Но моята съпруга — продължи Джон — ме разочарова. Сега твоят любовник, о, да, аз знам за него! Сега любовникът ти лежи мъртъв в нашата къща. Каква трагедия ще бъде за целия град, когато разбере, че две жени и Джъстин умират в една и съща нощ. А аз ще бъда скърбящият съпруг.

— Помогни ми да съберем камъни — прошепна Лея. — Да направим купчина. Може да успеем да го задържим известно време.

Ким започна да трупа камъни близо до входа.

— Той не може да влезе от друго място, освен оттук. Ние ще го видим ясно. Ако започне да стреля, лягай на пода — нареди Лея.

Другата кимна с глава в знак на съгласие. С усмивка на лице и пистолети в двете ръце, Джон се появи на входа. Луната го огряваше.

— Сега — заповяда Лея, когато го видя да пристъпва напред.

Жените започнаха да хвърлят камъни с двете си ръце.

Изумен, Джон сви глава между раменете си. Изохка, когато камъните го улучиха. Започна да стреля. Двете залегнаха на земята. Куршумите свистяха над главите им. Те не преставаха да мятат камъни.

Кимбърли запрати със сила един камък по главата на съпруга си. От слепоочието му шурна кръв.

Той се запъти обратно с клатушкане. Бързо се скри от погледа им.

— Вие, кучки! Мислите се за умни! Да видим колко време ще издържите без вода и без храна. Когато сте готови да се предадете и да умрете от бърза смърт, само кажете. Аз ще ви чакам.

Ким седна зад останалата купчина камъни.

— Ще умрем, нали?

— Не, разбира се — рязко отвърна Лея. — Ким, трябва да бъдеш смела.

— Смела? — отчаяно попита Ким. — Лея, не знам защо ме мислиш за страхливка. Но твоята смелост винаги те забърква в неприятности. А моята страхливост ме държи вкъщи в безопасност.

— В безопасност вкъщи, със съпруг убиец и крадец! Остави се да те изнудят, нали? Сключи брак, защото се страхуваше да не разберем, че си се опитала да ме убиеш. Ако не беше толкова страхлива, ако не вършеше всичко толкова тайно, без да привличаш вниманието, нямаше да откриеш тайника на съпруга ти и сега нямаше да сме тук. И още повече...

— Вече чух мнението ти, Лея. Вероятно и двете трябва да се променим. Когато се оженим с Джъстин, ние ще...

— Джъстин — Лея постави ръката си върху тази на Ким — е мъртъв.

— Не е — убедено отвърна Ким. — Щях да усетя, ако беше мъртъв. Може да ти изглеждаше мъртъв, но не е.

В гласа ѝ имаше нещо, което накара Лея да ѝ повярва.

— Ким — каза тя меко, — това, което Джон не знае, е, че оставихме бележка на Уесли. А ако Джъстин е все още жив, ще свидетелства. Дори да бъдем убити, той няма да се измъкне безнаказано.

— Нека кажем на Джон — каза Ким и се изправи. — Той ще трябва да ни пусне.

Лея я дръпна обратно.

— Сигурна съм, че почтеният ти съпруг ще се усмихне на тази новина и ще ни пусне веднага. Може би дори ще се ръкува с нас.

— Права си, Джон има ужасен нрав — каза мрачно Ким. — Той вече е убил много хора и ще убие и нас, за да си поддържа формата. Какво, за бога, ще правим, Лея?

Лея се изправи и отиде до другия край на пещерата. По стените се процеждаше вода. Уесли, мислеше си, какво би искал Уесли тя да направи? Спомни си как той ѝ казваше, че се втурва да върши нещата без дори да ѝ мине през ум да поиска помощ. Този път тя беше искала да помоли за помощ Бъд и Кал, но не можа да ги намери. Тогава хукна, като мъкнеше Ким след себе си. Опита се да спаси Джъстин и да

залови съвсем сама убиеца. Сега поради суетата си и глупостта си да мисли, че може всичко сама, беше възможно двете с Ким да загинат.

— Какво би искал Уесли аз да направя — прошепна.

— Да го чакаш — отвърна Ким. — Той искаше да го чакаш във фермата, докато се върне от Лексингтън. И тъй като ти не го послуша, мисля, че най-доброто нещо е да изчакаме в тази пещера. Моля те да постоим тук, без да вършим разни смели постъпки. Моля те, Лея.

— Но какво ако... — тя се спря. — Имаме вода, но нямаме храна. Тук ще стане ужасно студено.

— В гроба вероятно е по-студено. Някой трябва да намери бележката, която оставих. А когато Джъстин се събуди, ще им разкаже, че Джон е убиец. Някой ще дойде да ни потърси.

— Дори Джъстин да е жив, ще трябва да минат седмици, преди да може да проговори. Изглеждаше ми сериозно ранен.

В този момент един камък падна в пещерата.

— Това ли търсите, дами? — изсмя се Джон.

Лея видя, че за камъка е привързано парче хартия. С треперещи ръце тя я развърза.

— Това е писмото, което остави, нали? — попита тя през сълзи.

— Едно от тях — отвърна Ким, без да се притесни особено.

— *Едно* ли? — възкликна Лея.

— Ти просто си нямаш представа колко подъл е съпругът ми. Някой ден ще ти разкаже какво правеше с мен през нощта. Добре знаех, че ако тръгна с теб, непременно ще се забъркам в някоя неприятност. Когато ти и Уес се измъквахте да давате храна и извършвахте разни добри дела, почти се оставяхте да ви убият. Чух как кучетата почти са ви хванали. Грешката беше твоя, Лея. Ти привличаш повече неприятностите, отколкото стъклото може да привлече прахоляк.

— Колко бележки остави, Ким — прошепна Лея.

— Три. Една на видно място, една под мръсните чинии, знам, че Джон *никога* не докосва мръсна чиния, и една под възглавницата в спалнята.

— Но аз не те видях. Как...

— Както ти изтъкна, аз мога да бъда и потайна. Сега, Лея, трудно ми е да ти кажа, но ако ти напуснеш тази пещера, аз няма да дойда с теб, колкото и убедителна да бъдеш. Ще остана тук докато истински

жив мъж с мускули и надявам се с пушка, дойде да ме спаси. Ако ти тръгнеш, ще го направиш сама.

Лея огледа грозната, студена, малка пещера.

— Ще минат дни преди някой да дойде.

— Предпочитам да прекарам една седмица в пещерата, отколкото да се върна четири дена по-рано в Суитбрайър с краката напред.

— Аз също — каза Лея, а очите ѝ заискряха.

— Разбираш какво имам предвид. Колко дълго може да издържи човек без храна?

— Имаме случай да разберем това.

Настъпи утрото. Никаква помощ не се задаваше отникъде. Джон Хамънд беше намерил едно високо и безопасно място точно срещу входа на пещерата. Една пропаст ги делеше. От време на време той стреляше в празното и изобщо не даваше спокойствие на жените. Те не можеха нито да поспят, нито да си отдъхнат.

— Може би трябва да опитаме... — започна Лея за стотен път, но с един поглед Ким я накара да млъкне.

С настъпването на нощта силите им бяха изчерпани. Джон започна да стреля по-често. Един от куршумите улучи стената на пещерата.

— Да не би да се опитва да разбие стената с куршуми? — извика Лея.

— Насам — достигна до тях един слаб глас. — Помогнете ми докато презарежда пистолета!

Двете се спогледаха и се втурнаха към входа на пещерата.

— Мак! — каза Лея и легна по корем, лазейки към него. Жените го подхванаха и успяха да го вмъкнат в пещерата. Мак се облегна на стената.

— Кракът ми. Не е много зле, но кърви силно. Ще ви бъда много благодарен, уважаеми дами, ако намерите нещо, с което да го превържете.

Те разкъсаха фустите си и го засипаха с въпроси.

— Как ни откри?

— Лошо ли е ранен Джъстин?

— Къде е Уесли?

— Как ще се измъкнем оттук?

— Имаш ли нещо за ядене — попита Ким.

— Почакайте минутка, да погледна раната си. Така си и мислех, куршумът е преминал през крака ми. Така се вкочаних изведнъж, че щях да падна от канарата.

— Много ли те боли?

— Малко. Най-лошото е, че няма да мога да вървя. Ето — той връчи на Ким парче сушено месо от една малка кесийка, която висеше на колана му.

— А сега, дами, да отговоря на въпросите ви. Намерих ви много лесно. Да бяхте искали, нямаше да можете да оставите по-широка диря след себе си. Все едно сте я проправяли с широка брадва. Не знам нищо за Джъстин. Лина и аз отидохме във фермата на Станфорд и тя намери писмото. Изпратих Лина обратно в града да вдигне тревога и изпрати някой да предупреди Уес. През целия ден бях отвън, но трябваше да изчакам да мръкне, за да мога да вляза при вас.

— Не искам да изглеждам неблагодарна — обади се Лея — но защо не тръгна след Джон?

— Той се е заклешил в една дупка на канарата на отсрещната страна на пропастта. За да стигна дотам, без да ме усети, трябва да се спусна от върха по въже. А аз нямам въже в себе си. Освен това не съм сигурен дали няма да ме помисли за мечка и да стреля по мен.

— Мечките не живеят в пещерите — каза Ким и се огледа подозрително.

Мак я погледна.

— Не съм мислил, че ще ме улучи, докато се изкачвах. Може би остарявам.

— Мисля, че трябва да... — започна Лея.

— Не я слушай — прекъсна я Ким.

— А *ти* какво предлагаш да направим?

— Ще седим тук и ще чакаме. Уес и някои други мъже ще дойдат скоро и аз се надявам да бъдат достатъчно умни, за да дойдат добре подготвени. Аз избягах като... Какво по дяволите правиш!

Ким се беше навела напред и го целуна по устата.

— Просто обичам мъжете — каза тя. — Те са толкова разумни.

— Бих помолил за обяснение — каза Мак. — Наистина бих искал да знам как две проклети глупави жени тръгват срещу убиец

като Танцъора. Но да ви кажа, отдавна открих, че женските обяснения обикновено ме подлудяват повече от всичко на света. Предпочитам да приказвам с Джон Хамънд, отколкото с вас. Искам и двете да залегнете. Да се свиете колкото се може повече и да не мърдате, каквото и да се случи. Разбрахте ли?

— Аз разбрах — каза Ким тенденциозно.

— Ако имаш някакъв план, може би ще мога да ти помогна — искрено каза Лея.

— Последното нещо, от което имам нужда... — започна Мак.

В този момент Лея изохка от болка и той спря. Ким я беше сграбчила и беше впила нокти в ръката ѝ.

— Лея ще прави точно това, което кажеш, Мак. Нали, Лея?

— Аз просто питах — опита да се защити Лея.

— Сега вървете — разсърди се Мак.

Двете жени му се подчиниха.

Мак допълзя по корем близо до входа на пещерата.

— Хайде, Хамънд, колко време ще се занимаваш с две слаби жени и един ранен мъж? Ще си имаш неприятности с нас.

Два изстрела отекнаха в пещерата вместо отговор. Лея и Ким покриха главите си с ръце.

— Това дори не беше точен изстрел — извика Мак.

В продължение на часове Мак викаше, а Джон стреляше в пещерата. На Лея ушите кънтяха. Тя разбра, че гласът на мъжа почва да отслабва. Въпреки забраните на Ким, тя допълзя по корем до него.

— Кракът те боли, нали? Защо не си починеш?

— Искам изцяло да привлека вниманието на Хамънд върху себе си — отвърна той. — Погледни ей там.

В началото тя нищо не виждаше. После на фона на една скала различи фигура.

— Хамънд, ти ли уби Ревис? Чух, че си бил на самото място. Затова ли му каза моето име — викаше Мак.

— Кой е? — прошепна Лея.

— По ръст и фигура прилича на Уесли.

— Много ли си разгневен от това, че две жени те разкриха — извика Лея.

Мак стисна с две ръце гърлото ѝ.

— *Никога* отново не прави неща, които съм ти забранил. Връщай се обратно в ъгъла.

Лея послушно изпълзя обратно и легна до Ким.

— Видях Уесли — прошепна тя. — Той се спуска по въже. Скоро всичко ще свърши.

— В един или в друг смисъл — каза Ким и зарови лице в ръцете си. — Надявам се нищо лошо да не му се случи.

В следващите няколко минути Лея лежеше като парализирана от страх.

— Моля те, господи, не позволявай нищо лошо да се случи на Уесли. Отсега нататък ще бъда послушна. Никога няма да причинявам неприятности и винаги ще моля за помощ, когато се наложи да поправам комини *и* да преследвам убийци.

— Ако се измъкнем живи оттук, ще те карам всяка сутрин да повтаряш тази молитва — каза Ким. — Абсолютно съм сигурна, че Уесли ще ни помогне.

Лея не беше усетила, че е изрекла всичко на глас.

— Ако... — започна тя.

— Млъквайте там, двете — каза Мак. — Разсейвате ме.

В следващия миг се чува два изстрела и до тях достигна ужасният вик на падащ човек. Дъхът на Лея секна.

— Кой беше? Не е Уесли, нали — питаше Ким.

— Не мога да бъда сигурен — започна Мак.

— Лея! — до нея достигна най-милият глас, който беше чувала някъде. — Добре ли си?

— Да — прошепна тя и се затича.

Бързо профуча покрай изправящия се Мак, без да обръща внимание на предупрежденията на Кимбърли. Втурна се към канарата, за да се спусне надолу. Над нея се разнесе гласът на Мак.

— Станфорд, по-добре веднага се качвай горе, защото жена ти тръгва след теб. Казвам ти, че без да се замисли изобщо, ще се спусне след теб по въжето.

— За това колко разум има жена ми, Макалистър, ще си говорим по-късно. Линет е горе на канарата и държи въжето.

— Дявол да те вземе, Линет! — изкрещя Макалистър. — Казах ти да пратиш помощ.

Лея беше на средата на пътя, когато Уесли я пресрещна и я дръпна към себе си.

— Не знам дали да те набия, или да те любя — каза той. — За малко да загинеш. Защо не си остана вкъщи?

— Радвам се, че не останах. По някое време Джон е дошъл и е взел една от бележките на Ким. А Джъстин вече беше тръгнал, Бъд и Кал не можеха да ми помогнат, защото не си бяха у дома. И...

— Замълчи, Лея — каза Уесли и притисна с устни нейните.

— Да, сър — послушно каза тя.

Издание:
Ирис, София, 1995

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.